

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XVI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Maria Kostecka

Ławnicy: Andrzej Klemenski

Agnieszka Stengert

Protokolant: st. sekr. sąd. E. M.

przy udziale Bartosza Deskiewicza – prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań-Wilda w Poznaniu

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 28 stycznia 2015 r., 4 lutego 2015 r., 3 marca 2015 r., 19 marca 2015 r., 31 marca 2015 r., 14 kwietnia 2015 r. i 27 kwietnia 2015 r.

sprawy:

1. **T. D.** (D.), syna J. i D. z domu P., urodzonego dnia (...) w P., nie karanego,

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 21 grudnia 2011 r. w P., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci co najmniej 40 gram marihuany o wartości co najmniej 1200 zł w ten sposób, że sprzedał w/w substancję K. B. celem dalszej odsprzedaży,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

II. w dniu 30 marca 2012 r. w P., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci co najmniej 30 gram marihuany o wartości co najmniej 900 zł w ten sposób, że sprzedał w/w substancję K. B. celem dalszej odsprzedaży,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

III. w okresie od miesiąca kwietnia 2011 r. do grudnia 2011 r. w (...)/(...) gmina (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomógł D. D. (3) w popełnieniu przez niego czynu zabronionego polegającego na uprawie, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w dwóch cyklach konopi inne niż włókniste w ilości łącznie co najmniej 180 sztuk roślin, mogących dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych i włókniste w celu wprowadzenia ich do obrotu oraz wytworzenia znacznej ilości środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 1790 gram netto, które D. D. (3) następnie wprowadził do obrotu w ten sposób, że sprzedał nieustalonemu mężczyźnie ps. (...) za kwotę co najmniej 27.000 zł, poprzez dostarczenie sadzonek roślin konopi innych niż włókniste,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

IV. w okresie od marca 2013 r. do sierpnia 2013 r. w (...)/45 gmina (...), działając wspólnie i w porozumieniu z J. D., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom

ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uprawiał konopie inne niż włókniste w ilości co najmniej 120 sztuk roślin, mogące dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste w celu wprowadzenia ich do obrotu oraz wytworzył znaczną ilość środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 1790 gram, a następnie wprowadził je do obrotu sprzedając nieustalanej osobie za kwotę 27.000 zł,

tj. o przestępstwo z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

V. w okresie od grudnia 2013 r. do marca 2014 r. w (...) / (...) gmina (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uprawiał konopie inne niż włókniste w ilości co najmniej 140 sztuk roślin, mogące dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste w celu wprowadzenia ich do obrotu oraz wytworzył znaczną ilość środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 3080 gram, a następnie wprowadził do obrotu co najmniej 2517,37 gram tego środka odurzającego, sprzedając go nieustalanej osobie za kwotę co najmniej 37.760,55 zł,

tj. o przestępstwo z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

VI. w okresie od marca 2014 r. do dnia 24 kwietnia 2014 r. w (...) / (...) gmina (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uprawiał konopie inne niż włókniste w ilości co najmniej 176 sztuk roślin, w tym 126 sztuk roślin mogących dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste od 3150 gram do 3780 gram, w celu wprowadzenia ich do obrotu,

tj. o przestępstwo z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

VII. w okresie od marca 2014 r. do dnia 24 kwietnia 2014 r. w miejscowości W. ul. (...) gmina M., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uprawiał konopie inne niż włókniste w ilości co najmniej 211 sztuk roślin, mogących dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste od 5725 gram do 6330 gram, w celu wprowadzenia ich do obrotu,

tj. o przestępstwo z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

VIII. w dniu 24 kwietnia 2014 r. w miejscowości W. ul. (...) gmina M., posiadał przedmioty przeznaczone do niedozwolonego wytwarzania środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste w postaci lamp: aluminiowych, sodowych, przetwornic, filtrów, wentylatorów, stateczników – transformatorów, elektronicznych regulatorów temperatury i pracy wentylatorów oraz środków chemicznych do uprawy roślin i nasion,

tj. o przestępstwo z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

2. **J. D.** (D.), syna B. i H. z domu B., urodzonego dnia (...) w P., nie karanego,

oskarżonego o to, że:

IX. w okresie od miesiąca kwietnia 2011 r. do grudnia 2011 r. w (...) / (...) gmina (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomagał D. D. (3) w popełnieniu czynu zabronionego polegającego na uprawie, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w dwóch cyklach konopi innych niż włókniste w ilości łącznie co najmniej 180 sztuk roślin, mogących dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste w celu wprowadzenia ich do obrotu oraz wytworzenia znacznej ilości środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 1790 gram netto i wprowadzenia ich do obrotu poprzez sprzedaż nieustalonomu mężczyźnie ps. (...) za kwotę co najmniej 27.000 zł, w ten sposób,

że udostępnił pomieszczenie piwniczne w celu prowadzenia w nim przez D. D. (3) uprawy ziela konopi innych niż włókniste oraz suszenia ściętych roślin i wytworzenia gotowego produktu w postaci marihuany,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

X. w okresie od marca 2013 r. do sierpnia 2013 r. w (...)/(...) gmina (...), działając wspólnie i w porozumieniu z T. D., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uprawiał konopie inne niż włókniste w ilości co najmniej 120 sztuk roślin, mogące dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste w celu wprowadzenia ich do obrotu oraz wytworzył znaczną ilość środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 1790 gram, a następnie wprowadził je do obrotu sprzedając nieustalanej osobie za kwotę 27.000 zł,

tj. o przestępstwo z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XI. w okresie od grudnia 2013 r. do marca 2014 r. w (...)/(...) gmina (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomagał T. D. w popełnieniu czynu zabronionego polegającego na uprawie, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, konopi innych niż włókniste w ilości co najmniej 140 sztuk roślin, mogących dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste w celu wprowadzenia ich do obrotu oraz na wytworzeniu znacznej ilości środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 3080 gram i wprowadzenia do obrotu sprzedając nieustalanej osobie 2517,37 gram tego środka odurzającego za kwotę co najmniej 37.760,55 zł, w ten sposób, że udostępnił pomieszczenie piwniczne w celu prowadzenia w nim przez T. D. uprawy ziela konopi innych niż włókniste oraz suszenia ściętych roślin i wytworzenia gotowego produktu w postaci marihuany,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XII. w okresie od marca 2014 r. do dnia 24 kwietnia 2014 r. w (...)/(...) gmina (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, pomagał T. D. w popełnieniu czynu zabronionego polegającego na uprawie, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, konopi innych niż włókniste w ilości co najmniej 176 sztuk roślin, w tym 126 sztuk roślin mogących dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste od 3150 gram do 3780 gram, w celu wprowadzenia ich do obrotu, w ten sposób, że udostępnił pomieszczenie piwniczne w celu prowadzenia w nim przez T. D. uprawy ziela konopi innych niż włókniste oraz suszenia ściętych roślin i wytworzenia gotowego produktu w postaci marihuany,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. i art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

3. **D. D. (3)** (D.), syna J. i D. z domu P., urodzonego dnia (...) w P., nie karanego,

oskarżonego o to, że:

XIII. w okresie miesiąca kwietnia 2011 r. do grudnia 2011 r. w (...)/(...) gmina (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uprawiał w dwóch cyklach konopie inne niż włókniste w ilości łącznie co najmniej 180 sztuk roślin, mogące dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste w celu wprowadzenia ich do obrotu oraz wytworzył znaczną ilość środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 1790 gram netto, które następnie wprowadził do obrotu w ten sposób, że sprzedał nieustalonemu mężczyźnie ps. (...) za kwotę co najmniej 27.000 zł,

tj. o przestępstwo z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

4. **K. B.**(B.), syna Z.i I.z domu N., urodzonego w dniu (...)w O., nie karanego,

oskarżonego o to, że:

XIV. w nieustalonym okresie czasu, nie później niż do dnia 21 marca 2013 r. w (...)/(...) gmina (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, pomagał T. D.i J. D.w popełnieniu czynu zabronionego polegającego na uprawie konopi innych niż włókniste w ilości co najmniej 200 sztuk roślin, mogących dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste w celu wprowadzenia ich do obrotu oraz wytworzeniu znacznej ilości środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 1790 gram netto o wartości 27.000 zł w ten sposób, że przygotował pomieszczenie piwniczne poprzez przygotowanie wjazdu, wejścia, obłożeniu ścian płytami oraz styropianem i wyklejeniu ich folią w celu prowadzenia w nim przez T. D.i J. D.uprawy ziela konopi innych niż włókniste oraz suszenia ściętych roślin i wytworzenia gotowego produktu w postaci marihuany,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. i art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XV. w nieustalonym okresie czasu, nie później niż do dnia 24 kwietnia 2014 r. w (...)/(...)gmina (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, pomagał T. D.w popełnieniu czynu zabronionego polegającego na uprawie konopi innych niż włókniste w ilości co najmniej 176 sztuk roślin, mogących dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste w celu wprowadzenia ich do obrotu oraz wytworzeniu znacznej ilość środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 361,33 gram brutto, w ten sposób, że pomagał w podlewaniu, zrywaniu oraz porcjowaniu gotowego suszu marihuany, a w szczególności:

- w dniu 24 marca 2013 r. w G. przygotował T. D. środek odurzający w postaci co najmniej 50 gram marihuany,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. i art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XVI. w dniu 21 grudnia 2011 r. w P. brał udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci co najmniej 40 gram marihuany o wartości co najmniej 1200 zł w ten sposób, że nabył w/w substancję od T. D. celem dalszej odsprzedaży,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

XVII. w dniu 30 marca 2012 r. w P. brał udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci co najmniej 30 gram marihuany o wartości co najmniej 900 zł w ten sposób, że nabył w/w substancję od T. D. celem dalszej odsprzedaży,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

1. uniewinnia oskarżonego **T. D.** od zarzutu popełnienia przestępstw opisanych wyżej w punktach **I i II**;

2. uznaje oskarżonego **T. D.** za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie **III**, tj. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę **3 (trzech) lat** pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości **20 (dwudziestu) stawek** dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę **40 (czterdziestu) złotych**, a

nadto na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) orzeka wobec oskarżonego T. D. środek karny w postaci nawiązki na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii w wysokości **200 (dwieście)** złotych na rzecz Stowarzyszenia (...) ((...), (...)-(...) R.);

3. uznaje oskarżonego **T. D.** za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie **IV**, tj. przestępstwa z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę **3 (trzech)** lat i **10 (dziesięciu)** miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości **100 (stu)** stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę **40 (czterdziestu)** złotych, a nadto na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego T. D. przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej pochodzącej bezpośrednio z przestępstwa w kwocie **23.400 (dwadzieścia trzy tysiące czterysta)** złotych;

4. uznaje oskarżonego **T. D.** za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie **V**, przy czym:

- przyjmuje, że oskarżony wytworzył znaczną ilość środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 391 gram netto, eliminując ilość 3080 gram,

- eliminuje wyrażenie, że oskarżony następnie wprowadził do obrotu co najmniej 2517,37 gram tego środka odurzającego, sprzedając go nieustalonej osobie za kwotę co najmniej 37.760,55 zł,

tj. przestępstwa z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę **3 (trzech)** lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości **40 (czterdziestu)** stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę **40 (czterdziestu)** złotych, a nadto na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) orzeka wobec oskarżonego T. D. środek karny w postaci nawiązki na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii w wysokości **1.000 (jeden tysiąc)** złotych na rzecz Stowarzyszenia (...) ((...), (...)-(...) R.);

5. w ramach zarzucanych oskarżonemu **T. D.** wyżej opisanych w punktach **VI i VII** zachowań uznaje tego oskarżonego za winnego popełnienia jednego czynu ciągłego, polegającego na tym w okresie od marca 2014 r. do dnia 24 kwietnia 2014 r. w G. i W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uprawiał konopie inne niż włókniste w łącznej ilości co najmniej 387 sztuk roślin, w tym 337 roślin mogących dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste od 8425 gram do 10110 gram, w celu wprowadzenia ich do obrotu, w tym:

- w okresie od marca 2014 r. do dnia 24 kwietnia 2014 r. w (...)/(...) gmina (...), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uprawiał konopie inne niż włókniste w ilości co najmniej 176 sztuk roślin, w tym 126 sztuk roślin mogących dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste od 3150 gram do 3780 gram, w celu wprowadzenia ich do obrotu,

- w okresie od marca 2014 r. do dnia 24 kwietnia 2014 r. w miejscowości W. ul. (...) gmina M., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uprawiał konopie inne niż włókniste w ilości co najmniej 211 sztuk roślin, mogących dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste od 5275 gram do 6330 gram, w celu wprowadzenia ich do obrotu,

tj. przestępstwa z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) wymierza mu karę **2 (dwóch)** lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości **60 (sześćdziesięciu)** stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę

40 (czterdziestu) złotych, a nadto na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) orzeka wobec oskarżonego T. D. środek karny w postaci nawiązki na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii w wysokości **1.000 (jeden tysiąc)** złotych na rzecz Stowarzyszenia (...) ((...), (...)-(...) R.);

6. uniewinnia oskarżonego **T. D.** od zarzutu popełnienia przestępstwa opisanego wyżej w punkcie **VIII**;

7. uznaje oskarżonego **J. D.** za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie **IX**, tj. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę **3 (trzech)** lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości **60 (sześćdziesięciu)** stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę **30 (trzydziestu)** złotych, a nadto na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) orzeka wobec oskarżonego J. D. środek karny w postaci nawiązki na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii w wysokości **1.000 (jeden tysiąc)** złotych na rzecz Stowarzyszenia (...) ((...), (...)-(...) R.);

8. uznaje oskarżonego **J. D.** za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie **X**, tj. przestępstwa z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę **3 (trzech)** lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości **100 (stu)** stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę **30 (trzydziestu)** złotych, a nadto na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego J. D. przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej pochodzącej bezpośrednio z przestępstwa w kwocie **3.600 (trzy tysiące sześćset)** złotych;

9. uznaje oskarżonego **J. D.** za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie **XI**, przy czym przyjmuje, że oskarżony pomógł do wytworzenia znacznej ilości środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 391 gram netto oraz do wprowadzenia do obrotu znacznej ilości środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste, eliminując z opisu, że pomógł do wytworzenia środków o wadze co najmniej 3080 gram i wprowadzenia do obrotu środka odurzającego o wadze 2517,37 gram za kwotę co najmniej 37.760,55 zł, tj. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę **3 (trzech)** lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości **40 (czterdziestu)** stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę **30 (trzydziestu)** złotych, a nadto na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) orzeka wobec oskarżonego J. D. środek karny w postaci nawiązki na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii w wysokości **1.000 (jeden tysiąc)** złotych na rzecz Stowarzyszenia (...) ((...), (...)-(...) R.);

10. uznaje oskarżonego **J. D.** za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie **XII**, tj. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. i art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) wymierza mu karę **1 (jednego)** roku i **6 (sześciu)** miesięcy pozbawienia wolności, a nadto na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) orzeka wobec oskarżonego J. D. środek karny w postaci nawiązki na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii w wysokości **1.000 (jeden tysiąc)** złotych na rzecz Stowarzyszenia (...) ((...), (...)-(...) R.);

11. uznaje oskarżonego **D. D. (3)** za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie **XIII**, tj. przestępstwa z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.

jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę **3 (trzech)** lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości **60 (sześćdziesięciu)** stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę **40 (czterdziestu)** złotych, a nadto na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego D. D. (3) przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej pochodzącej bezpośrednio z przestępstwa w kwocie **27.000 (dwadzieścia siedem tysięcy)** złotych;

12. w ramach zarzucanych oskarżonemu **K. B.** wyżej opisanych w punktach **XIV i XV** zachowań uznaje tego oskarżonego za winnego, tego, że w okresie od dnia 14 marca 2013 r. do listopada 2013 r. w (...)/(...)gmina (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomógł T. D. i J. D. w popełnieniu czynu zabronionego polegającego na uprawie konopi innych niż włókniste w ilości co najmniej 120 roślin, mogących dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste w celu wprowadzenia ich do obrotu oraz w wytworzeniu znacznej ilości środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 1790 gram netto o wartości 27.000 zł w ten sposób, że przygotował pomieszczenie piwniczne poprzez wykonanie włazu, schodów, wejścia, przebudowę ścian, wykonanie wentylacji, obłożenie ścian płytami oraz styropianem i wyklejenie ścian folią w celu prowadzenia przez T. D. i J. D. uprawy ziela konopi innych niż włókniste oraz suszenia ściętych roślin i wytworzenia gotowego produktu w postaci marihuany, tj. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. i art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 2 k.k., art. 19 § 2 k.k. i art. 60 § 6 pkt 2 k.k. wymierza mu karę **1 (jednego)** roku i **10 (dziesięciu)** miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości **60 (sześćdziesięciu)** stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę **40 (czterdziestu)** złotych, przy czym na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. warunkowo zawiesza wobec oskarżonego wykonanie kary pozbawienia wolności na okres **5 (pięciu)** lat tytułem próby, oddając go w tym okresie pod dozór kuratora sądowego, a nadto na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego K. B. przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej pochodzącej bezpośrednio z przestępstwa w kwocie **1.500 (jeden tysiąc pięćset)** złotych;

13. uniewinnia oskarżonego **K. B.** od zarzutu popełnienia przestępstw opisanych wyżej w punktach **XVI i XVII**;

14. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. łączy kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny orzeczone wobec oskarżonego **T. D.** w punktach 2, 3, 4 i 5 wyroku oraz wymierza mu karę łączną **4 (czterech)** lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości **100 (stu)** stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę **40 (czterdziestu)** złotych;

15. na podstawie art. 62 k.k. orzeka wobec oskarżonego **T. D.** system terapeutyczny wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności;

16. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. łączy kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny orzeczone wobec oskarżonego **J. D.** w punktach 7, 8, 9 i 10 oraz wymierza mu karę łączną **3 (trzech)** lat i **6 (sześciu)** miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości **100 (stu)** stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę **30 (trzydziestu)** złotych;

17. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar zalicza oskarżonym:

- **T. D.** na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie w okresie od dnia 24 kwietnia 2014 r. do dnia 28 kwietnia 2015 r., przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

- **J. D.** na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania w sprawie od dnia 24 kwietnia 2014 r. do dnia 25 kwietnia 2014 r. oraz od dnia 15 października 2014 r. do dnia 16 października 2014 r. (łącznie 4 dni), przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

- **D. D. (3)** na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 15 października 2014 r. do dnia 19 listopada 2014 r., przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

- **K. B.** na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania w sprawie od dnia 21 grudnia 2014 r. do dnia 22 grudnia 2014 r. (dwa dni), przyjmując, że jest on równoważny 4 (czterem) stawkom dziennym grzywny i uznając orzeczoną karę grzywny za wykonaną w tym zakresie;

18. na podstawie § 2 ust. 3, § 14 ust. 2 pkt 5 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 461) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz:

- adw. A. Ł.(Kancelaria Adwokacka w P. kwotę 1.623,60 zł z 23% VAT (jeden tysiąc sześćset dwadzieścia trzy złote 60/100) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu J. D.z urzędu w postępowaniu sądowym,

- adw. P. W. (Kancelaria Adwokacka w P.) kwotę 1.623,60 zł z 23% VAT (jeden tysiąc sześćset dwadzieścia trzy złote 60/100) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu K. B. z urzędu w postępowaniu sądowym;

19. na podstawie art. 627 k.p.k., art. 630 k.p.k., art. 633 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 4 i 5, art. 3 ust. 1 i art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t. jedn. Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza na rzecz Skarbu Państwa należne od oskarżonych koszty sądowe:

- w całości od T. D. w kwocie 5.132,11 zł,

- w całości od J. D. w kwocie 6.534,50 zł,

- w całości od D. D. (3) w kwocie 1.660,97 zł,

- w 3/4 części od K. B. w kwocie 2.344,41 zł, przy czym w 1/4 części kosztów należnych od tego oskarżonego jako związanych z uniewinnieniem obciąża nimi Skarb Państwa,

oraz wymierza oskarżonym opłaty:

- T. D. w kwocie 1.200 zł,

- J. D. w kwocie 1.000 zł,

- D. D. (3) w kwocie 880 zł,

- K. B. w kwocie 780 zł.

Andrzej Klemenski SSO Maria Kostecka Agnieszka Stengert

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. D. pozostawał w bliskich relacjach towarzyskich z K. B., którego znał jeszcze z czasów szkolnych (**zarzuty: I, II, XVI i XVII**). Obaj utrzymywali częste kontakty telefoniczne, spotykali się i razem spędzali czas wolny.

W dniu 21 grudnia 2011 r. K. B. wysłał za pośrednictwem swego telefonu komórkowego wiadomość tekstową do T. D. o treści: „Na daną chwilę potrzebowalibyśmy jakieś 35, ale jutro pewnie więcej”. T. D. odpisał mu za pośrednictwem swojego telefonu: „Ok napisz mi dokładnie jutro rano płyty się kończą ogólnie”. K. B. przesłał zwrótną wiadomość tekstową o treści: „Ok, ale około 40 będzie?”, na co otrzymał odpowiedź od T. D. o treści: „Będzie spokojnie jeszcze dla ciebie zostawie na później z 15”.

W dniu 30 marca 2012 r. K. B. wysłał wiadomość tekstową do T. D. o treści: „Jestem w bloku na M. 3, naprzeciwko komisji”. T. D. odpisał mu: „Ile płyty chcesz”. K. B. przesłał zwrótną wiadomość tekstową o treści: „30” i „Kiedy będziesz?”.

W dniach 21 grudnia 2011 r. i 30 marca 2012 r. T. D. i K. B. nie uzgadniali transakcji sprzedaży marihuany.

Dowód: częściowo notatka urzędowa (k. 320-330), opinia z dziedziny informatyki J. B. z dnia 7 maja 2014 r. (tomy I-IV przy aktach sprawy), częściowo wyjaśnienia T. D. (k. 735-736 w zw. z k. 1039-1040, k. 1038-1043), wyjaśnienia K. B. (k. 784-790 w zw. z k. 1047, k. 1047-1048), częściowo zeznania świadka M. S. (k. 1219-1223).

J. D. na podstawie umowy najmu z dnia 1 stycznia 1998 r. korzystał z drewnianego domku letniskowego położonego w G.nr (...). Domek ten, wolnostojący wśród innych domków, był podpiwniczony, przy czym J. D. wykorzystywał go całorocznie do celów mieszkalnych. W kwietniu 2011 r. J. D. zgodził się udostępnić piwnicę tego domku swemu młodszemu synowi – D. D. (3) (**zarzuty IX i XIII**). D. D. (3) potrzebował miejsca, w którym mógłby założyć w celach zarobkowych plantację konopi inne niż włókniste. J. D. miał świadomość nielegalnego charakteru takiej uprawy, przy czym liczył na pokrycie części kosztów utrzymania domku przez syna. W okresie od kwietnia 2011 r. do grudnia 2011 r., w dwóch cyklach, następujących bezpośrednio po sobie, D. D. (3) uprawiał tam konopie inne niż włókniste w łącznej ilości co najmniej 180 sztuk, przy czym w pierwszym cyklu co najmniej 80 roślin i w drugim cyklu co najmniej 100. Sadzonki roślin konopi inne niż włókniste potrzebne do uprawy D. D. (3) otrzymał od swego starszego brata – T. D. (**zarzut III**). D. D. (3) hodował konopie pod lampami oświetleniowymi, korzystając z wiatraka i wentylacji. Gdy rośliny dojrzywały D. D. (3) dokonywał ich zbioru, uzyskując z tego po wysuszeniu łącznie produkt o wadze co najmniej 1790 gram, który sprzedał nieustalonemu mężczyźnie o ps. (...) za kwotę co najmniej 27.000 zł. D. D. (3) nie rozliczył się z ojcem w całości z tytułu udostępnienia mu piwnicy.

Dowód: protokół oględzin (k. 10-13), częściowo wyjaśnienia J. D. (k. 69-70, k. 495-500, k. 532-534 i k. 540-542 w zw. z k. 1043-1044, k. 1043-1045, k. 1075-1076), częściowo wyjaśnienia D. D. (3) (k. 537-539, k. 545-546 i k. 569-573 w zw. z k. 1046, k. 1046-1047), umowa najmu (k. 847-848), częściowo wyjaśnienia T. D. (k. 1038-1043, k. 1201-1202).

Na przełomie lutego i marca 2013 r. T. D. i J. D. postanowili założyć w G. w celach zarobkowych uprawę konopi inne niż włókniste (**zarzuty IV i X**). J. D. w tym celu udostępnił piwnicę swojego domku letniskowego w (...)/(...), w której wcześniej podobną uprawę prowadził już D. D. (3). T. D. i J. D. uznali za konieczne, aby do potrzeb prowadzenia uprawy konopi dokonać przebudowy pomieszczeń piwnicznych w domku. W związku z tym T. D. nawiązał kontakt z K. B. (**zarzuty XIV i XV**), który zajmował się w tym czasie zawodowo wykonywaniem prac ogólnobudowlanych, przy czym w dniu 14 marca 2013 r. wstępnie uzgodnił z nim wykonanie prac w G. za wynagrodzeniem w kwocie 1.500 zł. K. B. począwszy od połowy marca 2013 r. przygotował pomieszczenie piwniczne poprzez wykonanie wjazdu, schodów, wejścia, przebudowę ścian, wykonanie wentylacji, obłożenie ścian płytami oraz styropianem i wyklejenie ścian folią. W maju 2013 r. K. B. zajmował się wykonaniem schodów do piwnicy. K. B. wiedział o celu zleconych prac i o założeniu uprawy, ponieważ wykonywał część prac wykończeniowych, w czasie gdy w domku znajdowały się rośliny konopi. T. D. i J. D. trzymali rośliny konopi innych niż włókniste w ilości co najmniej 120 sztuk pod lampami oświetleniowymi, korzystając z wiatraka i wentylatorów także w celu eliminowania nieprzyjemnego i intensywnego zapachu marihuany w budynku. Uprawa trwała do sierpnia 2013 r., kiedy to T. D. i J. D. dokonali zbioru i potem suszenia roślin. W ten sposób uzyskali ziele konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 1790 gram, które

T. D. sprzedał nieustalonej osobie za kwotę 27.000 zł. Z tej kwoty T. D. przekazał J. D. kwotę 3.600 zł przede wszystkim na rozliczenie kosztów zużytej przy uprawie energii elektrycznej. W listopadzie 2013 r. K. B. na prośbę T. D. dokonał poprawek wykończeniowych w pomieszczeniach piwnicznych domku, przebudowując znajdujące się tam płyty ścienne, a następnie poprawiał mocowanie folii. Za wykonane prace T. D. zapłacił K. B. kwotę 1.500 zł.

Dowód: częściowo wyjaśnienia J. D. (k. 69-70, k. 495-500, k. 532-534, k. 540-542 i k. 815-818 w zw. z k. 1043-1044, k. 1043-1045), częściowo notatki urzędowe (k. 300-310, 320-330), dokument WZ z dnia 19 marca 2013 r. (k. 331), opinia z dziedziny informatyki J. B. z dnia 7 maja 2014 r. (tomy I-IV przy aktach sprawy), częściowo wyjaśnienia K. B. (k. 784-790 w zw. z k. 1047, k. 1047-1048), częściowo wyjaśnienia T. D. (k. 1038-1043).

Po zakończeniu ostatniej uprawy J. D. nie miał już ochoty czynnie uczestniczyć w kolejnym przedsięwzięciu z T. D.. T. D. poprosił więc ojca o udostępnienie części piwnicznej jego domku letniskowego w G. dla potrzeb założenia nowej uprawy i wytworzenia nowego suszu, na co ten przystał (**zarzuty V i XI**). Na początku grudnia 2013 r. T. D. umieścił w piwnicy co najmniej 140 sztuk roślin konopi innych niż włókniste, które potem doglądał. Podobnie jak wcześniej T. D. trzymał rośliny konopi pod lampami oświetleniowymi, korzystając z wiatraka i wentylatorów. J. D. nie schodził w tym czasie do piwnicy z powodu problemów zdrowotnych. Uprawa roślin trwała do marca 2014 r. T. D. płacił przy tym za prąd zużyty przy uprawie w zależności od zużycia, przy czym w lutym 2014 r. J. D. miał opóźnienie w regulowaniu płatności za prąd. Na początku grudnia 2013 r. ze względu na awarię prądu T. D. przywiózł do domku letniskowego agregat, w którego instalacji pomógł mu ojciec.

Dowód: częściowo wyjaśnienia J. D. (k. 61-63, k. 69-70, k. 495-500 i k. 532-534 w zw. z k. 1043-1044, k. 1043-1045), częściowo wyjaśnienia T. D. (k. 65-68 i k. 75-76 w zw. z k. 1039-1040, k. 1038-1043), częściowo notatki urzędowe (k. 300-310), opinia z dziedziny informatyki J. B. z dnia 7 maja 2014 r. (tomy I-IV przy aktach sprawy).

T. D. wytworzył z tej uprawy susz roślinny w postaci ziela konopi innych niż włókniste o masie netto co najmniej 391 gram, który przechowywał w domku w G. i który został zabezpieczony przez policję w dniu 24 kwietnia 2014 r. wraz z pozostałościami po uprawie w postaci 69 końcówek lodyg z systemem korzeniowym.

Dowód: notatki urzędowe (k. 1-4), dokumentacja fotograficzna czynności (k. 16-21 segregatora przy aktach sprawy), opinia z zakresu chemii KWP w P. LK z dnia 2 lipca 2014 r. (k. 210-214), opinia z zakresu chemii KWP w P. LK z dnia 22 lipca 2014 r. (k. 223-227), opinia z zakresu chemii KWP w P. LK z dnia 24 października 2014 r. (k. 614-619).

W marcu 2014 r. T. D. podjął się założenia kolejnej uprawy roślin konopi innych niż włókniste w pomieszczeniach piwnicznych domku w G., korzystając z udostępnienia mu na ten cel piwnicy przez J. D. (**zarzuty VI i XII**). W związku z tym T. D. umieścił tam doniczki z co najmniej 176 sztukami tych roślin, które posiadał z nieustalonego źródła. J. D. nie chciał bezpośrednio uczestniczyć w tej działalności, przy czym zgodził się na to, aby syn T. założył w jego piwnicy tego rodzaju uprawę, pielęgnował ją aż do momentu zbioru oraz wykorzystał znajdujące się tam pomieszczenia do suszenia ściętych roślin i wytworzenia gotowego produktu w postaci marihuany. J. D. nie interesował się prowadzoną uprawą i nie schodził do piwnicy, także z powodu problemów zdrowotnych. W pomieszczeniu piwnicznym nad roślinami T. D. umieścił oświetlenie, a nadto wentylatory wraz z systemem odprowadzania powietrza, obejmującym rury i filtry. Do prowadzenia uprawy służyły mu znajdujące się tam i zabezpieczone potem przez policję urządzenia i środki, w tym m.in. wentylator przyczepiany na klips, wentylator wolnostojący C., 2 regulatory E. E., 3 lampy z kloszem aluminiowym, cyfrowy programator czasowy, 2 nagrzewnice (...)M. (...)o mocy (...), wentylator kanałowy, przewody wentylacyjne, 2 urządzenia do pomiaru pH, 4 lampy z kloszem aluminiowym, 2 filtry węglowe, wentylator dźwiękoszczelny, 5 regulatorów E. E., przewody wentylacyjne, regulator (...)D.F.serial (...) (...), urządzenie pomiarowe thermo – hygro H.M., środki chemiczne, karton wraz z zawartością worków foliowych z zapięciem strunowym oraz dwie wagi (...)od 2000 gram do 0,1 grama oraz USA (...)od 100 gram do 0,01 grama. Wejście do piwnicy domku odbywać się mogło przez właz w podłodze domku, który na co dzień był zakryty wycieraczką. Poza tym dla bezpieczeństwa teren posesji był objęty kamerami monitoringu. W dniu 24 kwietnia 2014 r. policja dokonała ujawnienia i zabezpieczenia tej plantacji. Jak wynika z opinii z zakresu chemii KWP w P.LK z dnia 22 lipca 2014 r. rośliny hodowane i zabezpieczone w domku w G. stanowiły konopie inne niż włókniste.

Równolegle T. D. założył i prowadził drugą uprawę konopi w miejscu swego stałego pobytu, w miejscowości W., przy ul. (...), gmina M., gdzie umieścił rośliny w ilości co najmniej 211 sztuk, które posiadał z nieustalonego źródła (**zarzut VII**). J. D. nie wiedział o tej uprawie. Wskazane rośliny znajdowały się w jednym z pomieszczeń parterowego budynku gospodarczego, umiejscowionego na tyłach w/w posesji. T. D. przystosował tam niewielkie pomieszczenie do potrzeb hodowli roślin, w ten sposób, że je ocieplił, wyłożył folią termoizolacyjną oraz zaopatrzył w oświetlenie i w podłączoną do prądu za pomocą kabli wentylację wraz z filtrami i rurami odprowadzającymi powietrze. Niewielkie sadzonki roślin o wysokości 3,5 cm do 9 cm leżały w pięciu paletach na niewielkim stoliku, przy czym nad nimi umieszczone były cztery podwieszane klosze z lampami oświetleniowymi. Nadto w pomieszczeniu znajdowały się 4 transformatory i filtr. Stan tych roślin z momentu wejścia policji do budynku wskazywał, że były one pielęgnowane i w stanie ogólnym dobrym, gdyż były one zielone i żywe. Dla potrzeb uprawy T. D. przechowywał w sąsiednich pomieszczeniach tego samego budynku doniczki, podkłady wzrostowe, środki chemiczne oraz urządzenia i elementy niezbędne dla uprawy, w tym oświetleniowe i wentylacyjne. Obejmowało to takie przedmioty jak: dziesięć sztuk filtrów (...) filtr (filtr węglowy (...)) fi 125 mm), jeden filtr (...) filtr (...) 100, trzy sztuki filtrów (...), dwie sztuki filtrów (...), otwarte opakowanie kartonowe C. (...) wraz z filtrem 100/125 (...), otwarte opakowanie kartonowe (...) wraz z filtrem, otwarty karton opisany (...) (...) wraz z zawartością urządzenia elektronicznego, cztery komplety nawozów opisane (...), szesnaście sztuk odczynników (...) z zawartością cieczy, trzy sztuki odczynników (...) PK 13/14 z zawartością cieczy, dwie sztuki odczynników (...) z zawartością cieczy, trzy sztuki odczynników (...) z zawartością cieczy, dwie sztuki odczynników (...) z zawartością cieczy, osiem sztuk urządzeń do pomiaru gleb (...), B., filtr węglowy (...), osiem sztuk elektronicznych programatorów czasowych G. (...) dniowy/24h, karton opisany (...) wraz z zawartością rury harmonijkowej-wentylacyjnej, karton opisany (...) wraz z zawartością pojemnika z mieszanką biologicznych minerałów, dziewięć sztuk pojemników z zawartością płynów opisanych (...), pięć sztuk pojemników opisanych (...) z zawartością cieczy, membrana z jednej strony koloru srebrnego z drugiej strony koloru białego, rura wentylacyjna harmonijkowa, rura wentylacyjna harmonijkowa z ociepleniem, opakowanie kartonowe z zawartością worków strunowych 80x120x0,035, dwie sztuki opakowań kartonowych z zawartością worków strunowych 70x100x0,035, opakowanie kartonowe z zawartością worków strunowych 40x60x0,035, filtr wraz z rurą wentylacyjną, waga elektroniczna D. (...) 0,01-100 gram, waga elektroniczna (...) 0,1 g-500 g oraz dwie lampy m-ki (...) W dniu 24 kwietnia 2014 r. policja dokonała ujawnienia i zabezpieczenia tej plantacji. Jak wynika z opinii z zakresu chemii KWP w P.LK z dnia 6 listopada 2014 r. rośliny hodowane i zabezpieczone w budynku gospodarczym we W., przy ul. (...), stanowiły konopie inne niż włókniste.

Jak wynika z opinii z zakresu botaniki, ekologii i elektrotechniki A. D. i Z. W. z dnia 8 grudnia 2014 r. przewidywany plon marihuany handlowej rosnących na plantacji w G. i we W. wynosi od 8425 gram do 10110 gram, co daje od (...) do 20220 porcji, przy czym:

- przewidywany plon marihuany handlowej tylko z roślin w formie sadzonek w ilości 126 sztuk rosnących na plantacji w (...) wynosi od 3150 gram do 3780 gram,

- przewidywany plon marihuany handlowej z roślin w formie 211 sztuk siewek rosnących na plantacji we (...) wynosi od 5275 gram do 6330 gram.

Dowód: notatki urzędowe (k. 1-4, 14-15), protokoły oględzin (k. 10-13, 32-34), dokumentacja fotograficzna czynności (k. 96-99; k. 3-12, 16-21 i 30-35 segregatora przy aktach sprawy), protokół przeszukania (k. 35-38), częściowo wyjaśnienia T. D. (k. 65-68 i k. 75-76 w zw. z k. 1039-1040, k. 1038-1043, k. 1073-1074, k. 1223-1224), częściowo wyjaśnienia J. D. (k. 61-63, k. 69-70 i k. 532-534 w zw. z k. 1043-1044, k. 1043-1045), opinia z zakresu chemii KWP w P. LK z dnia 22 lipca 2014 r. (k. 223-227), opinia z zakresu chemii KWP w P. LK z dnia 6 listopada 2014 r. (k. 623-627), opinia z zakresu botaniki, ekologii i elektrotechniki A. D. i Z. W. z dnia 8 grudnia 2014 r. (k. 704-719), zeznania biegłego z zakresu botaniki i ekologii A. D. (k. 1066-1071), częściowo zeznania świadka M. S. (k. 1219-1223), zeznania świadka G. K. (k. 1274-1275), zeznania świadka Ł. R. (k. 1275-1278), zeznania świadka M. P. (k. 1278-1280), zeznania świadka K. L. (k. 1280-1281), zeznania świadka T. K. (k. 1285-1286), zeznania świadka H. W. (k. 1286-1289).

K. B. nigdy nie pracował bezpośrednio przy prowadzeniu upraw konopi innych niż włókniste w domku w G. (**częściowo zarzut XV**), w szczególności nie zajmował się doglądaniem, podlewaniem i zrywaniem konopi innych niż włókniste oraz porcjowaniem gotowego suszu marihuany, w tym jego przygotowaniem i pakowaniem dla T. D..

Dowód: częściowo wyjaśnienia J. D. (k. 61-63, k. 69-70, k. 495-500, k. 540-542 i k. 815-818 w zw. z k. 1043-1044, k. 1043-1045), częściowo notatka urzędowa (k. 320-330, (...)), opinia z dziedziny informatyki J. B. z dnia 7 maja 2014 r. (tomy I-IV przy aktach sprawy), wyjaśnienia K. B. (k. 784-790 w zw. z k. 1047, k. 1047-1048), częściowo wyjaśnienia T. D. (k. 1038-1043).

T. D. wspomagał matkę, D. D. (4) w prowadzeniu przez nią działalności gospodarczej pod nazwą (...). Działalność ta obejmowała handel środkami i urządzeniami hodowli roślin różnego rodzaju.

W związku z prowadzoną przez matkę działalnością gospodarczą w dniu 24 kwietnia 2014 r. T. D. w pomieszczeniach frontowego budynku mieszkalnego, położonego we W., przy ul. (...), przede wszystkim na parterze przechowywał należące do D. D. (4) przedmioty w postaci lamp aluminiowych i sodowych, przetwornic, filtrów, wentylatorów, stateczników – transformatorów, elektronicznych regulatorów temperatury i pracy wentylatorów oraz środków chemicznych do uprawy roślin i nasion (**zarzut VIII**). Oskarżony nie wykorzystywał wskazanych przedmiotów dla potrzeb prowadzonych upraw konopi innych niż włókniste. Obejmowało to w szczególności znalezione w tym domu przez policję: płyn(...)1 l 22 szt., płyn (...)1 l 22 szt., płyn (...)13/14 1 l 2 szt., płyn B.1 l 2 szt., płyn (...)1 l 1 szt., płyn (...)1 l 2 szt., płyn (...)2 szt., płyn (...)13/14 0,5 l 7 szt., płyn (...)13/14 0,250 l 15 szt., płyn (...)0,250 l 3 szt., płyn B.1 l 1 szt., płyn B.0,500 l 2 szt., płyn B.40 szt., żółte kartony z napisem (...), w każdym kartonie po 6 szt. płynów o różnych pojemnościach – łącznie 8 kartonów, tj. 48 butelek z płynem, żółte kartony z napisem (...), w każdym kartonie po 6 szt. płynów o różnych pojemnościach – łącznie 4 kartony, tj. 24 butelki z płynem, płyn w kartonach z napisem (...) koloru fioletowego, w każdym po 4 szt. różnych pojemności o łącznej ilości 8 kartonów, tj. 32 szt. płynów, karton z napisem H.- (...) z 4 różnymi płynami, karton z napisem (...) B. z zawartością 5 szt. płynów różnej pojemności w ilości 2 kartonów – 10 szt. płynów, karton z napisem (...) z zawartością 17 butelek o różnej pojemności, podłoże organiczne do roślin 5 szt. różnej wielkości, płyn (...)5 l 1 szt., płyn (...)5 l 1 szt., płyn (...)13/14 5 l 1 szt., płyn (...)1 l 1 szt., płyn (...)1 l 1 szt., G B. (...) kartony w różnych rozmiarach, filtr węglowy 1 szt., obudowy do lamp 17 szt., lampy sodowe bez żarówek 9 szt., tłumiki akustyczne w ilości 6 szt., rury ocieplone 2 szt., rury koloru srebrnego 2 szt. oraz wentylator koloru srebrnego w kształcie walca.

Ponadto T. D. przygotowywał w tym budynku mieszkalnym odrębne pomieszczenie dla potrzeb prowadzenia w nim uprawy konopi na co wskazywało jego umieszczenie w poziomie piwnicznym, wyłożenie ścian styropianem i folią termoizolacyjną.

Dowód: notatka urzędowa (k. 1-3), protokół oględzin (k. 39-41), dokumentacja fotograficzna czynności (k. 100; k. 40-45 segregatora przy aktach sprawy), protokół przeszukania (k. 42-45), częściowo wyjaśnienia T. D. (k. 65-68, k. 75-76 i k. 735-736 w zw. z k. 1039-1040, k. 1038-1043).

Poza tym w pomieszczeniach na terenie posesji we W., przy ul. (...), T. D. przechowywał susz roślinny w postaci ziela konopi innych niż włókniste o masie netto co najmniej 149,89 g, pochodzący z nieustalonego źródła, który został zabezpieczony przez funkcjonariuszy policji w dniu 24 kwietnia 2014 r.

Dowód: notatki urzędowe (k. 1-4), protokół przeszukania (k. 23-29), dokumentacja fotograficzna czynności (k. 99; k. 30-35, 50, 50-64 segregatorów przy aktach sprawy), protokoły oględzin (k. 32-34, 39-41), protokół przeszukania (k. 35-38), częściowo wyjaśnienia T. D. (k. 75-76 w zw. z k. 1039-1040), opinia z zakresu chemii KWP w P. LK z dnia 3 lipca 2014 r. (k. 216-221), opinia z zakresu chemii KWP w P. LK z dnia 27 listopada 2014 r. (k. 666-679).

Oskarżony T. D. ma 30 lat. Jest bezdzietnym kawalerem i nie posiada nikogo na utrzymaniu. Ma wykształcenie średnie i z zawodu jest elektronikiem. Ostatnio pracował jako handlowiec w firmie (...) z deklarowanym dochodem w wysokości ok. 800 zł miesięcznie. T. D. nie był karany sądownie za przestępstwa.

Jak wynika z danych zebranych przez specjalistę terapii uzależnień u T. D. można zaobserwować zespół uzależnienia od marihuany. Jednocześnie specjalista terapii uzależnień wskazał na związaną z tym konieczność poddania oskarżonego leczeniu w tym zakresie.

Dowód: kwestionariusz zebrania informacji przez specjalistę terapii uzależnień (k. 146-152), kwestionariusz wywiadu środowiskowego (k. 196-197), dane o karalności (k. 690), dane osobopoznawcze (k. 1037), zeznania specjalisty (...) (k. 1166-1168).

Oskarżony J. D. ma 58 lat. Jest rozwiedziony, ma troje dorosłych dzieci i obecnie nie posiada nikogo na utrzymaniu. Ma wykształcenie zawodowe i z zawodu jest elektroenergetykiem. Prowadzi własną działalność gospodarczą obecnie jako taksówkarz z dochodem w wysokości ok. 2.000 zł miesięcznie. Posiada domek letniskowy w G. oraz nieruchomość gruntową w L. o pow. 0,13 ha. J. D. nie był karany sądownie za przestępstwa.

Dowód: notatka urzędowa (k. 4), dokumentacja nieruchomości (k. 118-119, 121), kwestionariusz wywiadu środowiskowego (k. 186-188), dane o karalności (k. 689), dane osobopoznawcze (k. 1037).

Oskarżony D. D. (3) ma 29 lat. Jest bezdzietnym kawalerem i nie posiada nikogo na utrzymaniu. Ma wykształcenie wyższe i z zawodu jest logistyką. Pracuje jako specjalista ds. konfiguracji wyrobów z dochodem w wysokości 3.500-5.000 zł miesięcznie. Posiada nieruchomość gruntową, zabudowaną budynkiem mieszkalnym. D. D. (3) nie był karany sądownie za przestępstwa.

Jak wynika z danych zebranych przez specjalistę (...) nie jest osobą uzależnioną i nie używa szkodliwie środków odurzających, substancji psychotropowych lub środków zastępczych.

Dowód: notatka urzędowa (k. 550), dokumentacja nieruchomości (k. 562-564), dane o karalności (k. 688), kwestionariusz wywiadu środowiskowego (k. 697-699), kwestionariusz zebrania informacji przez specjalistę terapii uzależnień (k. 740-747), dane osobopoznawcze (k. 1037), zeznania specjalisty (...) (k. 1166-1168).

Oskarżony K. B. ma 31 lat. Jest kawalerem i posiada jedno małoletnie dziecko, które pozostaje na jego utrzymaniu. Ma wykształcenie zawodowe i z zawodu jest kelnerem. Prowadzi własną działalność gospodarczą w Niemczech z dochodem w wysokości ok. 1.500 euro miesięcznie. K. B. nie był karany sądownie za przestępstwa.

Dowód: dane o karalności (k. 691), kwestionariusz wywiadu środowiskowego (k. 836-838), dane osobopoznawcze (k. 1037).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

1. częściowo wyjaśnień oskarżonych i ich danych osobopoznawczych:

- T. D. (k. 65-68, k. 75-76 i k. 735-736 w zw. z k. 1039-1040, k. 1038-1043, k. 1073-1074, k. 1167-1168, k. 1201-1202, k. 1223-1224, k. 1277-1278, k. 1280-1282, k. 1289-1290; k. 1037),

- J. D. (k. 61-63, k. 69-70, k. 495-500, k. 532-534, k. 540-542, k. 729-730 i k. 815-818 w zw. z k. 1043-1044, k. 1043-1045, k. 1075-1076; k. 1037),

- D. D. (3) (k. 537-539, k. 545-546, k. 569-573 i k. 723-724 w zw. z k. 1046, k. 1046-1047, k. 1122-1123, k. 1282-1283; k. 1037),

- K. B. (k. 784-790 i k. 794-796 w zw. z k. 1047, k. 1047-1048; k. 1037),

2. zeznań świadków:

- P. S. (k. 1166-1168),

- częściowo M. S. (k. 1219-1223),
- G. K. (k. 1274-1275),
- Ł. R. (k. 1275-1278),
- M. P. (k. 1278-1280),
- K. L. (k. 1280-1281),
- T. K. (k. 1285-1286),
- H. W. (k. 1286-1289),

3. pisemnych opinii:

- z zakresu chemii KWP w P. LK z dnia 2 lipca 2014 r. (k. 210-214),
- z zakresu chemii KWP w P. LK z dnia 3 lipca 2014 r. (k. 216-221),
- z zakresu chemii KWP w P. LK z dnia 22 lipca 2014 r. (k. 223-227),
- z dziedziny informatyki J. B. z dnia 7 maja 2014 r. (tomy I-IV przy aktach sprawy),
- z dziedziny informatyki J. B. z dnia 17 października 2014 r. (k. 587-589),
- z zakresu chemii KWP w P. LK z dnia 24 października 2014 r. (k. 614-619),
- z zakresu chemii KWP w P. LK z dnia 6 listopada 2014 r. (k. 623-627),
- z zakresu kryminalistyki – analizy kryminalnej A. M. z dnia 13 listopada 2014 r. (k. 630-657),
- z zakresu chemii KWP w P. LK z dnia 27 listopada 2014 r. (k. 666-679),
- z zakresu botaniki, ekologii i elektrotechniki A. D. i Z. W. z dnia 8 grudnia 2014 r. (k. 704-719),
- z dziedziny informatyki J. B. z dnia 29 grudnia 2014 r. (k. 870-888),

4. ustnych opinii i zeznań biegłych:

- z zakresu botaniki i ekologii A. D. (k. 1066-1071),
- częściowo z zakresu elektrotechniki Z. W. (k. 1071-1075),
- z zakresu chemii I. P. (k. 1117-1118),
- z zakresu chemii S. B. (k. 1118-1119),
- z zakresu chemii M. B. (k. 1119),
- z zakresu chemii R. J. (k. 1119-1120),
- z zakresu chemii T. C. (k. 1120),
- z zakresu kryminalistyki – analizy kryminalnej A. M. (k. 1195-1197),
- z dziedziny informatyki J. B. (k. 1197-1198),

5. dokumentów i innych dowodów takich jak:

- notatki urzędowe (k. 1-4, 14-15, 300-310, 320-330, 470F, 520, 550, 774),
- protokoły zatrzymania osoby (k. 5, 19, 479, 523, 775),
- protokoły przeszukania (k. 6-9, 23-29, 35-38, 42-49, 483-487, 527-529, 779-781, 824-835),
- protokoły oględzin (k. 10-13, 20-22, 32-34, 39-41, 52-54),
- protokół użycia narkotestu (k. 16-18),
- materiały pogładowe (k. 96-100, 296-299, 501-507, 791-793),
- dokumentacja nieruchomości (k. 118-119, 121, 562-564),
- kwestionariusze zebrania informacji przez specjalistę terapii uzależnień (k. 146-152, 740-747),
- kwestionariusze wywiadu środowiskowego (k. 186-188, 196-197, 697-699, 836-838),
- dokument WZ z dnia 19 marca 2013 r. (k. 331),
- częściowo protokół odtworzenia treści rozmowy (k. 451- 470A),
- dokumentacja dostaw energii elektrycznej (k. 488-494, 849),
- pokwitowania (k. 543, 725, 819-820),
- informacje o pozbawieniu wolności (k. 590, 663),
- dane o karalności (k. 688-691),
- umowa najmu (k. 847-848),
- notatki (k. 850-855),
- dane telefoniczne w załączniku oznaczonym jako tom nr I załącznik bilingi,
- dokumentacja fotograficzna w dwóch niebieskich segregatorach przy aktach sprawy.

Na wstępie oceny dowodów należy zdaniem Sądu ogólnie podkreślić, że w przypadku współpodejrzanych (współoskarżonych) orzecznictwo rozszerzyło wymogi weryfikacji wypowiedzi dowodowych osób zainteresowanych wynikiem sprawy. W związku z tym, przy ocenie wyjaśnień oskarżonych, Sąd wziął pod uwagę, że dowód z pomówienia powinien być badany szczególnie wnikliwie (por. wyrok Składu Siedmiu Sędziów SN z dnia 28 listopada 1978 r., VI KRN 246/78, OSNPG 1979/4 poz. 64 str. 8). Pomówienie jest dowodem, który powinien być poddany ocenie z jednoczesnym rozważeniem, czy istnieją dowody potwierdzające bezpośrednio lub choćby pośrednio wyjaśnienia pomawiającego, a nadto czy wyjaśnienia pomawiającego są logiczne i nie wykazują chwiejności albo czy nie są wręcz nieprawdopodobne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 1970 r., IV KR 249/69, OSNKW 4-5/1970, poz. 46). W świetle zasługującego na pełną aprobatę stanowiska judykatury, wyrażonego chociażby w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 października 1998 r. (II AKa 187/98, KZS1998/11 poz. 37), kontrola dowodu z wyjaśnień współoskarżonego polega na sprawdzeniu, (1) czy informacje tak uzyskane są przyznane przez pomówionego, (2) czy są potwierdzone innymi dowodami, choćby w części, (3) czy są spontaniczne, złożone wkrótce po przeżyciu objętych nimi zaszłości, czy też po upływie czasu umożliwiającego uknuć intrygi, (4) czy pochodzą od osoby bezstronnej, czy też zainteresowanej obciążeniem pomówionego, (5) czy są konsekwentne i zgodne co do zasady oraz szczegółów w kolejnych relacjach składanych w różnych fazach postępowania, czy też

zawierają informacje sprzeczne, wzajemnie się wykluczające bądź inne niekonsekwencje, (6) czy pochodzą od osoby nieposzlakowanej czy też przestępcy, zwłaszcza obeznanego z mechanizmami procesu karnego, (7) czy udzielający informacji sam siebie również obciąża, czy też tylko przerzuca odpowiedzialność na inną osobę, by siebie uchronić przed odpowiedzialnością.

W toku prowadzonego postępowania **oskarżony T. D.** wykazywał zmienną postawę procesową, częściowo przyznając się do winy.

W ramach pierwszego przesłuchania w dniu 25 kwietnia 2014 r. przed prokuratorem ów oskarżony przyznał się do prowadzenia uprawy konopi w G.. Zaprzeczył, aby ojciec miał od początku wiedzę o charakterze uprawy, a plantacja była wydajna, dodając, że wypalił wszystko co wyprodukował przy pierwszej uprawie. Wykluczył, aby prowadził uprawę konopi we W., gdyż rośliny tam zabezpieczone miały trafić do G., oraz aby wykorzystywał do uprawy przedmioty zabezpieczone w sąsiednim pomieszczeniu.

Podczas posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania T. D. przyznał się do prowadzenia uprawy konopi oraz posiadania zabezpieczonych środków, zakupionych od nieznanej osoby. Zaprzeczył, aby przygotowywał nowe miejsce pod uprawę konopi.

W dniu 18 grudnia 2014 r. T. D. nie przyznał się do stawianych zarzutów i odmówił złożenia wyjaśnień.

W toku rozprawy wskazany oskarżony przyznał się częściowo jedynie do zarzutu VI. Wskazał, że przekazał bratu rośliny, które faktycznie nie były konopiami. Zaznaczył, że co do zarzutu IV, to uprawiał rośliny, które nie były konopiami. W zakresie zarzutu V przyznał, że hodował konopie inne niż włókniste, ale o mniejszej liczbie (około 50 sztuk). W zakresie zarzutu VI podał, że uprawiał rośliny w ilości 5-6 sztuk, a po kłótni z ojcem porzucił uprawę, którą zajmował się ojciec. Urządzenia i środki wskazane w zarzucie VIII zostały zakupione w celach handlowych. Zaprzeczył prowadzeniu uprawy konopi we W. i podłączeniu lamp. Dodał, że był zastraszany przez policję, co miało wpływ na jego pierwsze wyjaśnienia. Przekazał ojcu 3.600 zł na pokrycie kosztów żucia prądu przy pierwszej uprawie. K. B. nie wykonywał żadnych czynności związanych z samą uprawą, a wykonywał tylko prace budowlane za kwotę 1.500 zł.

W kolejnych wyjaśnieniach T. D. zaprzeczył, aby we W. były podłączone jakiegokolwiek urządzenia dla potrzeb uprawy konopi, potwierdzając zawieszenie lamp. Stan tych roślin objaśnił tym, że zostały wstawione tam kilka godzin wcześniej. Podał, że pojęcie „płyta” nie oznaczała narkotyku.

Sąd odmówił wiarygodności tym wyjaśnieniom w zakresie, w jakim znalazły one wyraźne i wiarygodne zaprzeczenie w innych dowodach.

Jako wiarygodne Sąd ocenił wyjaśnienia T. D. w zakresie, w jakim zaprzeczył w nich, aby dopuścił się przestępstw oznaczonych jako zarzuty I i II. Zdaniem Sądu materiał dowodowy zebrany do sprawy, przy wyczerpaniu inicjatywy dowodowej, nie pozwalał na jednoznaczne uznanie, że treść wiadomości sms z dnia 21 grudnia 2011 r. (k. 329; k. 140v i k. 147 tomu I opinii przy aktach sprawy) oraz z dnia 30 marca 2012 r. (k. 329; k. 128v i k. 146v tomu I opinii przy aktach sprawy) wskazywała na obrót znaczną ilością marihuany. Użycie pojęcia „płyty” oraz oznaczeń liczbowych bez ich odniesienia do jednostek wagi, ilości, czy innych mierników nie pozwalała zdaniem Sądu na ustalenie, że odnosiło się to do wagi w gramach narkotyku, w szczególności marihuany o masie objętej zarzutami. Poza tym z treści owych wiadomości w żadnej mierze nie wynikało, aby objęte nimi „negocjacje” zostały sfinalizowane, a więc, aby doszło do dostarczenia wspomnianych „płyt” przez T. D. K. B. w ilości wskazanej w zarzutach (wiadomości wskazują przy tym na różne liczby płyt) i uiszczenia ceny sprzedaży, a nawet aby były to czynności odpłatne (nabycie w celu odsprzedaży). O ile tożsamość nadawców i odbiorców tych wiadomości nie budziła wątpliwości (numery telefonów należały do wskazanych oskarżonych), a przy tym owi oskarżeni nie kwestionowali przesłania tych wiadomości, to niejasna treść owych wiadomości nie pozwalała ustalić w sposób niebudzący jakichkolwiek wątpliwości znaczenia ich treści, co musiało prowadzić do usunięcia zachodzących nadal wątpliwości przy ustaleniach faktycznych, przy braku innych dowodów i okoliczności towarzyszących, na korzyść tych oskarżonych. Nie można było przy tym pomijać, że w materiale dowodowym sprawy nie zostało także uprawdopodobnione, aby K. B. (osoba nie karana, o zasadniczo

uregulowanej sytuacji życiowej) zajmował się jako pośrednik lub diler sprzedażą marihuany, a podważało wersję aktu oskarżenia, zmierzającą do wykazania, że potrzebował on marihuany od T. D. w ilościach objętych zarzutami w celu odsprzedaży. Nie można było przy tym wykluczyć, że pojęcie „płyty” odnosiło się do płyt z muzyką (jak twierdził T. D.), czy płyt budowlanych (co uzasadniała profesja K. B.). Natomiast dla ustalenia faktów wskazanych w tych zarzutach konieczne byłoby jednoznaczne rozkodowanie pojęcia „płyta” jako marihuany (ustalenie takiego rozumienia tego pojęcia przez obu wskazanych oskarżonych), podanej cyfry jako masy w gramach (ustalenie takiego rozumienia cyfr przez obu wskazanych oskarżonych), jak też potwierdzenie w dalszych dowodach, a nie tylko w przypuszczeniach, że dostawa faktycznie nastąpiła, miała miejsce w formie sprzedaży, zaś K. B. zamierzał odsprzedać nabyty narkotyk. W realiach sprawy natomiast nie mogło być mowy o tym, aby inne dowody potwierdzały wersję aktu oskarżenia, pozwalając tym samym na czynienie ustaleń faktycznych zgodnych z tą wersją. Na tej podstawie Sąd ustalił przeprowadzenie istotnych dla sprawy rozmów smsowych, przyjmując jednak, że nie miały one związku z handlem marihuaną.

Niewiarygodne były wyjaśnienia T. D., w których nie przyznał się do zarzutu III, gdyż przeczyły im inne wyjaśnienia tego oskarżonego, potwierdzające przekazanie roślin bratu oraz wiarygodne wyjaśnienia J. i D. D. (3). Sąd nie dał wiary twierdzeniom oskarżonego, że przekazał D. D. (3) rośliny, które faktycznie nie były konopiami, gdyż twierdzenia te oskarżony podniósł dopiero na rozprawie, a z innych dowodów nie wynikało, aby miało to faktycznie miejsce. Wiarygodne wyjaśnienia J. D. wskazywały, że T. D. uprzednio był pewien ilości marihuany sprzedanej przez brata K. i przekazania mu narkotyku, a więc wykluczało to, że rośliny, które dał bratu, nie były konopiami innymi niż włókniste. Nadto gdyby faktycznie przekazał bratu inne, podobne w wyglądzie rośliny, to naraziłby brata na nieprzyjemności ze strony odbiorcy towaru, a jak wynikało z wyjaśnień J. D. dotyczących późniejszej uprawy, T. D. bardzo obawiał się nierzetelności w kontaktach z odbiorcami hurtowymi, przy braku dowodów wskazujących na chęć celowego narażenia brata na takie nieprzyjemności i ewentualne niebezpieczeństwo. Poza tym D. D. (3) (w początkowych wyjaśnieniach) i J. D. (przez cały czas) nie wskazywali na jakiegokolwiek odmienne cechy roślin znajdujących się w uprawie z 2011 r., także z perspektywy czasu, po uzyskaniu nowych doświadczeń, nabytych po zakończeniu uprawy. W szczególności obaj wskazywali na unoszący się charakterystyczny zapach marihuany, którego by nie było, gdyby rośliny były innego gatunku. Ponadto w związku z tym, że D. D. (3) przyznał się do zażywania marihuany, należało domniemywać, że sprawdził on przed sprzedażą wyprodukowany towar i nie miał co do niego zastrzeżeń, skoro nie podniósł tego niezwłocznie w postępowaniu na swą obronę. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom T. D. na temat bezpośredniego udziału J. D. w uprawie konopi założonej przez D. D. (3), gdyż przeczyły im wiarygodne wyjaśnienia J. D. i D. D. (3). W ocenie Sądu wpływ na treść tych wyjaśnień miała chęć dowodowego pogrążenia ojca i zaszkodzenia mu związana z treścią jego wyjaśnień, na co wskazywało też to, że wyjaśnienia te złożył w toku rozprawy i to w końcowym jego fragmencie.

Niewiarygodne były wyjaśnienia T. D., w których nie przyznał się do zarzutu IV, gdyż przeczyły im inne wyjaśnienia tego oskarżonego, potwierdzające uprawę roślin oraz wiarygodne wyjaśnienia J. D. potwierdzone nagraniem rozmowy i treścią wiadomości smsowych. Niewiarygodne były twierdzenia oskarżonego, że w przypadku tego zarzutu uprawiał rośliny, które faktycznie nie były konopiami innymi niż włókniste, gdyż twierdzenia te oskarżony podniósł dopiero na rozprawie, szerzej nie uzasadnił, a z innych dowodów nie wynikało, aby miało to faktycznie miejsce. Opinie z zakresu chemii oraz botaniki, ekologii i elektrotechniki wskazywały na uprawianie w G. wyłącznie konopi innych niż włókniste, co wykluczało, aby ów oskarżony zajmował się uprawą innych roślin. Twierdzenia oskarżonego nie miały także uzasadnienia w zasadach wiedzy i doświadczenia życiowego, gdyż niewątpliwie oskarżony nie angażowałby znacznych środków i czasu na zarobkową uprawę innych roślin niż nielegalne konopie, zwłaszcza, że narażałoby to go na nieprzyjemności ze strony odbiorcy gotowego produktu narkotycznego, a – jak wynikało z wyjaśnień J. T. D. bardzo obawiał się nierzetelności w kontaktach z odbiorcami hurtowymi (kwestia zaniżenia wagi dostarczonego produktu). Poza tym J. D. nie wskazywał na jakiegokolwiek odmienne cechy roślin znajdujących się w pierwszej uprawie z 2013 r., także z perspektywy czasu, po uzyskaniu nowych doświadczeń, nabytych po zakończeniu uprawy. Wiarygodne były przy tym twierdzenia, że K. B. nie wykonywał żadnych czynności związanych z samą uprawą, a wykonywał tylko prace budowlane za kwotę 1.500 zł, gdyż korespondowało to z wiarygodnymi wyjaśnieniami J. D. i K. B. oraz nie miało zaprzeczenia w innych dowodach.

Niewiarygodne były wyjaśnienia T. D., w których nie przyznał się do zarzutu V, gdyż przeczyły im inne wyjaśnienia tego oskarżonego, potwierdzające uprawę roślin oraz wiarygodne wyjaśnienia J. D. potwierdzone wynikami przeszukania i oględzin w domku w G., wskazującymi na uprzednie prowadzenie tam uprawy konopi innych niż włókniste. Jako częściowo wiarygodne Sąd potraktował wyjaśnienia, w których podał, że w przypadku tego zarzutu hodował konopie inne niż włókniste, ale o mniejszej liczbie (około 50 sztuk), odmawiając wiary tym twierdzeniom w zakresie, w jakim umniejszał w nich ilość roślin, gdyż przeczyły temu wiarygodne i konkretne wyjaśnienia J. D., a wcześniej oskarżony nie podawał niższej ilości.

Wiarygodne były wyjaśnienia T. D. o tym, że prowadził zabezpieczoną przez policję uprawę konopi w G. (zarzut VI), albowiem jego wyjaśnienia były w tym zakresie spontaniczne, logiczne i były zbieżne z konsekwentnymi wyjaśnieniami jego ojca, z wynikami przeszukania i oględzin potwierdzonymi spisem zatrzymanych tam przedmiotów oraz z wnioskami opinii z zakresu chemii oraz z zakresu botaniki, ekologii i elektrotechniki. Nadto stan rzeczy z momentu ujawnienia plantacji w G. przez policję wskazywał na to, że uprawa roślin była w toku i nie była zawieszona. Niewiarygodne były twierdzenia tego oskarżonego o tym, że ojciec początkowo nie wiedział o specyfice uprawy, gdyż przeczyły temu wiarygodne wyjaśnienia J. D.. Sąd nie przyznał przymiotu wiarygodności późniejszym wypowiedziom T. D., dotyczącym zarzutu VI, w których podał, że uprawiał rośliny w ilości 5-6 sztuk, a po kłótni z ojcem porzucił uprawę. Wiarygodności tych wyjaśnień przeczyły wcześniejsze wyjaśnienia tego oskarżonego, w których przyznał się do prowadzenia uprawy w G. i podawał, że rośliny z W. miały trafić do G. oraz wiarygodne i konsekwentne wyjaśnienia J. D., wskazujące na większą ilość roślin i prowadzenie uprawy przez syna, jak też wyniki oględzin miejsca plantacji i opinia z zakresu botaniki, ekologii i elektrotechniki, wskazujące na dobry stan prowadzonej uprawy i brak przestojów w jej prowadzeniu.

Sąd odmówił wiary twierdzeniom T. D. w zakresie, w jakim nie przyznał się do zarzutu VII i twierdził, że nie prowadził uprawy we W., a zabezpieczone tam sadzonki miały trafić do G., gdyż przeczyły temu wyniki przeszukania i oględzin wraz ze spisem znalezionych tam przedmiotów i roślin, dokumentacja fotograficzna, opinie biegłych z zakresu botaniki, ekologii i elektrotechniki oraz zeznania policjantów, wskazujące na umieszczenie sadzonek w warunkach niezbędnych do uprawy (wyłożone folią pomieszczenie, zainstalowanie wentylacji i zawieszenie oświetlenia) oraz dobry stan zabezpieczonych roślin, w sąsiedztwie urządzeń i środków uprawy roślin. Tak więc nie budziło wątpliwości Sądu prowadzenie uprawy konopi we W. od marca do kwietnia 2014 r. Za niewiarygodne Sąd ocenił także wypowiedzi T. D. o tym, że przedmioty zabezpieczone we W. w tym samym budynku co uprawa konopi nie służyły do prowadzenia uprawy, lecz wiązały się z działalnością handlową firmy jego matki, gdyż umiejscowienie tych przedmiotów w bezpośrednim sąsiedztwie uprawy wskazywało zdaniem Sądu na ich przeznaczenie na potrzeby prowadzenia uprawy, stanowiąc niezbędne zaplecze dla niej. Poza tym stan rzeczy z momentu ujawnienia plantacji we W. przez policję wskazywał na to, że uprawa 211 roślin była w toku, skoro konopie, choć w niskim stadium rozwoju, to jednak były w stanie ogólnym dobrym (nawodnione, żywe, liście rozwinięte), a wedle zeznań uczestniczących w czynnościach policjantów działała tam wentylacja, co potwierdzała też dokumentacja fotograficzna wskazująca na montaż kabli prowadzących od instalacji wentylacyjnej. Wprawdzie nie zostało potwierdzone w sposób niebudzący wątpliwości, aby w momencie wejścia policjantów do pomieszczeń we W. oświetlenie uprawy było włączone (w tym zakresie Sąd rozstrzygnął wątpliwości na korzyść wskazanego oskarżonego), lecz stan roślin, działanie wentylacji, zabezpieczenie środków i urządzeń niezbędnych do uprawy w bezpośrednim sąsiedztwie wskazywały, że rośliny te są uprawiane, a więc pielęgnowane w celu wzrostu, z zamiarem zbioru. Poza istotą sprawy pozostawało natomiast to, czy podejmowane zabiegi uprawne były optymalne i celowe, przy zaznaczeniu na podstawie opinii biegłego z zakresu botaniki i ekologii, że dla wzrostu konopi nie jest wymagane ich całodziennie naświetlenie. Częściowo niewiarygodne były twierdzenia, że w pomieszczeniu gospodarczym, w którym były rośliny konopi, nie było wentylatorów, gdyż przeczyły temu zeznania przesłuchanych w sprawie policjantów i dokumentacja fotograficzna wskazująca na podłączenie elektryczne wentylacji w pomieszczeniu i jej wyprowadzenie na zewnątrz budynku.

Wiarygodne były wyjaśnienia T. D., w którym nie przyznawał się do zarzutu VIII, gdyż nie miały wyraźnego zaprzeczenia w innych dowodach. Jako wiarygodne Sąd potraktował wyjaśnienia, w których podał, że urządzenia i środki wskazane w tym zarzucie i znajdujące się w domu zostały zakupione w celach handlowych. Sąd nie miał

podstaw, aby kwestionować twierdzenia oskarżonego odnoszące się do przedmiotów znajdujących się w budynku mieszkalnym we W., skoro były to towary ogólnego przeznaczenia, niezwiązane bezpośrednio z uprawą konopi. Niewiarygodne były jednak twierdzenie o tym, że w domu mieszkalnym we W. nie przygotowywał on pomieszczenia piwnicznego pod uprawę konopi, gdyż przeczył temu wygląd tego pomieszczenia, zbieżny z warunkami w jakich uprawiał konopie w pomieszczeniu gospodarczym we W. oraz w domku w G. (wyłożenie tego pomieszczenia folią izolacyjną i umieszczenie rur wentylacyjnych). Jednocześnie z faktu tego Sąd nie wyprowadził oceny, że znajdujące się w budynku mieszkalnym środki i urządzenia miały na pewno służyć tej uprawie, skoro prace wykończeniowe nie zostały ukończone i brak było przesłanek wskazujących na niezwłoczną wolę oskarżonego umieszczenia tam roślin.

Całkowicie gołosłowne okazały się zdaniem Sądu twierdzenia dowodowe T. D., że na treść jego pierwszych wyjaśnień wpływ miały bezprawne sugestie policjantów zajmujących się jego sprawą oraz że był zastraszany, bity i poniżany przez te osoby, albowiem wyraźnie przeczyły temu wiarygodne zeznania funkcjonariuszy biorących udział w czynnościach z jego udziałem. Sąd dostrzegł przy tym, że twierdzenia te oskarżony podniósł dopiero na rozprawie, w sytuacji gdy nie składał wcześniej żadnych skarg na policjantów i zawiadomień o przestępstwie, a do jego przesłuchania doszło przed prokuratorem i niezwłocznie przed sądem w związku z wnioskiem o tymczasowe aresztowanie. Wobec powyższego Sąd nie dopatrzył się związku pomiędzy treścią początkowych wyjaśnień tego oskarżonego a zachowaniem policjantów w śledztwie, zwłaszcza, że jego pierwsze wyjaśnienia wskazywały na umniejszanie swej odpowiedzialności, a więc na pewno nie potwierdzały w pełni wersji zarzutów.

Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego, że prowadzone przez niego uprawy nie były wydajne, a całość wyprodukowanego suszu sam zużył, gdyż przeczyły temu wiarygodne wyjaśnienia J. D., profesjonalizm prowadzonych upraw, dostęp do profesjonalnych urządzeń i środków oraz rozmiary prowadzonych upraw, wskazujące na komercyjny cel prowadzenia działalności. Na wiarę nie zasługiwały także wypowiedzi tego oskarżonego, wskazujące, że prowadzone przez niego uprawy nie miały na celu wytworzenie narkotyków na sprzedaż oraz że nie sprzedawał on wytworzonego produktu, gdyż przeczyły temu wiarygodne wyjaśnienia J. D., znaczna ilość hodowanych roślin i profesjonalizm zaplecza hodowli. Fakt sprzedaży marihuany w przypadku zarzutu IV jednoznacznie wynikał z wiarygodnych wyjaśnień J. D., przy czym Sąd nie znalazł wystarczających podstaw dowodowych w przypadku zarzutu V, aby przypisać oskarżonemu wprowadzenie do obrotu narkotyku.

Niewiarygodne były też twierdzenia T. D., że w G. miał tylko dwie uprawy, gdyż przeczyły temu wiarygodne wyjaśnienia J. D. i inne wyjaśnienia T. D., wskazujące na trzy uprawy, opisane w jego zarzutach. Częściowo niewiarygodne były twierdzenia oskarżonego o tym, że J. D. czynnie brał udział w uprawach, gdyż przeczyły temu konsekwentne i szczegółowe wyjaśnienia J. D. oraz wcześniejsze wyjaśnienia T. D., wskazujące na jego bezpośredni udział tylko w pierwszej uprawie. Sąd odmówił wiary twierdzeniom T. D. o tym, że w czasie nagranej rozmowy znajdował się pod wpływem środka odurzającego, gdyż nie miało to potwierdzenia w jego wcześniejszych wyjaśnieniach, co wskazywało, że ta okoliczność miała stanowić tylko jego linię obrony. Poza tym Sąd nie miał podstaw, aby kwestionować wypowiedzi oskarżonego dotyczące zażywania przez niego środków odurzających.

Nie zasługiwały na wiarę twierdzenia, że zabezpieczone od niego środki odurzające zabezpieczone w G. zakupił on od nieznaną osobę, albowiem umiejscowienie fragmentów roślinnych w bezpośrednim sąsiedztwie uprawy w G., przy zbyciu całości wytworzonych środków z pierwszej uprawy wskazywało, że środki te pochodziły wyłącznie z uprawy realizowanej w G. w okresie od grudnia 2013 r. do marca 2014 r. Za pochodzeniem suszu z uprawy przemawiały też częściowo wyjaśnienia T. D. z rozprawy, wskazujące na pochodzenie zabezpieczonego suszu z zarzutu V. W przypadku resztek roślinnych znalezionych w dniu 24 kwietnia 2014 r. przez policję we W., Sąd nie miał wystarczających podstaw dowodowych, aby wiązać je z uprawą w G., bądź aby przyjąć uprzednie istnienie uprawy we W., a więc nie powiązał ich z żadnym z zarzutów stawianych oskarżonemu ze względu na granice przedmiotowe aktu oskarżenia. Wbrew twierdzeniom aktu oskarżenia brak było podstaw dowodowych, aby w przypadku zarzutu V wyprowadzać ilość wytworzonych środków odurzających wedle ilości stwierdzonych roślin w uprawie w stosunku do średniej produkcji z rośliny oraz przyjmować, że ilość wprowadzonych do obrotu środków odurzających odpowiada różnicy możliwej produkcji środków i ilości zabezpieczonych w G. i we W..

W toku prowadzonego postępowania **oskarżony J. D.** ostatecznie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu przestępstw i składał wyjaśnienia.

W ramach pierwszego przesłuchania w dniu 25 kwietnia 2014 r. ów oskarżony obciążał prowadzeniem zabezpieczonej w G. uprawy T. D., wskazując na jedną uprawę grzybów halucynogennych. Zaprzeczał, aby znał szczegóły uprawy i przy niej pomagał, aby brały w niej udział inne osoby oraz aby wiedział, że uprawa jest nielegalna.

Podczas drugiego przesłuchania w dniu 25 kwietnia 2014 r. J. D. wskazał na prowadzenie uprawy przez T. D., z którym nawiązał bliższe kontakty od października 2013 r. Dodał, że po wykonaniu prac wykończeniowych syn od grudnia 2013 r. prowadził uprawę. O jej charakterze dowiedział się dopiero w marcu 2014 r., przy czym nie zajmował się doglądaniem roślin i zajmował się tym tylko T. D..

W dniu 15 października 2014 r. ów oskarżony wskazał, że T. D. założył pierwszą plantację na przełomie lutego i marca 2013 r., przy czym prace wykończeniowe wykonywał K., w tym w maju 2013 r. schody. Przyznał, że od początku wiedział o konopiach oraz omówił przebieg pierwszej uprawy z udziałem T. D.. Liczby 101 i 51 z wiadomości smsowej dotyczyły marihuany, zaś koszty energii za pierwszą uprawę wyniosły 3.600 zł. Odnosił się także do nagranej rozmowy z synem, wskazując, że miała ona miejsce na przełomie sierpnia i września 2013 r. Wyraźnie wskazał, że K. B. robił schody w czasie gdy w pomieszczeniu była uprawa, zaś T. D. sprzedawał susz o wadze co najmniej 1790 gram za kwotę 27.000 zł. Następnie wskazał na prowadzenie uprawy w jego domku przez D. D. (3), wskazując szczegóły tej uprawy, w tym to, że ów syn wytworzył ilość narkotyku dokładnie taką jak później T. D. o wadze co najmniej 1790 gram. Zaznaczył, że miał świadomość celu uprawy, zaś uprawa składała się z dwóch rzutów i łącznie z co najmniej 180 roślin.

Podczas przesłuchania w dniu 16 października 2014 r. J. D. przyznał się do zmodyfikowanych zarzutów. Wskazał, że bezpośrednio pomagał tylko przy pierwszej uprawie syna T..

Podczas kolejnego przesłuchania w dniu 16 października 2014 r. J. D. potwierdził autentyczność odtworzonego mu nagrania rozmowy z T. D. oraz odniósł się do podanych w nim okoliczności. Dodatkowo wskazał, że od T. D. wie, że ten dawał sadzonki bratu D., który potem sprzedawał gotowy susz K.. K. przy tym wiedział, w jakim celu robi pomieszczenie w G..

Dnia 17 grudnia 2014 r. J. D. przyznał się do zmodyfikowanych zarzutów, podtrzymał wcześniejsze wyjaśnienia i dodał, że co najwyżej ilości mogą się nie zgadzać.

Dnia 23 grudnia 2014 r. J. D. potwierdził, że K. B. był w domku w G. co najmniej 3 razy, przy czym był obecny gdy T. D. przywiózł sprzęt potrzeby do prowadzenia plantacji i maluchy. Zaznaczył, że ów oskarżony na pewno wiedział o celu prowadzonych prac. Dodał, że K. B. mógł przyjeżdżać do G. pod jego nieobecność, przy czym nie miał wiedzy o jego udziale w prowadzeniu upraw konopi.

Na rozprawie ów oskarżony w większości przyznał się do zarzutów, podtrzymał wcześniejsze wyjaśnienia, przy czym podał, że początkowo nie wiedział, w jakim celu udostępnia pomieszczenia piwniczne synom, że nie zna ilości roślin uprawianych przez syna D., zaś K. B. raczej nie wiedział o charakterze uprawy.

Na wstępie oceny wyjaśnień J. D. zdaniem Sądu należy podkreślić, że nagranie rozmowy J. D. i T. D. (DVD 1 w tomie IV opinii z dziedziny informatyki przy aktach sprawy) oraz związany z tym protokół z dnia 6-9 października 2014 r. odtworzenia treści rozmowy utrwalonej na karcie microSD (k. 451-470a) Sąd wykorzystał w ograniczonym zakresie, przynajmniej tym dowodom niską moc dowodową i wiarygodność. Należy wszak zauważyć, że wedle art. 171 § 7 k.p.k. nie mogą stanowić dowodu wyjaśnienia, zeznania i oświadczenia złożone w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi. Przepis ten dotyczy przede wszystkim ram procesu karnego, odnosząc się do wszelkich sytuacji procesowych podważających swobodę wypowiedzi danej osoby. Wedle stanowiska judykatury: „Swoboda wypowiedzi w rozumieniu art. 171 § 7 k.p.k. oznacza brak przymusu w sferze woli człowieka, a także brak zakłócenia świadomości. Jest to możliwość decydowania przez przesłuchiwanego, zgodnie z własną wolą, o treści składanej przez niego wypowiedzi, w sytuacji, gdy żaden czynnik zewnętrzny nie kępuje go w formułowaniu tych wypowiedzi (...). O

niemożności swobodnej wypowiedzi mogą świadczyć tylko takie warunki, w których osoba przesłuchiwana ma zupełnie lub w tak znacznym stopniu sparaliżowaną wolę, że nie może powiedzieć tego, co by chciała, w związku z przedmiotem dokonywanej czynności procesowej.” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2010 r., III KK 302/09, LEX nr 583858). Nie mniej jednak należy jednak uznać pomocnicze zastosowanie tej regulacji do realiów sprawy. Bezspornie organy śledztwa uzyskały sam dowód z nagrania legalnie, w wyniku realizacji czynności przeszukania domku J. D. w G.. Okoliczność jednak, że sama rozmowa została celowo i podstępnie nagrana przez J. D. bez wiedzy T. D. oraz że J. D. – jak wynika z zapisu samej rozmowy – manipulował jej przebiegiem (wypowiedzi J. D. są lakoniczne, zaś T. D. rozbudowane, wielozdaniowe), w szczególności w zakresie tematu dyskusji, wyłączała możliwość uznania, że T. D. mógł się w jej toku wypowiadać swobodnie a nagranie to może stanowić samodzielny i istotny dowód w sprawie. Niewątpliwie bowiem gdyby T. D. wiedział, że ojciec go nagrywa, to nie wypowiedziałby zawartych w nagraniu słów, niewątpliwie dla niego niekorzystnych i narażających go na odpowiedzialność karną. Poza tym zachowanie J. D. było w tym aspekcie bezprawne, gdyż co najmniej naruszało dobra osobiste T. D., w tym prawo do prywatności, a w związku z tym – przy braku okoliczności uzasadniających takie postępowanie – zdaniem Sądu samo nagranie nie mogło stanowić źródła samodzielnych ustaleń sprawy i podstawy ustalenia sprawstwa T. D.. Sąd dostrzegł jednak, że treść i szczegóły rozmowy zostały wprowadzone dowodowo do postępowania poprzez wyjaśnienia J. D., a więc wypowiedzi świadome, ze względu na ich charakter bezpośrednie i to w ramach procedury karnej. Brak było przy tym podstaw do uznania, że wyjaśnienia J. D. w tym zakresie stanowią tzw. owoc zatrutego drzewa, sugerowany treścią nagrania, skoro dowód z wyjaśnień podejrzanego ma samoistny charakter procesowy, a jak wynika z treści protokołów jego przesłuchania, J. D. najpierw złożył wyjaśnienia obciążające jego i współoskarżonych, a potem dopiero odtworzono mu zapis tego nagrania. Nie było więc podstaw do uznania, że wyjaśnienia J. D. nie mogą stanowić pełnowartościowego dowodu w sprawie. W związku z tym Sąd wykorzystał w/w nagranie jedynie w aspekcie potwierdzenia wersji przedstawionej przez J. D. w jego wyjaśnieniach i to tylko na podstawie wypowiedzi J. D.. Porównanie treści nagrania wyłącznie w aspekcie wypowiedzi J. D. i jego wyjaśnień w ocenie Sądu dobitnie przemawiało za wiarygodnością wyjaśnień J. D. w badanej części, pokazując, że nie wynikały one z potrzeby chwili, a jego wersja zdarzenia wskazana w wyjaśnieniach jest prawdziwa i niezmienna. W szczególności wypowiedzi J. D. z nagrania korespondowały z jego ostatnimi wyjaśnieniami ze śledztwa, potwierdzając chociażby, że należność za prąd za pierwszą uprawę wyniosła 3.600 zł, że sam brał równorzędny udział w założeniu i prowadzeniu uprawy w G. z marca 2013 r. oraz że również zajmował się pakowaniem suszu marihuany. Istnienie wskazanego nagrania pośrednio powodowało, że upływ czasu pomiędzy wszczęciem śledztwa w sprawie, a złożeniem obciążających wyjaśnień przez J. D. nie mógł mieć wpływu na treść jego wyjaśnień w części uznanej za wiarygodną.

W zakresie wyjaśnień J. D. w toku postępowania wykazywał zmianą postawę procesową, przy pierwszych dwóch przesłuchaniach w śledztwie umniejszając swoją rolę i rozmiary związanej z nim działalności przestępczej, potem składając szczegółowe i obszerne wyjaśnienia, pomawiające siebie i współoskarżonych o udział w przestępstwach, a w końcu, podtrzymujące uprzednie wyjaśnienia, przy wycofaniu się z twierdzeń o swej pełnej wiedzy o charakterze upraw, ogólnych ilościach roślin, ilości roślin D. D. (3) i wiedzy K. B. o uprawie. W związku z tym Sąd niezmiernie ostrożnie podszedł do oceny wyjaśnień tego oskarżonego, przyznając im wiarę przede wszystkim w części, w jakiej ów oskarżony pomawiał siebie i inne osoby o czyny objęte aktem oskarżenia. W tej części jego wyjaśnienia były bowiem szczegółowe, konkretne i rozbudowane, co wskazywało, że nie były wcześniej przygotowane, a były szczerze i prawdziwe. Sąd dostrzegł przy tym, że J. D. nie miał wyraźnego interesu, aby bezpodstawnie pomawiać współoskarżonych o udział w przestępstwach, zwłaszcza swych synów, a więc osób najbliższych, z którymi w ostatnim czasie utrzymywał bliższe kontakty. Sąd uznał wyjaśnienia J. D. w części pomawiającej jego i współoskarżonych o udział w przestępstwach objętych aktem oskarżenia za w pełni wiarygodne, logiczne, szczerze i spójne. Sąd dostrzegł zmienną postawę procesową oskarżonego w toku postępowania, zmienność jego wyjaśnień na przestrzeni całego procesu i to nie tylko w śledztwie. Jednocześnie jednak Sąd uznał, że pierwsze wypowiedzi dowodowe oraz późniejsze wyjaśnienia oskarżonego w części, w jakiej wycofywał się on w uprzednich wyjaśnieniach nie były wiarygodne, jako że były uzasadnione chęcią poprawy sytuacji procesowej współoskarżonych a częściowo też swojej. W niniejszej sprawie wskazany oskarżony w swych wypowiedziach dowodowych obciążał nie tylko inne osoby, ale też współoskarżonych (pomówienie złożone), w tym osoby najbliższe – swych synów, co przemawiało za bezstronnością tych wypowiedzi. Sąd nadto dostrzegł, że wyjaśnienia pomawiające współoskarżonych o udział w przestępstwach zostały co do zasady

przyznane przez współoskarżonych (T. D. przyznał udzielenie sadzonek bratu i prowadzenie upraw konopi w piwnicy ojca, choć zaprzeczał rodzajowi roślin oraz umniejszał rozmiary i plony z upraw, a potem i swój aktywny udział; D. D. (3) przyznał prowadzenie uprawy konopi w piwnicy ojca, choć umniejszał jej rozmiary i plony oraz wykluczał sprzedaż, potwierdzając jednak ogólnie znajomość z K.; K. B. potwierdził wykonywanie prac wykończeniowych w piwnicy w G.). Jednocześnie Sąd dostrzegł, że J. D. jednocześnie pomawiając współoskarżonych pomawiał się również o udział w przestępstwach. Nadto nie starał się pomawiać współoskarżonych ponad miarę, co było dostrzegalne w przypadku K. B., co do którego zaprzeczył, aby miał wiedzę o jego czynnym i istotnym udziale w uprawie roślin, wytwarzaniu narkotyków i obrocie nimi oraz T. D., w przypadku którego zaprzeczył, aby miał wiedzę o sprzedaży przez niego marihuany z drugiej jego uprawy. Sąd dostrzegł, że oskarżony nie starał się podawać niepewnych danych, w szczególności określając liczbę roślin (wskazywał minimalne, a więc pewne jego zdaniem ilości), czy obecność K. B. w G., zawsze starał się wskazywać jakich danych jest pewien, z jakimi okolicznościami i zdarzeniami je kojarzy, a które szczegółowo zna orientacyjnie. Ponadto jego wypowiedzi były w istotnych dla sprawy fragmentach rozbudowane, szczegółowe, wielowątkowe, co wskazywało, że nie były sfingowane. Wyjaśnienia J. D. korespondowały przy tym ze zdjęciami i ich datowaniem zabezpieczonymi w telefonie T. D.. Ponadto na udział J. D. w prowadzeniu uprawy od marca 2013 r. do sierpnia 2013 r., wytwarzaniu ziela konopi innych niż włókniste, udział w sprzedaży ziela i udział w rozliczeniach prócz wyjaśnień J. D. wskazywały wyniki analizy połączeń telefonicznych pomiędzy telefonami J. D. i T. D., w tym zwłaszcza treści wiadomości tekstowych (k. 300-310). Owe wyniki wskazywały, że J. D. zajmował się pielęgnacją roślin (wiadomości sms z dnia 13 kwietnia 2013 r., 30 maja 2013 r. i 12 czerwca 2013 r.), podłączaniem energii elektrycznej dla potrzeb uprawy (wiadomości sms z dnia 8 maja 2013 r. i 14 czerwca 2013 r.) oraz pakowaniem suszu roślinnego dla T. D. (wiadomość sms z dnia 19 sierpnia 2013 r., dotycząca 3 paczek po 101 i jednej paczki 51, co potwierdził też J. D. w swych wyjaśnieniach). To wszystko w opinii Sądu przemawiało za wiarygodnością jego wyjaśnień obciążających jako szczerych i prawdziwych.

W przypadku zarzutów stawianych J. D. Sąd za wiarygodne uznał jego wyjaśnienia, w których przyznał się do winy, jako że były one szczegółowe, a także w większości podtrzymane na rozprawie.

Wiarygodne były twierdzenia dotyczące uprawy prowadzonej przez D. D. (3) od kwietnia do grudnia 2011 r., w tym tego, że obejmowała bezpośrednio następujące po sobie cykle w łącznej liczbie co najmniej 180 sadzonek, J. D. udostępnił temu synowi piwnicę i nie brał bezpośredniego udziału w uprawie, D. D. (3) dokonał zbioru, uzyskując suszu o masie co najmniej 1790 gram i sprzedał wytworzony narkotyk osobie o ps. (...). Sąd nie miał podstaw, aby kwestionować wyjaśnienia tego oskarżonego dotyczące tego zarzutu, mimo że w ostatnich przesłuchaniach J. D. zakwestionował ogólnie ilość roślin. W ocenie Sądu zmiana postawy J. D. wynikała wyłącznie z chęci poprawy sytuacji syna, nie była logicznie uzasadniona, a w związku z tym Sąd odmówił wiary późniejszym, przeciwnym wyjaśnieniom dotyczącym tej kwestii. Za wiarygodnością wyjaśnień dotyczących tego zarzutu przemawiały częściowo wiarygodne wyjaśnienia D. D. (3) i T. D., przyznające ogólnie fakt uprawy, jej miejsce, ogólnie przebieg i pochodzenie sadzonek. Okoliczność, że informacje na temat przekazania sadzonek, wadze suszu i sprzedaży J. D. miał od T. D., nie wyłączała możliwości uznania jego wyjaśnień za wiarygodne i wykorzystania w sprawie. Mimo twierdzeń D. D. (3) o okłamaniu brata, okoliczności podane przez J. D. nie znalazły zaprzeczenia w innych dowodach, a brak było okoliczności logicznie wskazujących na przyczyny z powodu których T. D. miałyby wprowadzać ojca w błąd co do tych danych, czy D. D. (3) miały okłamywać brata, skoro oskarżeni jako bliska rodzina pozostawali w bliskich relacjach, a więc musieli przekazywać sobie prawdziwe, a nie zmyślane informacje.

Sąd uznał za wiarygodne przyznanie się do zarzutu X i wyjaśnienia wskazujące, że wraz z T. D. założył plantację w marcu 2013 r., trwała ona do sierpnia 2013 r., obejmowała co najmniej 120 sadzonek, J. D. pomagał synowi T. w uprawie i w zbiorze oraz przygotowywał i pakował susz, przy czym się pomylił przy takiej czynności, zaś T. D. ze sprzedaży suszu o masie 1790 gram uzyskał 27.000 zł, prace wykończeniowe w domku wykonywał K. B. wraz z omówieniem rodzaju tych prac, gdyż korespondowało to z wiarygodnymi wyjaśnieniami T. D. i K. B., nagraniem rozmowy oraz wynikami analizy wiadomości tekstowych. Jako wiarygodne Sąd ocenił wyjaśnienia J. D. potwierdzające wiedzę K. B. o celu zleconych prac i prowadzeniu uprawy. Wyjaśnienia J. D. w tej części były stanowcze i pewne, zaś Sąd nie znalazł podstaw, aby uznać owe pomówienie za nieprawdziwe, skoro obu mężczyźn nie dzielił

żaden konflikt, zaś J. D. nie starał się nigdy pomawiać wskazanego mężczyzny o udział w prowadzeniu uprawy, czy w przygotowywaniu suszu, wskazując konsekwentnie, że nie posiada takiej wiedzy. Sąd dostrzegł, że w toku rozprawy J. D., podtrzymując uprzednie wyjaśnienia, podał, że nie jest przekonany o wiedzy K. B. o prowadzeniu uprawy, co jednak Sąd ocenił jako wybieg, służący ochronie współoskarżonego przed odpowiedzialnością karną. Wskazany oskarżony wszak przy tym nie objaśnił szerzej przyczyn zmiany treści swych wyjaśnień i logicznych tego podstaw. Poza tym za wiedzą K. B. o prowadzeniu uprawy przemawiało też to, że wykonywał on prace w trakcie trwania uprawy (schody były realizowane w maju 2013 r., zaś poprawki w listopadzie 2013 r.), a więc pracując w otoczeniu roślin konopi, ich zapachu K. B. musiał zdawać sobie sprawę z przeznaczenia przebudowywanych pomieszczeń piwnicznych na potrzeby prowadzenia nielegalnej uprawy konopi.

Wiarygodne były nadto wyjaśnienia J. D., w których konsekwentnie wskazywał, że kolejna uprawa trwała od grudnia 2013 r. do marca 2014 r., drugą uprawę prowadził wyłącznie T. D., obejmowała co najmniej 140 roślin, J. D. udostępnił synowi piwnicę i nie brał bezpośredniego udziału w uprawie, T. D. dokonał zbioru i zajmował się suszeniem i pakowaniem ziela konopi, jak też przyznawał się do udzielenia pomocy synowi, albowiem korespondowało to z wiarygodnymi wyjaśnieniami T. D. oraz z wynikami czynności przeszukania i oględzin w G., wskazującymi chociażby na przechowywanie tam suszu roślinnego i resztek łądy. Jego wyjaśnienia w tym zakresie były konsekwentne, szczegółowe, a przy tym nie miały wiarygodnego zaprzeczenia w innych dowodach. Jednocześnie nie pozwalały one ustalić, ile suszu marihuany wytworzył w ten sposób T. D. i co z nim zrobił, czy w szczególności go sprzedał. W związku z tym przy ustaleniach sprawy ustalając ilość wytworzonego suszu Sąd kierował się ilościami zabezpieczonymi w domku w G. i zbadanymi przez biegłych z zakresu chemii, jako miarodajnym wskaźnikiem wielkości produkcji narkotyku, przy braku podstaw do uznania, że pozostała część wytworzonego suszu T. D. wprowadził do obrotu.

Wiarygodne były wyjaśnienia J. D., w których konsekwentnie wskazywał na prowadzenie ostatniej uprawy roślin w G. (odkrytej przez policję w dniu 24 kwietnia 2014 r.) wyłącznie przez T. D., opisywał sposób prowadzenia uprawy i przyznawał się do udzielenia pomocy synowi, albowiem korespondowało to z wiarygodnymi wyjaśnieniami T. D. oraz z wynikami czynności przeszukania i oględzin domku w G..

Poza tym Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować ogólne wyjaśnienia tego oskarżonego w kwestii jego osoby i korzystania przez niego z domku letniskowego. Sąd natomiast odmówił wiary początkowym twierdzeniom J. D. o tym, że w G. prowadzona była tylko jedna uprawa grzybów halucynogennych, sam w niej nie pomagał, nie znał jej szczegółów i nie miał świadomości jej nielegalności, gdyż przeczyły temu jego spójne i logiczne późniejsze wyjaśnienia, wyniki analizy połączeń telefonicznych oraz wiarygodne wyjaśnienia T. D.. Wiarygodne nie były też w pełni wyjaśnienia, że przy uprawie nie widział innych osób, gdyż w późniejszych wyjaśnieniach wyraźnie wskazywał na obecność w piwnicy K. B., aczkolwiek przy wykonywaniu prac budowlanych. Nie były w pełni wiarygodne początkowe wyjaśnienia J. D. wskazujące, że syn T. zwrócił się o udostępnienie piwnicy jesienią 2013 r. dla uprawy grzybów oraz że nawiązał z nim bliższe kontakty w październiku 2013 r., gdyż przeczyły temu inne wyjaśnienia J. D., wyniki analizy połączeń telefonicznych, wiarygodne wyjaśnienia T. D. i wiarygodne wyjaśnienia K. B., wskazujące, że pierwsza uprawa z synem T. została założona w marcu 2013 r., K. B. wykonywał wtedy prace budowlane, a jesienią 2013 r. J. D. udostępnił synowi piwnicę na prowadzenie nielegalnej uprawy konopi. Ponadto Sąd odmówił wiary omawianym wyjaśnieniom, w których J. D. podawał, że nie miał od początku świadomości charakteru upraw założonych przez D. D. (3) i T. D., gdyż przeczyły temu innego jego wyjaśnienia, w których wyraźnie przyznał te okoliczności. W ocenie Sądu wpływ na jego wyjaśnienia w tej części miała chęć umniejszenia swej odpowiedzialności.

Jako częściowo wiarygodne Sąd ocenił wyjaśnienia **oskarżonego D. D. (3)**, który co do zasady kwestionował swe sprawstwo.

W toku przesłuchania w dniu 16 października 2014 r. wskazany oskarżony przyznał się do prowadzenia uprawy konopi innych niż włókniste w domku J. D., przy czym podał, że był jeden cykl uprawy obejmujący nie więcej niż 20 sztuk, uzyskał niewielką ilość narkotyku (nie więcej niż 30 g), którą przeznaczył na własny użytek, zaprzeczając sprzedaży.

Podczas posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania D. D. (3) przyznał się do uprawy około 20 roślin, przy czym nie w celach zarobkowych, wytworzenia maksymalnie 100 lub 200 g. Przyznał, że ogólnie kojarzy mężczyznę o ps. (...). Nie wykluczył, że nasiona mógł mieć od brata T..

Dnia 20 października 2014 r. wskazany oskarżony podtrzymał, że na pomysł uprawy wpadł sam w celu uzyskania narkotyku na własny użytek. Omówił okoliczności założenia uprawy, przyznając, że miała miejsce przerwa w uprawie, miał około 30-50 roślin z czego wyszło maksymalnie 20. Zebrał maksymalnie 200 g suszu. Zaznaczył, że na pewno powiedział bratu T., iż miał więcej gotowego suszu, żeby ten go nie wyśmiał oraz osobie, której go sprzedał. Ostatecznie potwierdził, że sadzonki miał od tego brata.

Na rozprawie ów oskarżony nie przyznał się do stawianego zarzutu i nie podtrzymał wcześniejszych wyjaśnień. Potwierdził prowadzenie uprawy na własny użytek, przy czym nie potrafił określić ilości roślin. Podał, że był jeden cykl uprawy, zaś pierwsze sadzonki jakie dostał od brata nie były konopiami.

Na kolejnej rozprawie D. D. (3) wskazał na konflikt, w jakim pozostaje z ojcem.

Sąd dostrzegł, że treść wyjaśnień D. D. (3) ulegała zmianie w toku procesu – wskazywał początkowo na jeden cykl uprawy, potem przyznając, że były dwa, zaprzeczył sprzedaży narkotyku, lecz następnie przyznał, że zna K. oraz zmiennie wskazywał ilość uprawianych roślin i plon. Sąd odmówił wiary tym wyjaśnieniom w zakresie, w jakim przeczyły im wiarygodne wyjaśnienia J. D.. Wiarygodne były więc wypowiedzi D. D. (3) o tym, że uprawiał konopie u ojca w okresie objętym zarzutem oraz że mógł mieć (potem, że miał) sadzonki od brata. W związku z tym Sąd odmówił wiary jego twierdzeniom o tym, że uprawiał nie więcej niż 20 roślin, zebrał nie więcej niż 30 g, był jeden cykl uprawy, narkotyki przeznaczył wyłącznie na własny użytek, nie uzyskał 1790 g zieleń, uprawiał nie więcej niż 30-50 roślin z czego wyszło maksymalnie 20, zebrał maksymalnie 200 g suszu, gdyż jego wyjaśnienia w tej materii były wzajemnie sprzeczne, niespójne, nielogiczne, a przy tym miały wyraźne zaprzeczenie w wiarygodnych i konkretnych wyjaśnieniach J. D.. Jak już wskazano Sąd nie dopatrywał się podstaw do uznania, że J. D. miałby tak istotne podstawy, aby pomawiać syna o popełnienie ciężkiego przestępstwa narkotykowego.

Sąd nie dał wiary twierdzeniom oskarżonego o tym, że na pewno niezgodnie z prawdą powiedział bratu T., iż miał więcej gotowego suszu niż faktycznie i że sprzedał go K., gdy go sam zużył. Sąd uznał te twierdzenia wyłącznie za linię obrony oskarżonego, zwłaszcza, że okoliczności te oskarżony podniósł dopiero przy trzecim przesłuchaniu w śledztwie, a więc mając czas na przemyślenie sprawy. W ocenie Sądu twierdzenia o tym, że D. D. (3) oszukał brata przekazując mu nieprawdziwe informacje nie miały przy tym potwierdzenia w innych dowodach, w szczególności w wyjaśnieniach T. D., a przy tym miały zaprzeczenie w zasadach wiedzy i doświadczenia życiowego, skoro odnosiły się relacji pomiędzy braćmi, gdzie niewątpliwie obowiązują większe zasady wzajemnego zaufania i szczerść przekazywanych informacji. Poza tym D. D. (3) przekazując nieprawdziwe dane bratu narażałby się na ujawnienie prawdy, w szczególności poprzez weryfikację informacji przez kontakt T. D. z ojcem oraz z K., co mogłoby prowadzić do większej kompromitacji w oczach brata, aniżeli ta wskazana przez D. D. (3). Nadto wiarygodne wyjaśnienia J. D. wskazywały na sukces D. D. (3) w prowadzeniu uprawy, umiejętność jej prowadzenia i jej większą skalę, aniżeli wynikająca z twierdzeń D. D. (3), co wskazywało, że omawiane wyjaśnienia nie były wiarygodne. Nie należy wszak pomijać, że informacje o uzyskanym plonie i transakcji sprzedaży suszu nie wzbudziły żadnych wątpliwości co do ich prawdziwości u J. D., który przecież przez cały czas mieszkał nad plantacją i ogólnie obserwował jej przebieg. Gdyby więc D. D. (3) nie wytworzył znacznej ilości suszu marihuany i nie sprzedał go odbiorcy hurtowemu, J. D. domyśliłby się tego i nie powtarzałby w swych wyjaśnieniach wersji pozyskanej od T. D..

Zdaniem Sądu brak było podstaw do uznania, że obecny konflikt, w jakim pozostaje D. D. (3) z ojcem, mógł mieć wpływ na treść wyjaśnień tego ostatniego. D. D. (3) nie wskazał wyraźnie, że może on mieć wpływ na wyjaśnienia J. D., a przy tym twierdzenia dowodowe J. D. znalazły potwierdzenie w jego oświadczeniach z nagranej rozmowy z T. D., a więc poprzedzającej wszczęcie postępowania karnego w sprawie.

Oskarżony K. B. zarówno w toku prowadzonego śledztwa, jak i w postępowaniu rozpoznawczym nie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, składając wyjaśnienia.

W dniu 21 grudnia 2014 r. wskazany oskarżony przyznał, że zna T. D. i jego ojca. Wykonywał prace budowlane w G., przy czym omówił ich zakres. Zaprzeczył, aby domyślał się w jakim celu przygotowywana jest piwnica, aby jeździł tam w innych celach niż prace budowlane oraz aby wiedział, że T. D. uprawia konopie. Nadto potwierdził na przedstawionych mu zdjęciach wykonane prace.

Na rozprawie ów oskarżony nie przyznał się do stawianych zarzutów, podtrzymując, że nie był świadkiem uprawy konopi i nie zajmował się handlem narkotykami.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia wskazujące na jego znajomość z T. D. i J. D. oraz wykonywanie prac budowlanych w domku w G., ponieważ w pełni korespondowało to z innymi dowodami, w tym z wiarygodnymi wyjaśnieniami T. D. i J. D. oraz wynikami analizy wiadomości tekstowych. B. K. B. od marca do listopada 2013 r. wykonywał prace wykończeniowe w domku letniskowym J. D. w G., na co wskazywały wiarygodne wyjaśnienia K. B., T. D. i J. D., dokument WZ z dnia 19 marca 2013 r. wydania akcesoriów budowlano-montażowych (k. 331) i wyniki analizy połączeń telefonicznych. Te ostatnie wyniki (k. 320-330) wskazywały, że uzgodnienie wykonania prac miało miejsce w dniu 14 marca 2013 r. (wiadomości sms z dnia 14 i 15 marca 2013 r.), K. B. potrzebował materiałów wykończeniowych w postaci taśm, wkretów do styropianu i folii (wiadomości sms z dnia 20 marca 2013 r.), zaś prace obejmowały wykonanie schodów (wiadomości sms z dnia 16 maja 2013 r.).

Jako niewiarygodne Sąd ocenił wyjaśnienia K. B., w których zaprzeczał, że przy wykonywaniu prac wykończeniowych w G. miał świadomość ich celu i istnienia tam uprawy konopi oraz nie przyznawał się do pomocy do prowadzenia uprawy i wytwarzania środków odurzających, gdyż przeczyły temu wiarygodne wyjaśnienia J. D. oraz treść wiadomości sms z dnia 16 maja 2013 r. (k. 324), potwierdzająca, że wykonanie schodów miało miejsce w maju 2013 r., gdy na miejscu istniała już uprawa konopi. Poza tym wiadomość sms z dnia 14 marca 2013 r. i wiarygodne wyjaśnienia T. D. pozwalały ustalić, że K. B. otrzymał za swoją pomoc kwotę 1.500 zł.

Sąd nie miał podstaw do zakwestionowania twierdzeń oskarżonego K. B. o tym, że nie brał on aktywnie udziału w prowadzeniu żadnej z upraw konopi w G.. Na jego udział nie mogły wskazywać jednoznacznie wiadomości sms zabezpieczone do sprawy, objęte notatkami urzędowymi-analitycznymi (k. 300-310, k. 320-330). Chociażby sms z dnia 30 grudnia 2013 r. dotyczący przyjazdu K. w ocenie Sądu nie przesądzał o tym, że dotyczyło to K. B. oraz jego aktywności przy prowadzeniu uprawy konopi. Także wiadomość z dnia 8 marca 2014 r. dotycząca jego przyjazdu do „starego” T. D. nie wskazywała, aby K. B. pielęgnował założoną wówczas w G. kolejną uprawę konopi, skoro w wiadomości nie wskazano nawet miejsca i celu spotkania, przy dostrzeżeniu, że nadawca miał wtedy własne zatrudnienie („robotę”), a więc nie potrzebował zajmować się dodatkową działalnością. Okoliczność, że K. B. i T. D. pozostawali w kontakcie telefonicznym także po wykonaniu przebudowy piwnicy nie wskazywała na to, że łączyły ich dalej idące relacje biznesowe, skoro bezspornie pozostawali oni w bliskich relacjach towarzyskich (byli legitymowani przez policję w styczniu 2010 r., spotykali się prywatnie, K. B. informował T. D. o urodzinach syna). Treść niejednoznacznych w interpretacji wiadomości smsowych (k. 324, 330, 470F), przy braku innych dowodów, nie pozwalała Sądowi uznać, że w dniu 24 marca 2013 r. K. B. przygotował i dostarczył T. D. środek odurzający w postaci co najmniej 50 gram marihuany. Treść wiadomości z tego dnia nie wskazywała, aby cyfra 50 odnosiła się do tej jednostki masy oraz środka w postaci marihuany. Prawdą jest, że w wiadomości tekstowej z dnia 19 czerwca 2013 r. pomiędzy T. D. a J. D. (k. 302) użyto również cyfr bez oznaczenia miernika i rodzaju pakowanego materiału, lecz w tym przypadku wyjaśnienia J. D. jednoznacznie wskazywały, że chodziło o marihuanę, przy czym dodatkowo miało to miejsce w dacie, gdy uprawa konopi w G. zmierzała ku końcowi (sierpień 2013 r.), a więc gdy mogli oni już dysponować dojrzałymi roślinami konopi i suszem. Natomiast w przypadku wspomnianej rozmowy z dnia 24 marca 2013 r. brak było innych dowodów potwierdzających znaczenie rozmowy i użytej cyfry, w tym umożliwiających jasną wykładnię użytych tam pojęć, zaś uprawa w G. była w tym czasie dopiero założona, a brak było potwierdzenia, że w dniu 24 marca 2013 r. T. D. dysponował marihuaną z innego źródła. Wobec niejednoznaczności wspomnianej rozmowy pomiędzy T. D. i K. B. oraz braku dowodów wskazujących na dysponowanie przez nich w tym czasie suszem marihuany Sąd rozstrzygnął

istniejące w tym zakresie wątpliwości na korzyść oskarżonych, przyjmując, że K. B. nie zajmował się przygotowaniem i pakowaniem marihuany dla T. D., w szczególności w dniu 24 marca 2013 r.

W związku z tym także inne wiadomości smsowe przesłane pomiędzy T. D. i K. B. w okresie od dnia 21 grudnia 2011 r. do dnia 22 kwietnia 2014 r. we względu na ich ogólność i niejednoznaczność interpretacyjną nie mogły potwierdzać bezpośredniego udziału K. B. w prowadzeniu upraw konopi, w szczególności udziału w podlewaniu, zrywaniu oraz porcjowaniu gotowego suszu marihuany.

Podobnie jak w przypadku wyjaśnień T. D. jako wiarygodne Sąd ocenił wyjaśnienia K. B. w zakresie, w jakim zaprzeczył w nich, aby dopuścił się przestępstw oznaczonych jako zarzuty XVI i XVII. Zdaniem Sądu materiał dowodowy zebrany do sprawy, przy wyczerpaniu inicjatywy dowodowej, nie pozwalał na jednoznaczne uznanie, że treść wiadomości sms z dnia 21 grudnia 2011 r. oraz z dnia 30 marca 2012 r. wskazywała na obrót znaczną ilością marihuany, co zostało omówione szerzej przy ocenie wyjaśnień J. D..

Jako wiarygodny Sąd potraktował **zeznania specjalisty (...)**, złożone w toku rozprawy (art. 206 § 2 k.p.k.). P. S. odniósł się w nich do danych zebranych na temat T. D. i D. D. (3), potwierdzając swe wnioski zebrane w kwestionariuszach (k. 146-152, 740-758), w tym konieczność poddania T. D. leczeniu.

W ograniczonym zakresie Sąd wykorzystał do ustaleń faktycznych sprawy **zeznania świadka M. S.** Ów świadek jako policjant wypowiedział się na temat notatek analitycznych sporządzonych do sprawy i czynności procesowych z jego udziałem. M. S. choć potwierdził, że w środowiskach związanych z obrotem narkotykami używane jest pojęcie „płyta” na oznaczenie narkotyku, to jednak nie potrafił jednoznacznie wskazać, czy wiąże się ono z marihuaną i czy oznacza 1 g lub 10 g środka. Jednocześnie świadek ogólnie potwierdził utrwalony w dokumentacji procesowej przebieg czynności w G. i W. w dniu 24 kwietnia 2014 r.

Oceniając przydatność tych zeznań do interpretacji zabezpieczonych wiadomości tekstowych przesłanych między T. D. i K. B., Sąd uznał, że niejednoznaczność interpretacji tych treści, potwierdzona de facto przez świadka, wykluczała pełne przypisanie sprawstwa tym oskarżonym. Wskazany świadek faktycznie przyznał, że pojęcie „płyty” nie może być rozumiane jednoznacznie z marihuaną o masie 1 g w każdym przypadku, zwłaszcza, że w języku potocznym pojęcie płyty bynajmniej nie oznacza fragmentu konkretnego narkotyku, o określonej masie. W związku z tym Sąd w ograniczonym zakresie wykorzystał do ustaleń faktycznych notatki analityczne tego funkcjonariusza (k. 300-310, k. 320-330, (...)), wskazujące na treść wiadomości tekstowych przesyłanych między T. D. a K. B. jako związanych z obrotem narkotykami. Nie można pomijać przy tym, że w treści wiadomości wskazywano pojęcie „sos”, które policja początkowo również interpretowała jako porcję narkotyku (k. 322, k. 1219), przy czym nie zostało to objęte aktem oskarżenia, co pokazywało na niekonsekwencję organów ścigania w zakresie interpretacji języka rozmów smsowych i wieloznaczność wypowiedzi oskarżonych, która przy braku innych mierników, musi być zdaniem Sądu interpretowana na ich korzyść. Poza tym pojęcie „płyta” zostało użyte także w wiadomości z dnia 30 czerwca 2012 r. (k. 326), co jednak nie zostało objęte aktem oskarżenia, co pokazywało na niekonsekwencję organów ścigania w zakresie interpretacji języka rozmów smsowych i wieloznaczność wypowiedzi oskarżonych, która przy braku innych mierników, musi być zdaniem Sądu interpretowana na ich korzyść. Sąd nie wyklucza, że w środowiskach przestępczych związanych z handlem narkotykami pojęcie „płyta” interpretowane jest jednoznacznie jako marihuana lub ogólnie jako narkotyk, jednak nie można było tego przenosić automatycznie do relacji T. D. z K. B., w sytuacji gdy w języku potocznym, powszechnym pojęcie nie jest jak na razie w ten sposób pojmowane. Materiały sprawy nie wskazywały przy tym na to, aby w takim znaczeniu obaj oskarżeni używali tego pojęcia, w tym aby K. B. był bliżej związany ze środowiskiem przestępczym, to zaś rodziło wątpliwości, które musiały prowadzić do konkluzji, że pojęcie „płyta” w ich rozmowach nie odnosiło się do marihuany, czy innego narkotyku. Ustalenie nawet, że T. D. posługiwał się pojęciem „płyta” na oznaczenie marihuany w rozmowach z innymi osobami, nie przesądzałoby jeszcze zdaniem Sądu, że w tożsamy sposób używał tego określenia w rozmowach z K. B., co podważało wersję oskarżenia w tej części. Poza tym jak już wyżej wskazano brak było innych dowodów pozwalających na ustalenie innych, niezbędnych okoliczności ewentualnych transakcji z K. B., umożliwiających przypisanie sprawstwa oskarżonym (w tym potwierdzenia dokonania transakcji,

odpłatności transakcji, celu nabycia towaru, wartości towaru (podane cyfry nie były jednoznaczne i nie określały, czy dotyczą ilości w sztukach, masy w gramach, dekagramach, kilogramach, miligramach itd.).

W pozostałym zakresie, dotyczącym przeprowadzenia czynności na miejscu ujawnienia plantacji, Sąd nie miał podstaw, aby zasadniczo kwestionować zeznania tego świadka, zwłaszcza, że były one zgodne z treścią dokumentów procesowych i zeznaniami innych policjantów. Świadek potwierdził więc prowadzenie uprawy konopi innych niż włókniste w domku w G., przy czym nie miał bezpośredniej wiedzy o pierwszych czynnościach realizowanych we W., gdyż pojawił się tam później. Jego zeznania nie pozwalały więc potwierdzić stanu istniejącego w momencie wejścia na teren posesji we W., a więc miały ograniczoną przydatność do określenia sposobu postępowania ze znajdujących się tam roślinami konopi.

Jako przydatne dla sprawy Sąd ocenił **zeznania świadków: G. K., Ł. R., M. P., K. L., T. K. i H. W.**. Ich zeznania korespondowały z treścią notatek urzędowych i dokumentacji procesowej przeszukania i oględzin. Świadczyli jako policjanci potwierdzili przebieg czynności w G. i we W., wykluczyli nieuzasadnione używanie przemocy wobec T. D.. Istotne w tym zakresie były zwłaszcza zeznania Ł. R., który potwierdził, że w chwili wejścia policji na posesję w miejscu przechowywania roślin konopi działała wentylacja, gdyż było słychać dźwięk pracującego wentylatora, co potwierdził na zebranej dokumentacji fotograficznej. Fakt działania wentylacji potwierdził także M. P. i H. W. wraz ze wskazaniem zdjęć, w tym podłączenia elektrycznego. Przesłuchani policjanci potwierdzili też dobry stan roślin znalezionych we W., co wraz z potwierdzeniem działania wentylacji, zawieszeniem lamp, wyłożeniem ścian folią, przechowaniem urządzeń i środków do uprawy, potwierdzało uprawę konopi innych niż włókniste. Owe zeznania świadków nie pozwalały natomiast jednoznacznie stwierdzić, czy w momencie wejścia do pomieszczenia gospodarczego we W. lampy oświetleniowe nad roślinami były włączone, co musiało prowadzić do uznania za wiarygodną wersję oskarżonego T. D., co jednak jak już wyżej wskazano nie podważało samego faktu uprawy roślin. Sąd przy tym nie dostrzegł wiarygodnych dowodów podważających twierdzenia tych świadków o tym, że nie stosowali oni przemocy, czy gróźb wobec zatrzymanego T. D., co przemawiało przeciwko wiarygodności przeciwnych twierdzeń T. D. dotyczących tego zagadnienia.

Poza oceną Sądu pozostały **zeznania świadka D. D. (4)**, która – jako osoba najbliższa dla oskarżonych T. D., J. D. i D. D. (3) – skorzystała z prawa do odmowy złożenia zeznań.

Wiarygodne okazały się natomiast **pisemne opinie z zakresu chemii KWP w P. LK**, potwierdzone ustnymi opiniami biegłych złożonymi w toku rozprawy (k. 1117-1120). Przedstawione opinie pisemne i ustne nosiły cechy fachowych, rzetelnych, zrozumiałych i pełnych. Ustne opinie biegłych wykluczyły możliwość prowadzenia badań pochodzenia suszu z danej plantacji (k. 1117) oraz ścisłego ustalenia wagi suszy przy istnieniu istotnych zanieczyszczeń (k. 1118), co wyłączało możliwość sprawdzania, czy susz zabezpieczony we W. pochodził z G. oraz ustalenie jednoznacznej, minimalnej wagi netto suszu zabezpieczonego w G., co do którego występowały liczne zanieczyszczenia. Owe opinie pozwoliły jednoznacznie potwierdzić, że rośliny zabezpieczone w domku letniskowym w (...)/45 (opinia z zakresu chemii KWP w P. LK z dnia 22 lipca 2014 r.) i na posesji we W., przy ul (...) (opinia z dnia 6 listopada 2014 r.), stanowiły w całości rośliny konopi innych niż włókniste. Poza tym owe opinie potwierdzały ilość środków odurzających zabezpieczonych w G. i we W.. W związku z tym sąd w ograniczonym zakresie do ustalenia masy suszu wykorzystał notatki urzędowe i dokumentację przeszukania i oględzin, jako że nie wskazywała on miarodajnej masy.

Masę środków uzyskanych z uprawy prowadzonej od grudnia 2013 r. do marca 2014 r. w G. Sąd ustalił na co najmniej 391 gram netto na podstawie opinii z zakresu chemii KWP w P. LK z dnia 2 lipca 2014 r. i opinii z zakresu chemii KWP w P. LK z dnia 22 lipca 2014 r., kierując się stwierdzonymi w tych opiniach danymi o masie zabezpieczonego i czystego ziela konopi innych niż włókniste (357,22 g + 1,80 g + 31,98 g). Wnioski opinii potwierdzały również, że taka waga odpowiada kilkuset porcji/działkom narkotyku.

Opinia z zakresu chemii KWP w P. LK z dnia 24 października 2014 r. (k. 614-619) wskazywała, że zabezpieczony w toku przeszukania domku w G. dodatkowy susz roślinny wymieszany z innymi elementami o łącznej masie netto 548,62 g

zawiera ziele konopi innych niż włókniste przy braku możliwości ustalenia dokładnej masy suszu ziele konopi innych niż włókniste ze względu na jego zanieczyszczenie. Poza tym masa netto większych części łodyg wyniosła 1508,36 g. W związku z wnioskami tej opinii, podtrzymanymi na rozprawie, Sąd nie uwzględnił wskazanego suszu i większych części łodyg przy ustaleniach ilości wytworzonego przez T. D. środka odurzającego w związku z uprawą prowadzoną w okresie od grudnia 2013 r. do marca 2014 r. w G.. Zachodzące w tym zakresie wątpliwości należało zdaniem Sądu usunąć poprzez pominięcie owych fragmentów roślinnych w ustaleniach wagi, zwłaszcza, że wątpliwości w tym zakresie nie dały się usunąć w toku badań z zakresu chemii.

W przypadku ziela zabezpieczonego we W. Sąd nie miał podstaw, aby powiązać je z uprawami konopi wskazanych w zarzutach, a więc ze względu na granice przedmiotowe aktu oskarżenia Sąd nie uwzględnił tej masy w opisach czynów przypisanych oskarżonemu. W związku z brakiem możliwości powiązania suszu roślinnego ziela konopi innych niż włókniste zabezpieczonego we W. z którąkolwiek z upraw objętych zarzutami oraz ograniczonym przedmiotowo zakresem oskarżenia niewielkie znaczenie dla sprawy miały opinie z zakresu chemii KWP w P. LK z dnia 3 lipca 2014 r. (k. 216-221) i z dnia 27 listopada 2014 r. (k. 666-679), odnoszące się do suszu zabezpieczonego we W., które pozwalały ogólnie przyjąć, że susz ten stanowił ziele konopi innych niż włókniste o masie netto co najmniej 149,89 g (76,49 g + 35,14 g + 27,60 g + 2,27 g + 7,84 g + 0,55 g), przy braku obiektywnych możliwości ustalenia masy netto pozostałego suszu ze względu na jego małą ilość i zabrudzenie.

Jako wiarygodne Sąd ocenił **opinie z dziedziny informatyki J. B.** z dnia: 7 maja 2014 r. (tomy I-IV przy aktach sprawy), 17 października 2014 r. (k. 587-589) i 29 grudnia 2014 r. (k. 870-888), podtrzymane na rozprawie (k. 1197-1198). Celem tych opinii było zbadanie treści znajdujących się na zabezpieczonym do sprawy sprzęcie komputerowym i telefonach. Sąd nie miał zastrzeżeń co do wiarygodności opinii oraz prawidłowości odtworzenia treści nimi objętych, zwłaszcza, że nie było to kwestionowane przez strony. Owe dowody miały przede wszystkim znaczenie na etapie śledztwa i prowadzenia czynności operacyjno-rozpoznawczych przez organy ścigania. Materiały uzyskane przez biegłego miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy przede wszystkim w aspekcie ustalenia treści wiadomości sms przesyłanych między oskarżonymi, objętych następnie notatkami analitycznymi funkcjonariusza policji, jak też w aspekcie zabezpieczenia nagrania rozmowy J. D. z T. D.. Pozostałe spostrzeżenia poczynione przez biegłego, a odnoszące się do uzyskanych na podstawie ekspertyz treści, ze względu na zakres przedmioty i podmiotowy sprawy zakreślony aktem oskarżenia nie były wprost przydatne dla czynienia samodzielnych i istotnych ustaleń sprawy.

Niewielkie znaczenie dla rozstrzygnięcia miała **opinia z zakresu kryminalistyki – analizy kryminalnej A. M.** z dnia 13 listopada 2014 r. (k. 630-657), podtrzymana na rozprawie (k. 1195-1197). Wskazana opinia była jasna, pełna, nie zawierała wewnętrznych sprzeczności i nie została podważona przez strony, a w związku z tym zasługiwała na wiarygodność. Owa opinia nie miała jednak samodzielnego znaczenia dla sprawy i nie stanowiła źródła istotnych ustaleń, skoro fakt telefonicznego kontaktowania się oskarżonych nie był kwestionowany. Opinia ta miała znaczenie na etapie śledztwa i prowadzenia czynności analitycznych przez organy ścigania, przy czym obecnie jej przydatność dla rozstrzygnięcia nie była znaczna. Z samego faktu realizowania połączeń telefonicznych wraz z danymi o miejscu logowań telefonów Sąd nie mógł wyprowadzić dalej idących ustaleń dotyczących chociażby bezpośredniego udziału w uprawie i wytwarzaniu narkotyków K. B.. Wyniki analizy choć potwierdziły 97 logowań jego telefonu w obrębie przekazników w (...), to jednak nie potwierdzały jego obecności w G., zwłaszcza, że ów oskarżony przebywa w okolicach M.. Nadto T. D. i K. B. łączyły bliskie relacje koleżeńskie, a w związku z tym nie można było wykluczyć, że ich kontakty telefoniczne dotyczyły tych relacji. Wątpliwości w tym zakresie, przy braku innych dowodów potwierdzających sprawstwo K. B. w owym zakresie musiały być w świetle art. 5 § 2 k.p.k. rozstrzygnięte na jego korzyść.

Istotna dla sprawy okazała się **opinia z zakresu botaniki, ekologii i elektrotechniki A. D. i Z. W.** z dnia 8 grudnia 2014 r. (k. 704-719), podtrzymana na rozprawie (k. 1066-1071). Sąd wykorzystał ją przede wszystkim w części, w jakiej odnosiła się do zagadnień botaniki i ekologii. Opinia pozwalała jednoznacznie potwierdzić prowadzenie uprawy konopi innych niż włókniste zarówno w G., jak i we W., w okresie od marca 2014 r. do dnia 24 kwietnia 2014 r. Wnioski biegłych zdaniem Sądu wyłączały więc wiarygodność twierdzeń T. D. o braku uprawy roślin we W.. Opinia ta potwierdziła także profesjonalizm, znajomość zasad uprawy roślin i przygotowanie upraw wraz z zaangażowaniem

w to urządzeń i sprzętu. Biegli określili także możliwy do uzyskania plon z uprawy, wskazując na wysokie prawdopodobieństwo uzyskania w przyszłości znacznej ilości suszu marihuany. Poza tym potwierdzała wcześniejsze dokonanie zbioru marihuany w domku w G. na podstawie pozostałości systemów korzeniowych. Sąd wykorzystał ową opinię zwłaszcza w zakresie ustalenia wielkości możliwych plonów konopi z uprawach zabezpieczonych przez policję w dniu 24 kwietnia 2014 r. Natomiast zeznania biegłego z zakresu botaniki i ekologii A. D. (k. 1066-1071) pozwalały wykluczyć, aby oskarżeni hodowali rośliny podobne do konopi innych niż włókniste, gdyż biegły wskazał na różnice w budowie, pozwalające przy niewielkiej wiedzy je odróżnić. Biegły przy tym potwierdził, że stwierdzone rośliny były zdrowe, zaś stwierdzone pozostałości pędów wskazywały na korzystne warunki rozwoju, a więc przewidywany w opinii pisemnej plon był realny do uzyskania.

W aspekcie tej opinii Sąd nie przyznał istotnej roli zużyciu energii elektrycznej na nieruchomości w G. w zakresie, w jakim sugerowała to policja (k. 309-310) i biegły Z. W. (k. 715), gdyż wartości te nie były miarodajne dla określenia przebiegu upraw konopi realizowanych w domku letniskowym J. D.. Oskarżeni w tym zakresie wiarygodnie wskazali na ogólne rozliczanie energii elektrycznej w G. dla całej nieruchomości, a przy istnieniu innych, pewniejszych dowodów wskazujących na prowadzenie upraw konopi w G. także we wcześniejszych okresach (wiarygodne wyjaśnienia J. D., D. D. (3) i T. D., potwierdzone wynikami analizy połączeń telefonicznych, a w przypadku J. D. także nagraniem rozmowy z synem). Sąd uznał za zbędne czynienie szczegółowych ustaleń w zakresie rozliczeń za energię poszczególnych obiektów w G., zwłaszcza, że owe rozliczenia nie pozwalałyby jednoznacznie potwierdzić zużycia opłaconej przez indywidualne osoby energii elektrycznej na potrzeby prowadzenia uprawy konopi, przy braku istnienia obiektywnych pomiarów zużycia energii przez poszczególnych i wszystkich odbiorców na terenie kompleksu letniskowego. Istotne dla Sądu było wyłącznie potwierdzenie za pomocą ustalonego zużycia energii w G. możliwości korzystania przy uprawie z energii elektrycznej w ilości niezbędnej dla rozwoju roślin, co zaś potwierdziła opinia w zakresie elektrotechniki oraz wiarygodne wyjaśnienia J. D., D. D. (3) i T. D.. Ze względu na wskazane wątpliwości dotyczące ustalania zużycia energii elektrycznej w G. niewielkie znaczenie dla sprawy miały zeznania biegłego z zakresu elektrotechniki Z. W. (k. 1071-1075). Sąd pominął szczegółowe ustalenia w tym zakresie, dostrzegając, że są one zbędne dla sprawy. Owe zeznania potwierdzały jednak istotnie warunków dogodnych dla prowadzenia uprawy.

Sąd w większości dał wiarę zgromadzonym w sprawie **dokumentom**, przy czym powyżej zostało wskazane, które z tych dokumentów zostały wykorzystane tylko w części i dlaczego. Poza tym Sąd nie miał podstaw do kwestionowania treści dokumentów urzędowych zebranych do sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

T. D. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 21 grudnia 2011 r. w P., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci co najmniej 40 gram marihuany o wartości co najmniej 1200 zł w ten sposób, że sprzedał w/w substancję K. B. celem dalszej odsprzedaży, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

II. w dniu 30 marca 2012 r. w P., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci co najmniej 30 gram marihuany o wartości co najmniej 900 zł w ten sposób, że sprzedał w/w substancję K. B. celem dalszej odsprzedaży, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

III. w okresie od miesiąca kwietnia 2011 r. do grudnia 2011 r. w (...)/(...) gmina (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomógł D. D. (3) w popełnieniu przez niego czynu zabronionego polegającego na uprawie, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w dwóch cyklach konopi inne niż włókniste w ilości łącznie co najmniej 180 sztuk roślin, mogących dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych i włókniste w celu wprowadzenia ich do obrotu oraz wytworzenia znacznej ilości środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 1790 gram netto, które D. D. (3) następnie wprowadził do obrotu w ten sposób, że sprzedał nieustalonemu mężczyźnie ps. (...) za kwotę co najmniej

27.000 zł, poprzez dostarczenie sadzonek roślin konopi innych niż włókniste, tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

IV. w okresie od marca 2013 r. do sierpnia 2013 r. w (...)/(...)gmina (...), działając wspólnie i w porozumieniu z J. D., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uprawiał konopie inne niż włókniste w ilości co najmniej 120 sztuk roślin, mogące dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste w celu wprowadzenia ich do obrotu oraz wytworzył znaczną ilość środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 1790 gram, a następnie wprowadził je do obrotu sprzedając nieustalanej osobie za kwotę 27.000 zł, tj. o przestępstwo z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

V. w okresie od grudnia 2013 r. do marca 2014 r. w (...)/(...) gmina (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uprawiał konopie inne niż włókniste w ilości co najmniej 140 sztuk roślin, mogące dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste w celu wprowadzenia ich do obrotu oraz wytworzył znaczną ilość środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 3080 gram, a następnie wprowadził do obrotu co najmniej 2517,37 gram tego środka odurzającego, sprzedając go nieustalanej osobie za kwotę co najmniej 37.760,55 zł, tj. o przestępstwo z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

VI. w okresie od marca 2014 r. do dnia 24 kwietnia 2014 r. w (...)/(...) gmina (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uprawiał konopie inne niż włókniste w ilości co najmniej 176 sztuk roślin, w tym 126 sztuk roślin mogących dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste od 3150 gram do 3780 gram, w celu wprowadzenia ich do obrotu, tj. o przestępstwo z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

VII. w okresie od marca 2014 r. do dnia 24 kwietnia 2014 r. w miejscowości W. ul. (...) gmina M., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uprawiał konopie inne niż włókniste w ilości co najmniej 211 sztuk roślin, mogących dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste od 5725 gram do 6330 gram, w celu wprowadzenia ich do obrotu, tj. o przestępstwo z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

VIII. w dniu 24 kwietnia 2014 r. w miejscowości W. ul. (...) gmina M., posiadał przedmioty przeznaczone do niedozwolonego wytwarzania środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste w postaci lamp: aluminiowych, sodowych, przetwornic, filtrów, wentylatorów, stateczników – transformatorów, elektronicznych regulatorów temperatury i pracy wentylatorów oraz środków chemicznych do uprawy roślin i nasion, tj. o przestępstwo z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

J. D. został oskarżony o to, że:

IX. w okresie od miesiąca kwietnia 2011 r. do grudnia 2011 r. w (...)/(...) gmina (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomagał D. D. (3)w popełnieniu czynu zabronionego polegającego na uprawie, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w dwóch cyklach konopi innych niż włókniste w ilości łącznie co najmniej 180 sztuk roślin, mogących dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste w celu wprowadzenia ich do obrotu oraz wytworzenia znacznej ilości środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 1790 gram netto i wprowadzenia ich do obrotu poprzez sprzedaż nieustalonemu mężczyźnie ps. (...)za kwotę co najmniej 27.000 zł, w ten sposób, że udostępnił pomieszczenie piwniczne w celu prowadzenia w nim przez D. D. (3)uprawy ziela konopi innych niż

włókniste oraz suszenia ściętych roślin i wytworzenia gotowego produktu w postaci marihuany, tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

X. w okresie od marca 2013 r. do sierpnia 2013 r. w (...)/(...) gmina (...), działając wspólnie i w porozumieniu z T. D., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uprawiał konopie inne niż włókniste w ilości co najmniej 120 sztuk roślin, mogące dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste w celu wprowadzenia ich do obrotu oraz wytworzył znaczną ilość środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 1790 gram, a następnie wprowadził je do obrotu sprzedając nieustalanej osobie za kwotę 27.000 zł, tj. o przestępstwo z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

XI. w okresie od grudnia 2013 r. do marca 2014 r. w (...)/(...) gmina (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomagał T. D. w popełnieniu czynu zabronionego polegającego na uprawie, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, konopi innych niż włókniste w ilości co najmniej 140 sztuk roślin, mogących dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste w celu wprowadzenia ich do obrotu oraz na wytworzeniu znacznej ilości środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 3080 gram i wprowadzenia do obrotu sprzedając nieustalanej osobie 2517,37 gram tego środka odurzającego za kwotę co najmniej 37.760,55 zł, w ten sposób, że udostępnił pomieszczenie piwniczne w celu prowadzenia w nim przez T. D. uprawy ziela konopi innych niż włókniste oraz suszenia ściętych roślin i wytworzenia gotowego produktu w postaci marihuany, tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

XII. w okresie od marca 2014 r. do dnia 24 kwietnia 2014 r. w (...)/(...) gmina (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, pomagał T. D. w popełnieniu czynu zabronionego polegającego na uprawie, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, konopi innych niż włókniste w ilości co najmniej 176 sztuk roślin, w tym 126 sztuk roślin mogących dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste od 3150 gram do 3780 gram, w celu wprowadzenia ich do obrotu, w ten sposób, że udostępnił pomieszczenie piwniczne w celu prowadzenia w nim przez T. D. uprawy ziela konopi innych niż włókniste oraz suszenia ściętych roślin i wytworzenia gotowego produktu w postaci marihuany, tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. i art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

D. D. (3) został oskarżony o to, że:

XIII. w okresie miesiąca kwietnia 2011 r. do grudnia 2011 r. w (...)/(...) gmina (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uprawiał w dwóch cyklach konopie inne niż włókniste w ilości łącznie co najmniej 180 sztuk roślin, mogące dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste w celu wprowadzenia ich do obrotu oraz wytworzył znaczną ilość środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 1790 gram netto, które następnie wprowadził do obrotu w ten sposób, że sprzedał nieustalonemu mężczyźnie ps. (...) za kwotę co najmniej 27.000 zł, tj. o przestępstwo z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

K. B. został oskarżony o to, że:

XIV. w nieustalonym okresie czasu, nie później niż do dnia 21 marca 2013 r. w (...)/(...) gmina (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, pomagał T. D. i J. D. w popełnieniu czynu zabronionego polegającego na uprawie konopi innych niż włókniste w ilości co najmniej 200 sztuk roślin, mogących dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste w celu wprowadzenia ich do obrotu oraz wytworzeniu znacznej ilości środków

odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 1790 gram netto o wartości 27.000 zł w ten sposób, że przygotował pomieszczenie piwniczne poprzez przygotowanie włązu, wejścia, obłożeniu ścian płytami oraz styropianem i wyklejeniu ich folią w celu prowadzenia w nim przez T. D. i J. D. uprawy ziela konopi innych niż włókniste oraz suszenia ściętych roślin i wytworzenia gotowego produktu w postaci marihuany, tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. i art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

XV. w nieustalonym okresie czasu, nie później niż do dnia 24 kwietnia 2014 r. w (...)/(...) gmina (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, pomagał T. D. w popełnieniu czynu zabronionego polegającego na uprawie konopi innych niż włókniste w ilości co najmniej 176 sztuk roślin, mogących dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste w celu wprowadzenia ich do obrotu oraz wytworzeniu znacznej ilości środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 361,33 gram brutto, w ten sposób, że pomagał w podlewaniu, zrywaniu oraz porcjowaniu gotowego suszu marihuany, a w szczególności:

- w dniu 24 marca 2013 r. w G. przygotował T. D. środek odurzający w postaci co najmniej 50 gram marihuany,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. i art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

XVI. w dniu 21 grudnia 2011 r. w P. brał udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci co najmniej 40 gram marihuany o wartości co najmniej 1200 zł w ten sposób, że nabył w/w substancję od T. D. celem dalszej odsprzedaży, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

XVII. w dniu 30 marca 2012 r. w P. brał udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci co najmniej 30 gram marihuany o wartości co najmniej 900 zł w ten sposób, że nabył w/w substancję od T. D. celem dalszej odsprzedaży, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wedle **art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii**, kto, wbrew przepisom ustawy, wytwarza, przetwarza albo przerabia środki odurzające lub substancje psychotropowe albo przetwarza słomę makową, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. **Art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii** przewiduje, że jeżeli przedmiotem czynu, o którym mowa w ust. 1, jest znaczna ilość środków odurzających, substancji psychotropowych albo słomy makowej lub czyn ten został popełniony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, sprawca podlega grzywnie i karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3.

W świetle art. 4 pkt 35 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez wytwarzanie należy rozumieć czynności, za pomocą których mogą być otrzymywane środki odurzające, substancje psychotropowe, prekursorzy albo środki zastępcze, ich oczyszczanie, ekstrakcję surowców i półproduktów oraz otrzymywanie soli tych środków lub substancji. Z kolei według art. 4 pkt 26 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii po pojęciem „środek odurzający” należy rozumieć każdą substancję pochodzenia naturalnego lub syntetycznego działającą na ośrodkowy układ nerwowy, określoną w wykazie środków odurzających stanowiącym załącznik nr 1 do ustawy. Załącznik nr 1 do ustawy z kolei zalicza ziele konopi innych niż włókniste do środków odurzających grup I-N i IV-N. Konopie włókniste, w świetle art. 4 pkt 5 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, to rośliny z gatunku konopie siewne (*C. sativa* L.), w których suma zawartości delta-9-tetrahydrokannabinolu oraz kwasu tetrahydrokannabinolowego (kwasu delta-9-THC- 2-karboksyłowego) w kwiatowych lub owocujących wierzchołkach roślin, z których nie usunięto żywicy, nie przekracza 0,20% w przeliczeniu na suchą masę. Jednocześnie suszenie ziela konopi jest uznawane przez orzecznictwo za jedno z zachowań należących do zakresu wytwarzania środka odurzającego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 12 października 2005 r., II AKa 200/05, KZS 2005/11/37).

Warunki dopuszczalności podjęcia wskazanych w przytoczonym na wstępie przepisie czynności określają art. 33 i art. 35 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, wykluczając dowolność ich podejmowania, zaś ich podjęcie bez spełnienia wskazanym tam warunków traktowane jest jako działanie wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Znamię „znacznej ilości” środków odurzających lub substancji psychotropowych należy oceniać w sposób obiektywny, a nie w odniesieniu do konkretnej osoby i jej potrzeb (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 października 2012 r., II AKa 344/12, LEX nr 1236419), przy czym dominuje stanowisko, że znaczna ilość narkotyków to taka, która wystarcza do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2007 r., III KK 257/06, OSNwSK 2007/1/339). Takie rozumienie tego pojęcia należy uwzględniać także w odniesieniu do innych przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w szczególności tych omówionych poniżej.

Według **art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii**, kto wyrabia, posiada, przechowuje, zbywa lub nabywa przyrządy, jeżeli z okoliczności wynika, że służą one lub są przeznaczone do niedozwolonego wytwarzania, przetwarzania lub przerobu środków odurzających lub substancji psychotropowych, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Zgodnie z podstawowymi zasadami prawa karnego posiada w/w przedmiotów jest traktowane jako zachowanie współukarane jeśli sprawca dopuścił się już bezpośrednio zachowań zmierzających do niedozwolonego wytwarzania, przetwarzania lub przerobu środków odurzających lub substancji psychotropowych.

Zgodnie z **art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii**, kto, wbrew przepisom art. 33-35 i 37, wprowadza do obrotu środki odurzające, substancje psychotropowe lub słomę makową albo uczestniczy w takim obrocie, podlega grzywnie i karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Jeżeli przedmiotem czynu, o którym mowa w ust. 1, jest znaczna ilość środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej, sprawca podlega grzywnie i karze pozbawienia wolności od lat 2 do 12. (**art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii**).

Warunki dopuszczalności podjęcia wskazanych w przytoczonym na wstępie przepisie czynności określają art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, wprowadzając ścisłą ich reglamentację, zaś podjęcie takich działań bez spełnienia wskazanym tam warunków traktowane jest jako działanie wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Pojęcia „wprowadzanie do obrotu” i „uczestniczenie w obrocie”, odnoszą się do hurtowego uzyskiwania narkotyków i do takiego też przekazywania ich kolejnym osobom, a więc zależą od kryterium odbiorcy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 21 lipca 2009 r., II AKa 123/09, KZS 2011/1/116).

Zgodnie z **art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii**, kto, wbrew przepisom ustawy, uprawia mak, z wyjątkiem maku niskomorfinowego, konopie, z wyjątkiem konopi włóknistych, lub krzew koki, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. Jeżeli przedmiotem czynu, o którym mowa w ust. 1, jest uprawa mogąca dostarczyć znacznej ilości słomy makowej, liści koki, żywicy lub ziela konopi innych niż włókniste, sprawca podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8 (**art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii**).

Uprawa w takim przypadku to całokształt zabiegów w produkcji roślinnej, obejmujących siew, sadzenie, pielęgnowanie do momentu zbioru, przy czym dla zaistnienia uprawy nie ma znaczenia jej skala, jej powierzchnia, stosowane metody uprawy, czy wydajność.

Warunki dopuszczalności uprawy i zbioru konopi innych niż włókniste określają szczegółowo art. 36, art. 45 i art. 46 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, wyłączając całkowicie dowolność w zakresie podjęcia takiej aktywności i prowadząc do uznania działań wykraczających poza zakres tych obostrzeń jako działalności wbrew przepisom ustawy.

Dla przyjęcia **współsprawstwa (art. 18 § 1 k.k.)** nie jest wymagane, aby każda z osób (współsprawców) realizowała samodzielnie znamiona czynu zabronionego, ale wystarczy, że osoba taka, dążąc do realizacji zaplanowanego wspólnie czynu, działała w ramach ustalonego podziału ról, ułatwiając co najmniej bezpośrednio wykonawcom osiągnięcie zamierzonego wspólnie celu. Rola współsprawcy musi być jednak istotna, co umożliwi przypisanie mu tego, co uczynili pozostali w ramach zawartego porozumienia. Każdy ze współsprawców odpowiada tak jakby dokonał przestępstwa sam, w całości niezależnie od odpowiedzialności pozostałych współsprawców. Jego odpowiedzialność – w myśl zasady wyrażonej w art. 21 § 1 k.k. – nie jest uzależniona od tego, czy inni współdziałający ponoszą odpowiedzialność karną z tytułu popełniania czynu zabronionego. Z istoty współsprawstwa wynika wręcz, że każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność na całość uzgodnionego przestępstwa, a więc także w tej jego części, w której znamiona czynu zabronionego zostały zrealizowane zachowaniem innego lub innych współsprawców (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2005 r., OSNKW 7-8/2005, poz. 63). Samo porozumienie może być zawarte w sposób wyraźny, bądź dorozumiany, również poprzez samo przystąpienie do realizacji znamion czynu zabronionego. Może nastąpić przed popełnieniem czynu zabronionego, ale też później – w jego trakcie. Przyjęcie współsprawstwa nie wymaga wykazywania, że każdy ze współdziałających wniósł równorzędny wkład w wykonanie czynu zabronionego. Z kolei według **art. 18 § 3 k.k.**, **@KON@** odpowiada za pomocnictwo, kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie, w szczególności dostarczając narzędzie, środek przewozu, udzielając rady lub informacji. Obecnie dominuje stanowisko dotyczące odróżniania pomocnictwa od współsprawstwa, zgodnie z którym współsprawcą jest ten, kto biorąc udział w porozumieniu, ma wpływ na podjęcie decyzji popełnienia czynu zabronionego i następnie bierze udział w bezpośredniej realizacji tej decyzji, jednakże bez konieczności wypełnienia swoim zachowaniem w całości bądź w części znamion zamierzonego czynu zabronionego (por. L. Tyszkiewicz, Kodeks karny. Komentarz, Warszawa 2008, LexisNexis, wyd. I, t. 6 do art. 18 k.k.). W świetle **art. 19 § 1 k.k.**, Sąd wymierza karę za pomocnictwo w granicach zagrożenia przewidzianego za sprawstwo.

Wedle **art. 12 k.k.**, dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uważa się za jeden czyn zabroniony; jeżeli przedmiotem zamachu jest dobro osobiste, warunkiem uznania wielości zachowań za jeden czyn zabroniony jest tożsamość pokrzywdzonego.

Jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów (**art. 11 § 2 k.k.**). Jednocześnie w wypadku przypisania sprawcy przestępstwa w warunkach art. 11 § 2 k.k. sąd wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą (**art. 11 § 3 k.k.**).

Art. 91 § 1 k.k. wskazuje, jeżeli sprawca popełnia w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę na podstawie przepisu, którego znamiona każde z tych przestępstw wyczerpuje, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Według **art. 45 § 1 zd. 1 k.k.**, jeżeli sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa, chociażby pośrednio, korzyść majątkową niepodlegającą przepadkowi przedmiotów wymienionych w art. 44 § 1 lub 6, sąd orzeka przepadek takiej korzyści albo jej równowartości.

Natomiast wedle zasługującego na aprobatę stanowiska orzecznictwa jako korzyść majątkową ze sprzedaży narkotyków należy rozumieć całą kwotę uzyskaną z ich sprzedaży (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 11 października 2006 r., II AKa 237/06, KZS 2007/2/53), a nie tylko sam dochód po odliczeniu wydatków poniesionych przez sprawcę przy popełnieniu przestępstwa (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 11 lutego 2014 r., II AKa 324/13, LEX nr 1439340; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14 marca 2013 r., II AKa 58/13, LEX nr 1313472). Określony w art. 45 § 1 k.k. środek karny przepadku korzyści majątkowej albo jej równowartości orzeka się wobec współsprawców przestępstwa w częściach, w jakich według dokonanych ustaleń faktycznych przypadła im osiągnięta wspólnie korzyść majątkowa (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 29 listopada 2012 r., II AKa 131/12, LEX nr 1239835; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 20 września 2012 r., II AKa 184/12, LEX

nr 1316252). Nie można orzekać przepadku określonego w art. 45 § 1 k.k. w kwocie stanowiącej całą równowartość korzyści uzyskanej z popełnionego przestępstwa od każdego ze współsprawców, bo łącznie stanowiłoby to krotność osiągniętej korzyści majątkowej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 13 listopada 2012 r., II K 277/08, LEX nr 1286586).

W świetle **art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii**, w razie skazania za przestępstwo określone w art. 53-63 sąd może orzec na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii nawiązkę w wysokości do 50.000 zł.

Wedle **art. 85 k.k.**, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa. Sąd wymierza karę łączną pozbawienia wolności i grzywny w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny albo 15 lat pozbawienia wolności (**art. 86 § 1 k.k.**).

Przenosząc powyższe uwagi prawne na grunt niniejszej sprawy, Sąd uznał, że brak było dostatecznych danych, aby uznać, iż doszło w niniejszej sprawie do popełnienia przez oskarżonego **T. D.** przestępstw oznaczonych jako **zarzuty I i II** oraz do popełnienia przez oskarżonego **K. B.** przestępstw oznaczonych jako **zarzuty XVI i XVII**. Sąd więc na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. uniewinnił tych oskarżonych od stawianych im w tej części zarzutów. Wbrew stanowisku prokuratora nie było możliwe stwierdzenie w sposób pewny, bez jakichkolwiek wątpliwości, że wiadomości smsowie z dnia 21 grudnia 2011 r. i 30 marca 2012 r. dotyczyły obrotu znacznymi ilościami środka odurzającego w postaci marihuany i miały związek z chęcią ich dalszej odsprzedaży przez K. B.. Jak już wskazano przy ocenie dowodów, pojęcie „płyta” używane w treści smsów nie było dla Sądu jednoznaczne w interpretacji, a więc wątpliwości w tym zakresie, przy braku innych dowodów przemawiających za sprawstwem, należało rozstrzygnąć na korzyść oskarżonych. Poza tym treść tych wiadomości nie pozwalała potwierdzić dokonania transakcji, skoro obejmowała ona co najwyżej negocjacje, jak też elementów istotnych umowy (jej odpłatności lub nieodpłatności, tego czy była to sprzedaż, pożyczka, użyczenie, czy inna umowa, celu nabycia „płyt”, a nawet miarodajnego określenia rodzaju towaru oraz jego ilości i miary). To wszystko, przy braku innych dowodów i przy wyczerpaniu inicjatywy dowodowej, zdaniem Sądu przemawiało za przyjęciem, że po stronie obu oskarżonych brak było dostatecznych danych umożliwiających przypisanie im sprawstwa.

Sąd uznał, że brak było dostatecznych danych, aby uznać, iż doszło w niniejszej sprawie do popełnienia przez oskarżonego **T. D.** przestępstwa oznaczonego jako **zarzuty VIII**. Sąd więc na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. uniewinnił go od stawianego mu w tej części zarzutu. Wbrew stanowisku prokuratora nie było możliwe stwierdzenie w sposób pewny, bez jakichkolwiek wątpliwości, że stwierdzone w dniu 24 kwietnia 2014 r. w miejscowości W. przy ul. (...) przedmioty w postaci lamp: aluminiowych, sodowych, przetwornic, filtrów, wentylatorów, stateczników – transformatorów, elektronicznych regulatorów temperatury i pracy wentylatorów oraz środków chemicznych do uprawy roślin i nasion przeznaczone były do niedozwolonego wytwarzania środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste.

Przede wszystkim Sąd nie miał wątpliwości, że zbliżone właściwościami przedmioty i środki przechowywane przez oskarżonego w budynku gospodarczym na tyłach tej posesji, w bezpośrednim sąsiedztwie uprawy konopi służyły do prowadzenia tej uprawy, a więc ich posiadanie przez oskarżonego stanowiło czyn współukarany do przestępstwa prowadzonej tam nielegalnie uprawy konopi, a więc brak było podstaw do uznania, że T. D. w tym przypadku odrębnie dopuścił się przestępstwa z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

W kwestii przedmiotów zabezpieczonych w domu mieszkalnym we W., w sąsiedztwie przebudowanego pomieszczenia, to charakter tych przedmiotów, brak prowadzenia uprawy w tym budynku i przebudowanym pomieszczeniu, ogólny charakter tych urządzeń i środków, prowadzenie działalności gospodarczej przez D. D. (4), wskazywały, że niekoniecznie owe przedmioty, objęte zarzutem, miały służyć nielegalnej działalności, w tym do niedozwolonego

wytwarzania środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste. Owe urządzenia i przedmioty mogły służyć uprawie roślin (w tym innych roślin, przy dostrzeżeniu, że sama uprawa nie jest jeszcze wytwarzaniem środka), jak też działalności handlowej matki oskarżonego, a przy tym ich posiadanie i obrót nimi nie były zabronione. To wszystko, przy braku innych dowodów i przy wyczerpaniu inicjatywy dowodowej, zdaniem Sądu przemawiało za przyjęciem, że po stronie oskarżonego brak było dostatecznych danych przemawiających za przypisaniem sprawstwa. Natomiast zachodzące w tym zakresie wątpliwości Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 5 § 2 k.p.k. na korzyść oskarżonego.

Co do **zarzutu III** Sąd uznał, że **T. D.** w okresie od kwietnia 2011 r. do grudnia 2011 r. w G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomógł bratu D. D. (3) w założeniu i prowadzeniu wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uprawy w dwóch cyklach konopi inne niż włókniste, wytworzeniu znacznej ilości środka odurzającego i wprowadzeniu do obrotu tego środka. Jego pomoc polegała na tym, że dostarczył bratu co najmniej 180 sztuk roślin, z których po ich rozroście i dokonaniu zbiorów D. D. (3) wytworzył znaczną ilość środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 1790 gram netto, którą następnie sprzedał nieustalonemu mężczyźnie o ps. (...). Jak już wskazano przy ocenie dowodów za sprawstwem w tym zakresie przemawiały wiarygodne wyjaśnienia J. D., ale też wiarygodne wyjaśnienia D. D. (3) i T. D.. Zdaniem Sądu zostały wypełnione przez oskarżonego znamiona pomocnictwa do przestępstwa, gdyż okoliczności sprawy wskazywały, że T. D. przekazał rośliny-sadzonki mając świadomość ich przeznaczenia. Cel majątkowy działania wiązał się z wolą uzyskania przez brata korzyści majątkowej (art. 115 § 4 k.k.). Ze względu na ilość roślin T. D. nie mógł mieć wątpliwości, że D. D. (3) będzie je chciał wykorzystać do wytworzenia znacznej ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w celu jego sprzedaży hurtowemu odbiorcy. Rola T. D. nie obejmowała udziału w przestępstwie brata i sprowadzała się do dającej się wyraźnie wydzielić aktywności, bez wchodzenia z nim w porozumienie w zakresie realizacji znamion przestępstwa na zasadzie równorzędnego współsprawstwa. Na brak równorzędnego współsprawstwa w tym zakresie wskazywało też to, że oskarżony nie uczestniczył już w prowadzeniu uprawy, wytwarzaniu środka odurzającego i jego wprowadzeniu do obrotu. Dostarczenie sadzonek należało zdaniem Sądu traktować jako dostarczenie surowca-narzędzia niezbędnego do popełnienia przestępstwa, a jednocześnie jako istotne wsparcie, warunkujące samo podjęcie realizacji przestępstwa przez D. D. (3), zwłaszcza dostrzegając brak możliwości legalnego, szybkiego i łatwego pozyskania sadzonek. Niska podaż takich sadzonek, ograniczenia w dostępności do nich oraz przekazana bratu znaczna ich ilość potwierdzały istotność pomocy udzielonej D. D. (3) w popełnieniu przestępstwa. W związku z tym Sąd uznał T. D. za winnego przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k., nie znajdując podstaw do modyfikacji opisu zarzucanego mu czynu i jego kwalifikacji prawnej.

Co do **zarzutu IV** Sąd uznał, że **T. D.** w okresie od marca 2013 r. do sierpnia 2013 r. w (...)/(...), działając wspólnie i w porozumieniu z J. D., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uprawiał konopie inne niż włókniste w ilości co najmniej 120 sztuk roślin, mogące dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste w celu wprowadzenia ich do obrotu oraz wytworzył znaczną ilość środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 1790 gram, a następnie wprowadził je do obrotu sprzedając nieustalonej osobie za kwotę 27.000 zł. Jak już wskazano przy ocenie dowodów za sprawstwem w tym zakresie przemawiały wiarygodne wyjaśnienia J. D., ale też wiarygodne wyjaśnienia T. D. oraz wyniki analizy połączeń telefonicznych. Uprawa w omawianym przypadku mogła dostarczyć znaczne ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste ze względu na jej skalę, ilość roślin i stopień zorganizowania, co wskazywało na wyczerpanie znamion art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Z kolei wytworzenie środka odurzającego było realizowane w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (ceny uiszczanej przez odbiorcę hurtowego) a jego przedmiotem była znaczna ilość tego środka (co najmniej 1790 g, a więc więcej niż kilkadziesiąt działek-porcji), co wskazywało na wyczerpanie znamion art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Nadto sprzedaż ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 1790 gram jednemu odbiorcy wskazywało na sprzedaż hurtową, stanowiącą czynność wprowadzenia do obrotu, dotyczącą znacznej ilości środka odurzającego, przewyższającą granicę kilkudziesięciu działek-porcji, co wskazywało na wyczerpanie znamion art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii. W związku z tym Sąd uznał T. D. za winnego przestępstwa z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k., nie znajdując podstaw do modyfikacji opisu zarzucanego mu czynu i jego kwalifikacji prawnej.

Odnosnie do **zarzutu V** Sąd uznał, że **T. D.** w okresie od grudnia 2013 r. do marca 2014 r. w (...)/(…), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uprawiał konopie inne niż włókniste w ilości co najmniej 140 sztuk roślin, mogące dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste w celu wprowadzenia ich do obrotu oraz wytworzył znaczną ilość środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 391 gram netto. W omawianym przypadku Sąd zmodyfikował opis czynu oskarżonego i jego kwalifikację prawną, przypisując mu przestępstwo z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. Wynikało to z tego, że ustalenia faktyczne pozwalały w sposób pewny ustalić wagę wytworzonego środka odurzającego na co najmniej 391 gram netto, przy braku podstaw do uznania, że T. D. wytworzył środek odurzający o większej masie i że wprowadził go do obrotu. Zebrane dowody w szczególności wiarygodne wyjaśnienia J. D. nie potwierdziły dokonania zbytu środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste, a Sąd nie miał podstaw, aby domniemywać tylko ze skali produkcji i dokonania zbioru, że środki te zostały wytworzone i zbyte hurtowo, skoro uprawa nie musiała się w pełni udać, a T. D. nie musiał całości zbiorów przeznaczyć na zbyt. Nie zmieniało to jednak oceny, że uprawa w omawianym przypadku mogła dostarczyć znaczne ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste ze względu na jej skalę, ilość roślin i stopień zorganizowania, co wskazywało na wyczerpanie znamion art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Z kolei przedmiotem wytworzenia środka odurzającego była znaczna ilość tego środka (obejmująca więcej niż kilkadziesiąt działek-porcji), co wskazywało na wyczerpanie znamion art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Odnosnie do **zarzutów VI i VII** Sąd uznał, że **T. D.** dopuścił się jednego przestępstwa w formie czynu ciągłego, co wiązało się ze sformułowaniem nowego opisu czynu i jego kwalifikacji prawnej. W ramach zarzucanych oskarżonemu T. D. zachowań Sąd ustalił, że ów oskarżony w okresie od marca 2014 r. do dnia 24 kwietnia 2014 r. w G. i W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uprawiał konopie inne niż włókniste w łącznej ilości co najmniej 387 sztuk roślin, w tym 337 roślin mogących dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste od 8425 gram do 10110 gram, w celu wprowadzenia ich do obrotu, w tym:

- w okresie od marca 2014 r. do dnia 24 kwietnia 2014 r. w (...)/(…) gmina (...), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uprawiał konopie inne niż włókniste w ilości co najmniej 176 sztuk roślin, w tym 126 sztuk roślin mogących dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste od 3150 gram do 3780 gram, w celu wprowadzenia ich do obrotu,

- w okresie od marca 2014 r. do dnia 24 kwietnia 2014 r. w miejscowości W. ul. (...) gmina M., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uprawiał konopie inne niż włókniste w ilości co najmniej 211 sztuk roślin, mogących dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste od 5275 gram do 6330 gram, w celu wprowadzenia ich do obrotu,

tj. przestępstwa z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k.

Jak już wskazano przy ocenie dowodów za sprawstwem w tym zakresie przemawiały wiarygodne wyjaśnienia J. D., wyniki przeszukania i oględzin pomieszczeń, zeznania policjantów, wnioski opinii z zakresu chemii oraz botaniki, ekologii i elektrotechniki. Równoległe prowadzenie obu upraw przez T. D. zdaniem Sądu wskazywało na tożsamy zamiar sprawczy z góry powzięty, co przemawiało za uznaniem zachowań oskarżonego jako jednego czynu ciągłego.

Każda z upraw w omawianym przypadku mogła dostarczyć znaczne ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste ze względu na ich skalę, ilość roślin i stopień zorganizowania, co wskazywało na wyczerpanie znamion art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Co do **zarzutu IX** Sąd uznał, że **J. D.** w okresie od kwietnia 2011 r. do grudnia 2011 r. w (...)/(...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomógł D. D. (3) w popełnieniu czynu zabronionego polegającego na uprawie, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w dwóch cyklach konopi innych niż włókniste w ilości łącznie co najmniej 180 sztuk roślin, mogących dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste w celu wprowadzenia ich do obrotu oraz wytworzenia znacznej ilości środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 1790 gram netto i wprowadzenia ich do obrotu poprzez sprzedaż nieustalonemu mężczyźnie ps. (...) za kwotę co najmniej 27.000 zł, w ten sposób, że udostępnił pomieszczenie piwniczne w celu prowadzenia w nim przez D. D. (3) uprawy ziela konopi innych niż włókniste oraz suszenia ściętych roślin i wytworzenia gotowego produktu w postaci marihuany. Jego pomoc polegała więc na tym, że świadomie udostępnił synowi pomieszczenie piwniczne swego domku w G. w celu przeprowadzenia przez niego całego procesu zarobkowej uprawy co najmniej 180 sztuk roślin konopi innych niż włókniste i wytworzenia z nich środka odurzającego służącego do wprowadzenia do obrotu. Jak już wskazano przy ocenie dowodów za pomocnictwem w tym zakresie przemawiały wiarygodne wyjaśnienia J. D., ale też wiarygodne wyjaśnienia D. D. (3) i T. D.. Zdaniem Sądu zostały wypełnione przez oskarżonego znamiona pomocnictwa do przestępstwa, gdyż okoliczności sprawy wskazywały, że J. D. udostępnił domek mając świadomość charakteru działalności podjętej przez D. D. (3) i przez cały czas realizacji jego przedsięwzięcia nie sprzeciwiał się tej działalności. Ze względu na ilość roślin J. D. nie mógł mieć wątpliwości, że D. D. (3) będzie je chciał wykorzystać do wytworzenia znacznej ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w celu jego sprzedaży hurtowemu odbiorcy. Rola J. D. nie obejmowała udziału w przestępstwie syna i sprowadzała się do dającej się wyraźnie wydzielić aktywności, bez wchodzenia z nim w porozumienie w zakresie realizacji znamion przestępstwa na zasadzie równorzędnego współsprawstwa. Na brak równorzędnego współsprawstwa w tym zakresie wskazywało też to, że oskarżony nie uczestniczył już w prowadzeniu uprawy, wytwarzaniu środka odurzającego i jego wprowadzeniu do obrotu. Udostępnienie miejsca na uprawę zdaniem Sądu należało traktować jako istotne wsparcie przestępstwa, warunkujące samo podjęcie realizacji przestępstwa przez D. D. (3), zwłaszcza dostrzegając, że domek znajdował się na uboczu, był zelektryfikowany i był stale zamieszkały przez J. D., co gwarantowało dogodne warunki do uprawy oraz że osoba z zewnątrz nie znajdzie plantacji, zaś obecność tam D. D. (3) nie będzie dziwna, skoro mieszka tam jego ojciec. W związku z tym Sąd uznał J. D. za winnego przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k., nie znajdując podstaw do modyfikacji opisu zarzucanego mu czynu i jego kwalifikacji prawnej.

Co do **zarzutu X** Sąd uznał, że **J. D.** w okresie od marca 2013 r. do sierpnia 2013 r. w (...)/(...), działając wspólnie i w porozumieniu z T. D., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uprawiał konopie inne niż włókniste w ilości co najmniej 120 sztuk roślin, mogące dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste w celu wprowadzenia ich do obrotu oraz wytworzył znaczną ilość środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 1790 gram, a następnie wprowadził je do obrotu sprzedając nieustalonej osobie za kwotę 27.000 zł. Jak już wskazano przy ocenie dowodów za sprawstwem w tym zakresie przemawiały wiarygodne wyjaśnienia J. D., ale też wiarygodne wyjaśnienia T. D. oraz wyniki analizy połączeń telefonicznych. Dowody te wskazywały, że J. D. w tym przypadku nie tylko udostępnił domek w G., dostarczał energię elektryczną, ale też czynnie brał udział w pielęgnacji roślin i zbiorach, przygotowaniu suszu i pakowaniu gotowego środka odurzającego w celu wprowadzenia go do obrotu. Uprawa w omawianym przypadku mogła dostarczyć znaczne ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste ze względu na jej skalę, ilość roślin i stopień zorganizowania, co wskazywało na wyczerpanie znamion art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Z kolei wytworzenie środka odurzającego było realizowane w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (ceny uiszczanej przez odbiorcę hurtowego) a jego przedmiotem była znaczna ilość tego środka (co najmniej 1790 g, a więc więcej niż kilkadziesiąt działek-porcji), co wskazywało na wyczerpanie znamion art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu

narkomanii. Nadto sprzedaż ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 1790 gram jednemu odbiorcy wskazywało na sprzedaż hurtową, stanowiącą czynność wprowadzenia do obrotu, dotyczącą znacznej ilości środka odurzającego, przewyższającej granicę kilkudziesięciu działek-porcji, co wskazywało na wyczerpanie znamion art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. W związku z tym Sąd uznał J. D. za winnego przestępstwa z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k., nie znajdując podstaw do modyfikacji opisu zarzucanego mu czynu i jego kwalifikacji prawnej.

Co do **zarzutu XI** Sąd uznał, że **J. D.** w okresie od grudnia 2013 r. do marca 2014 r. w (...)/(...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomógł T. D. w popełnieniu czynu zabronionego polegającego na uprawie, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, konopi innych niż włókniste w ilości co najmniej 140 sztuk roślin, mogących dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste w celu wprowadzenia ich do obrotu oraz do wytworzenia znacznej ilości środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 391 gram netto oraz do wprowadzenia do obrotu znacznej ilości środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste, w ten sposób, że udostępnił pomieszczenie piwniczne w celu prowadzenia w nim przez T. D. uprawy ziela konopi innych niż włókniste oraz suszenia ściętych roślin i wytworzenia gotowego produktu w postaci marihuany. Sąd zmodyfikował więc opis czynu przypisanego oskarżonemu określając minimalną, pewną ilość środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste wytworzonego z tej uprawy oraz eliminując szczegółowe dane o wadze i wartości wprowadzonego do obrotu środka, mając na względzie, że samo wprowadzenie do obrotu nie zostało potwierdzone. Ustalenia faktyczne sprawy nie wskazywały bowiem wytworzenia środka objętego zarzutem oraz jego wprowadzenia do obrotu, przy czym potwierdzały, że wprowadzenie do obrotu było zamiarem sprawczym po stronie T. D., objętym świadomością J. D.. Nie należy przy tym pomijać indywidualizacji odpowiedzialności każdego ze współdziałających (art. 20 i 21 § 1 k.k.), co dopuszczało przypisanie oskarżonemu pomocnictwa również do wprowadzenia do obrotu. Pomoc J. D. polegała więc na tym, że świadomie udostępnił synowi pomieszczenie piwniczne swego domku w G. w celu przeprowadzenia przez niego całego procesu zarobkowej uprawy co najmniej 140 sztuk roślin konopi innych niż włókniste i wytworzenia z nich środka odurzającego służącego do wprowadzenia do obrotu. Jak już wskazano przy ocenie dowodów za pomocnictwem w tym zakresie przemawiały wiarygodne wyjaśnienia J. D., ale też wiarygodne wyjaśnienia T. D., wyniki przeszukania i oględzin oraz wnioski opinii z zakresu botaniki i ekologii, potwierdzające wcześniejszą uprawę. Zdaniem Sądu zostały wypełnione przez oskarżonego znamiona pomocnictwa do przestępstwa, gdyż okoliczności sprawy wskazywały, że J. D. udostępnił domek mając świadomość charakteru działalności podjętej przez T. D. (wcześniej z nim już współpracował) i przez cały czas realizacji jego przedsięwzięcia nie sprzeciwiał się tej działalności. Ze względu na ilość roślin i wcześniejszą współpracę z tym synem J. D. nie mógł mieć wątpliwości, że T. D. będzie chciał wykorzystać pomoc do wytworzenia znacznej ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w celu jego sprzedaży hurtowemu odbiorcy. Rola J. D. nie obejmowała udziału w przestępstwie syna i sprowadzała się do dającej się wyraźnie wydzielić aktywności, bez wchodzenia z nim w porozumienie w zakresie realizacji znamion przestępstwa na zasadzie równorzędnego współsprawstwa. Na brak równorzędnego współsprawstwa w tym zakresie wskazywało też to, że J. D. nie uczestniczył w prowadzeniu uprawy, wytwarzaniu środka odurzającego i jego wprowadzeniu do obrotu, a nawet nie schodził do pomieszczeń z roślinami. Udostępnienie miejsca na uprawę zdaniem Sądu należało traktować jako istotne wsparcie przestępstwa, warunkujące samo podjęcie realizacji przestępstwa przez T. D., zwłaszcza dostrzegając, że domek znajdował się na uboczu, był zelektryfikowany i był stale zamieszkały przez J. D., co gwarantowało dogodne warunki do uprawy oraz że osoba niepożądana nie znajdzie plantacji, zaś obecność tam T. D. nie będzie dziwna, skoro mieszka tam jego ojciec. W związku z tym Sąd uznał J. D. za winnego przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Co do **zarzutu XII** Sąd uznał, że **J. D.** w okresie od marca 2014 r. do dnia 24 kwietnia 2014 r. w (...)/(...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, pomagał T. D. w popełnieniu czynu zabronionego polegającego na uprawie, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, konopi innych niż włókniste w ilości co najmniej 176 sztuk roślin, w

tym 126 sztuk roślin mogących dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste od 3150 gram do 3780 gram, w celu wprowadzenia ich do obrotu, w ten sposób, że udostępnił pomieszczenie piwniczne w celu prowadzenia w nim przez T. D. uprawy ziela konopi innych niż włókniste oraz suszenia ściętych roślin i wytworzenia gotowego produktu w postaci marihuany. Jego pomoc polegała więc na tym, że świadomie udostępnił synowi pomieszczenie piwniczne swego domku w G. w celu prowadzenia przez niego zarobkowej uprawy co najmniej 176 sztuk roślin konopi innych niż włókniste. Jak już wskazano przy ocenie dowodów za pomocnictwem w tym zakresie przemawiały wiarygodne wyjaśnienia J. D., ale też wiarygodne wyjaśnienia T. D., wyniki przeszukania i oględzin pomieszczeń, wnioski opinii z zakresu chemii oraz botaniki, ekologii i elektrotechniki. Zdaniem Sądu zostały wypełnione przez oskarżonego znamiona pomocnictwa do przestępstwa, gdyż okoliczności sprawy wskazywały, że J. D. udostępnił domek mając świadomość charakteru działalności podjętej przez T. D. (wcześniej z nim już współdziałał) i przez ustalony czas realizacji jego przedsięwzięcia nie sprzeciwiał się tej działalności. Ze względu na ilość roślin i wcześniejszą współpracę z tym synem J. D. nie mógł mieć wątpliwości, że T. D. będzie chciał wykorzystać pomoc do wytworzenia znacznej ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste. Rola J. D. nie obejmowała udziału w przestępstwie syna i sprowadzała się do dającej się wyraźnie wydzielić aktywności, bez wchodzenia z nim w porozumienie w zakresie realizacji znamion przestępstwa na zasadzie równorzędnego współsprawstwa. Na brak równorzędnego współsprawstwa w tym zakresie wskazywało też to, że J. D. nie uczestniczył w prowadzeniu uprawy, wytwarzaniu środka odurzającego i jego wprowadzeniu do obrotu, a nawet nie schodził do pomieszczeń z roślinami. Udostępnienie miejsca na uprawę zdaniem Sądu należało traktować jako istotne wsparcie przestępstwa, warunkujące samo podjęcie realizacji przestępstwa przez T. D., zwłaszcza dostrzegając, że domek znajdował się na uboczu, był zelektryfikowany i był stale zamieszkały przez J. D., co gwarantowało dogodne warunki do uprawy oraz że osoba niepożądana nie znajdzie plantacji, zaś obecność tam T. D. nie będzie dziwna, skoro mieszka tam jego ojciec. Ze względu na indywidualizację odpowiedzialności każdego ze współdziałających i brak wiedzy J. D. o drugiej, równoległej uprawie konopi syna, Sąd nie miał podstaw do uznania, że J. D. pomagał też w prowadzeniu uprawy we W.. W związku z tym Sąd uznał J. D. za winnego przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. i art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.), nie znajdując podstaw do modyfikacji opisu zarzucanego mu czynu i jego kwalifikacji prawnej.

Co do **zarzutu XIII** Sąd uznał, że **D. D. (3)** w okresie od kwietnia 2011 r. do grudnia 2011 r. w (...)/(...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uprawiał w dwóch cyklach konopie inne niż włókniste w ilości łącznie co najmniej 180 sztuk roślin, mogące dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste w celu wprowadzenia ich do obrotu oraz wytworzył znaczną ilość środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 1790 gram netto, które następnie wprowadził do obrotu w ten sposób, że sprzedał nieustalonemu mężczyźnie ps. (...) za kwotę co najmniej 27.000 zł. Jak już wskazano przy ocenie dowodów za sprawstwem w tym zakresie przemawiały wiarygodne wyjaśnienia J. D., ale też wiarygodne wyjaśnienia T. D. i samego oskarżonego. Uprawa w omawianym przypadku mogła dostarczyć znaczne ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste ze względu na jej skalę i ilość roślin, co wskazywało na wyczerpanie znamion art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Z kolei wytworzenie środka odurzającego było realizowane w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (ceny uiszczanej przez odbiorcę hurtowego) a jego przedmiotem była znaczna ilość tego środka (co najmniej 1790 g, a więc więcej niż kilkadziesiąt działek-porcji), co wskazywało na wyczerpanie znamion art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Nadto sprzedaż ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 1790 gram jednemu odbiorcy wskazywało na sprzedaż hurtową, stanowiącą czynność wprowadzenia do obrotu, dotyczącą znacznej ilości środka odurzającego, przewyższającą granicę kilkudziesięciu działek-porcji, co wskazywało na wyczerpanie znamion art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. W związku z tym Sąd uznał D. D. (3) za winnego przestępstwa z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k., nie znajdując podstaw do modyfikacji opisu zarzucanego mu czynu i jego kwalifikacji prawnej.

W przypadku **zarzutów XIV i XV** Sąd uznał **K. B.** za winnego tego, że w okresie od dnia 14 marca 2013 r. do listopada 2013 r. w (...)/(...) gmina (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomógł **T. D. i J. D.** w popełnieniu czynu zabronionego polegającego na uprawie konopi innych niż włókniste w ilości co najmniej 120 roślin, mogących dostarczyć znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste w celu wprowadzenia ich do obrotu oraz w wytworzeniu znacznej ilości środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 1790 gram netto o wartości 27.000 zł w ten sposób, że przygotował pomieszczenie piwniczne poprzez wykonanie wjazdu, schodów, wejścia, przebudowę ścian, wykonanie wentylacji, obłożenie ścian płytami oraz styropianem i wyklejenie ścian folią w celu prowadzenia przez **T. D. i J. D.** uprawy ziela konopi innych niż włókniste oraz suszenia ściętych roślin i wytworzenia gotowego produktu w postaci marihuany, tj. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. i art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Jak już wskazano przy ocenie dowodów za sprawstwem w tym zakresie przemawiały wiarygodne wyjaśnienia **J. D.**, ale też wiarygodne wyjaśnienia **T. D. i K. B.** oraz wyniki analizy połączeń telefonicznych. Zdaniem Sądu zostały wypełnione przez oskarżonego znamiona pomocnictwa do przestępstwa, gdyż okoliczności sprawy wskazywały, że **K. B.** wykonując zlecone mu przez **T. D.** prace budowlane rozciągnięte w czasie od marca do listopada 2013 r. miał świadomość celu zleczanych mu robót budowlanych oraz prowadzenia uprawy konopi innych niż włókniste przez **T. i J. D.**. Ustalenia sprawy wskazywały, że w jego przypadku dotyczyło to tylko pierwszej z upraw **T. D.** obejmującej co najmniej 120 roślin, przy czym nie obejmowało już pomocnictwa do wprowadzenia środków do obrotu. Ze względu na ilość roślin **K. B.** nie mógł mieć wątpliwości, że **T. i J. D.** będą je chcieli wykorzystać do wytworzenia znacznej ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste. Rola **K. B.** nie obejmowała udziału w przestępstwie i sprowadzała się do dającej się wyraźnie wydzielić aktywności, bez wchodzenia z nimi w porozumienie w zakresie realizacji znamion przestępstwa na zasadzie równorzędnego współsprawstwa. Zebrane dowodowy nie potwierdziły bowiem jednoznacznie udziału **K. B.** w pielęgnacji konopi, wytwarzaniu suszu oraz jego wprowadzeniu do obrotu, a zachodzące w tym zakresie wątpliwości sąd rozstrzygnął na korzyść oskarżonego. Wykonanie prac budowlanych należało zdaniem Sądu traktować jako istotne wsparcie, warunkujące samo podjęcie realizacji przestępstwa i osiągnięcie jak najlepszych warunków rozwoju roślin, rzutującego na plony.

Wobec przypisania przez Sąd sprawstwa i zawinienia oskarżonym zaktualizował się obowiązek wymierzenia im **kar**. Zgodnie z art. 53 § 1 k.k., Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Granice sankcji karnej co do przestępstw zawierających w swej kwalifikacji art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.), przy zastosowaniu art. 19 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k., przewidują łącznie możliwość orzeczenia grzywny i kary pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3, a więc nawet w górnej granicy do 15 lat pozbawienia wolności.

Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania w sprawie art. 91 § 1 k.k., uznając, że poszczególne zachowania objęte zarzutami ze względu na ich zmienny charakter nie stanowiły przestępstw popełnionych w sposób podobny, co obrazowała odmienna ich kwalifikacja prawna, jedynie w części się pokrywająca.

Na korzyść oskarżonego **T. D.** przy wymiarze kary Sąd ogólnie poczytał jego dotychczasową niekaralność za przestępstwa oraz dobrą opinię w miejscu zamieszkania. Na korzyść oskarżonego przemawiało także częściowe, faktyczne przyznanie się do winy co do przypisanych mu przestępstw, aczkolwiek Sąd dostrzegł, że było ono niepełne.

Za przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. (**zarzut III**) Sąd wymierzył **T. D.** na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 20 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 40 złotych. Nadto na

podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) Sąd orzekł za ten czyn wobec T. D. środek karny w postaci nawiązki na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii w wysokości 200 złotych na rzecz Stowarzyszenia (...) ((...), (...)-(...) R.).

Określając wielkość stawki dziennej grzywny Sąd uwzględnił dochody uzyskiwane przez oskarżonego, jego wiek i poziom życia oraz jego możliwości zarobkowe. Na niekorzyść oskarżonego przy wymiarze kary Sąd poczytał znaczną ilość przekazanych bratu roślin konopi innych niż włókniste w liczbie co najmniej 180, dużą przydatność tej pomocy, jako warunkującej w ogóle założenie uprawy oraz udzielenie pomocy do przestępstwa wyczerpującego znamiona trzech odrębnych czynów zabronionych i to ich typów kwalifikowanych. Na korzyść oskarżonego Sąd za to uwzględnił dopuszczenie się przestępstwa w formie zjawiskowej pomocnictwa oraz częściowe przyznanie się do dostarczenia sadzonek D. D. (3). Za wychowawcze i prewencyjne wobec oskarżonego Sąd uznał orzec nawiązkę na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii, w kwocie adekwatnej do przestępstwa i orzeczonych kar. Po rozważeniu okoliczności sprawy Sąd wymierzył oskarżonemu karę w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, dostrzegając przewagę okoliczności korzystnych, przy jednoczesnym podkreśleniu, że zastosowana sankcja karna najlepiej spełni cele skazania. Owa kara jest przy tym odpowiednio surowa do okoliczności popełnionego przestępstwa. Jednocześnie Sąd nie dostrzegł żadnych okoliczności wyjątkowych, wskazujących, że kara 3 lat pozbawienia wolności połączona z dolegliwością finansową (grzywna i środek karny) winna być nadzwyczajnie złagodzona.

Za przestępstwo z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. (**zarzut IV**) Sąd wymierzył **T. D.** na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 40 złotych. Nadto na podstawie art. 45 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego T. D. przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej pochodzącej bezpośrednio z przestępstwa w kwocie 23.400 złotych.

Określając wielkość stawki dziennej grzywny Sąd uwzględnił dochody uzyskiwane przez oskarżonego, jego wiek i poziom życia oraz jego możliwości zarobkowe. Na niekorzyść oskarżonego przy wymiarze kary Sąd poczytał znaczną ilość uprawianych roślin konopi innych niż włókniste w liczbie co najmniej 120, wysoki stopień zorganizowania przestępstwa (zlecenie prac wykończeniowych piwnicy, działanie wspólnie i w porozumieniu z inną osobą – J. D.), dużą ilość wytworzonego i wprowadzonego do obrotu środka odurzającego, przewyższającą granicę znacznej ilości (1790 gram), uzyskanie z przestępstwa korzyści majątkowej (co najmniej 23.400 zł) oraz wyczerpanie jednym czynem znamion trzech odrębnych czynów zabronionych i to ich typów kwalifikowanych. Na korzyść oskarżonego Sąd za to uwzględnił częściowe przyznanie się do prowadzenia uprawy. Z kolei orzekając środek karny Sąd kierował się treścią art. 45 § 1 k.k. oraz koniecznością uwzględnienia części korzyści majątkowej uzyskanej przez poszczególnych oskarżonych z przestępstwa. Ustalając wartość przepadku Sąd sugerował się ustaleniami faktycznymi sprawy, wskazującymi, że z kwoty 27.000 zł uzyskanej ze sprzedaży środków odurzających ów oskarżony przekazał ojcu 3.600 zł, przy braku jednoznacznych podstaw do przyjęcia, że przekazana J. D. kwota była wyższa. Po rozważeniu okoliczności sprawy Sąd wymierzył oskarżonemu karę w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, dostrzegając przewagę okoliczności korzystnych, przy jednoczesnym podkreśleniu, że zastosowana sankcja karna najlepiej spełni cele skazania. Owa kara jest przy tym odpowiednio surowa w stosunku do okoliczności popełnionego przestępstwa, zaś dolegliwość finansowa w postaci grzywny i przepadku pozwoli pokazać oskarżonemu, że przestępstwo nie płaca, pozbawiając go korzyści z nielegalnej działalności.

Za przestępstwo z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. (**zarzut V**) Sąd wymierzył **T. D.** na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 40 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 40 złotych. Nadto na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu

narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) Sąd orzekł wobec T. D. środek karny w postaci nawiązki na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii w wysokości 1.000 złotych na rzecz Stowarzyszenia (...) ((...), (...)-(...) R.).

Określając wielkość stawki dziennej grzywny Sąd uwzględnił dochody uzyskiwane przez oskarżonego, jego wiek i poziom życia oraz jego możliwości zarobkowe. Na niekorzyść oskarżonego przy wymiarze kary Sąd poczytał znaczną ilość uprawianych roślin konopi innych niż włókniste w liczbie co najmniej 140, wysoki stopień zorganizowania plantacji oraz wyczerpanie jednym czynem znamion dwóch odrębnych czynów zabronionych i to ich typów kwalifikowanych. Na korzyść oskarżonego Sąd za to uwzględnił częściowe przyznanie się do prowadzenia uprawy. Za wychowawcze i prewencyjne wobec oskarżonego Sąd uznał orzec nawiązkę na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii, w kwocie adekwatnej do przestępstwa i orzeczonych kar. Po rozważeniu okoliczności sprawy Sąd wymierzył oskarżonemu karę w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, dostrzegając przewagę okoliczności korzystnych, przy jednoczesnym podkreśleniu, że zastosowana sankcja karna najlepiej spełni cele skazania. Owa kara jest przy tym odpowiednio surowa w stosunku do okoliczności popełnionego przestępstwa, zaś dolegliwość finansowa w postaci grzywny i nawiązki pozwoli pokazać oskarżonemu, że przestępstwo nie popłaca.

Za przestępstwo z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k. (**zarzuty VI i VII**) Sąd wymierzył **T. D.** karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w związku z art. 33 § 2 k.k. w wysokości 60 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 40 złotych. Nadto Sąd na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) orzekł wobec niego środek karny w postaci nawiązki na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii w wysokości 1.000 złotych na rzecz Stowarzyszenia (...) ((...), (...)-(...) R.).

Orzekając grzywnę Sąd kierował się majątkowym celem prowadzenia uprawy przez oskarżonego, przy uwzględnieniu – w ramach określenia wielkości stawki dziennej grzywny – dochodów uzyskiwanych przez oskarżonego, jego wieku i poziomu życia oraz jego możliwości zarobkowych. Na niekorzyść oskarżonego przy wymiarze kary Sąd poczytał znaczną ilość uprawianych roślin konopi innych niż włókniste w liczbie co najmniej 387 sztuk roślin (w tym 337 roślin mogących dostarczyć znacznej ilości środków odurzających), prowadzenie upraw w dwóch miejscach i wysoki stopień zorganizowania obu plantacji. Na korzyść oskarżonego Sąd za to uwzględnił częściowe przyznanie się do prowadzenia uprawy oraz niski stan rozwoju wegetacyjnego roślin we W.. Za wychowawcze i prewencyjne wobec oskarżonego Sąd uznał orzec nawiązkę na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii, w kwocie adekwatnej do przestępstwa i orzeczonych kar. Po rozważeniu okoliczności sprawy Sąd wymierzył oskarżonemu karę w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, dostrzegając przewagę okoliczności korzystnych, przy jednoczesnym podkreśleniu, że zastosowana sankcja karna najlepiej spełni cele skazania. Owa kara jest przy tym odpowiednio surowa w stosunku do okoliczności popełnionego przestępstwa, zaś dolegliwość finansowa w postaci grzywny i nawiązki pozwoli pokazać oskarżonemu, że przestępstwo nie popłaca.

W stosunku do **J. D.** konieczne było na wstępie omówienie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 § 2 k.k., art. 60 § 3 k.k., art. 60 § 4 k.k. i art. 19 § 2 k.k.

Ogólnie należy podkreślić, że Sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary w szczególnie uzasadnionych wypadkach, kiedy nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa (**art. 60 § 2 k.k.**), przy czym ustawa nie określa zamkniętego katalogu sytuacji, w których może to nastąpić. Ustawodawca wprowadził chociażby fakultatywną możliwość zastosowania tej instytucji w przypadku wymierzania kary za pomocnictwo (**art. 19 § 2 k.k.**). Ogólnie należy wskazać, że: „Fakultatywne nadzwyczajne złagodzenie kary z art. 60 § 2 k.k. dotyczy tych szczególnie uzasadnionych wypadków, kiedy najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby surowa w stopniu niewspółmiernym. Z pewnością chodzi więc o sytuacje wyjątkowe, nietypowe, nadzwyczajne. Niecodziennosc tych okoliczności musi być przy tym relacjonowana do dolnego progu ustawowego zagrożenia za dane przestępstwo i prowadzić do wniosku, że nawet taka kara byłaby niesprawiedliwa z powodu surowości.” (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 kwietnia 2014 r., II AKa 443/13, LEX nr 1466967).

Ponadto według **art. 60 § 3 k.k.**, Sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet może warunkowo zawiesić jej wykonanie w stosunku do sprawcy współdziałającego z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa, jeżeli ujawni on wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia. Tak więc wskazany przepis nakłada na Sąd obowiązek nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec sprawcy przestępstwa, który spełnił objęte przepisem warunki. Jako istotne okoliczności uznaje się te, które pozwalają określić rozmiar i charakter przestępstwa oraz ustalić jego sprawcę. Aktualnie dominuje stanowisko, że sformułowanie ujawnić oznacza przekazanie wiadomości dotychczas organowi powołanemu do ścigania przestępstw nieznanymi lub takimi, które, według wiedzy sprawcy, są temu organowi nieznane (por. wyrok SN z dnia 13 stycznia 2009 r., IV KK 235/2008, LexPolonica nr 2340611 oraz uchwała Składu Siedmiu Sędziów SN z dnia 29 października 2004 r., I KZP 24/2004, KZS 2004/11 poz. 2). W orzecznictwie podkreśla się też, że zatajenie choćby części istotnych informacji wyklucza skorzystanie z tego dobrodziejstwa, w szczególności tych dotyczących współdziałania z innymi sprawcami w popełnieniu przestępstwa (por. postanowienie SN z dnia 2 września 2003 r., II KK 105/2003, KZS 2003/11 poz. 16 oraz postanowienie SN z dnia 5 stycznia 2004 r., II KK 284/2003, OSNSK 2004, poz. 2). Wymaga podkreślenia, że omawiane wyjaśnienia muszą odznaczać się pełną szczerością w zakresie ujawnienia przez sprawcę istotnych okoliczności popełnienia przestępstwa (por. postanowienie SN z dnia 20 marca 2001 r., IV KKN 25/01, system Legalis). Istnieją w tym zakresie także zapatrywania nakładające na sprawcę wymóg pełnego ujawnienia swojej roli w przestępstwie, wykluczając możliwość zastosowania omawianego dobrodziejstwa w przypadku umniejszania przez niego tej roli.

Zgodnie z **art. 60 § 4 k.k.**, na wniosek prokuratora sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet warunkowo zawiesić jej wykonanie w stosunku do sprawcy przestępstwa, który, niezależnie od wyjaśnień złożonych w swojej sprawie, ujawnił przed organem ścigania i przedstawił istotne okoliczności, nieznane dotychczas temu organowi, przestępstwa zagrożonego karą powyżej 5 lat pozbawienia wolności. Wskazany przepis przewiduje jedynie fakultatywną możliwość zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, zaś ocenie sądu ustawodawca pozostawił to, czy owe dobrodziejstwo znajdzie w sprawie zastosowanie (por. postanowienie Sąd Apelacyjny we Wrocławiu z dnia 29 grudnia 2006 r., II AKo 230/2006, OSA 2007/10 poz. 54 str. 38). Orzecznictwo Sądu Najwyższego nadto zaznacza, że: „Wniosek prokuratora nie jest wiążący dla sądu. Kwestię celowości zastosowania w tym przypadku nadzwyczajnego złagodzenia kary ustawodawca pozostawił swobodnej ocenie sądu. Rozstrzygając w tym względzie, sąd kierować się powinien kryteriami brany pod uwagę przy wymiarze kary, wśród których zachowanie sprawcy po popełnieniu przestępstwa, a w szczególności jego postawa wyrażająca się w złożeniu wyjaśnień określonej treści, może mieć duże znaczenie. Uogólniając należy stwierdzić, iż wydaje się, że złożenie wyjaśnień ocenianych jako nieprawdziwe czy wykrętne może być ocenione jako przemawiające przeciwko zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 4 k.k.” (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2006 r., I KZP 53/2005, OSNKW 2006/2 poz. 13).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt sprawy, wbrew stanowisku prokuratora, Sąd uznał, że w przypadku przypisanych przestępstw nie ziszczyły się obligatoryjne, bądź fakultatywne przesłanki do zastosowania wobec J. D. instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Zdaniem Sądu w stosunku do J. D. nie wystąpiły przesłanki do obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary na mocy art. 60 § 3 k.k. Na wstępie Sąd uznał, że nie było wymagane, aby złożenie wyjaśnień, o jakich mowa w przytoczonym wyżej przepisie nastąpiło w ramach pierwszego przesłuchania i nie mogło nastąpić na późniejszym etapie postępowania (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26 listopada 2009 r., II AKA 253/2009, KZS 2010/10 poz. 32 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 kwietnia 1999 r., II AKA 264/98, KZS 1999/6-7 poz. 62). Co do zasady było więc dopuszczalne badanie całości wyjaśnień oskarżonego w aspekcie spełnienia przez niego przesłanek zastosowania wskazanej na wstępie instytucji. Warunkiem wstępnym był wymóg działania oskarżonego wspólnie z co najmniej dwoma osobami (instytucja ma bowiem zastosowanie „w stosunku do sprawcy współdziałającego z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa”), co zostało spełnione formalnie tylko w przypadku zarzutów IX i X. W przypadku zarzutów wskazanych jako XI i XII brak było w ogóle podstaw do stosowania art. 60 § 3 k.k., skoro dotyczyły one tylko J. i T. D.. Pojęcie osoby współdziałającej na gruncie prawa karnego nie obejmuje

tylko współsprawcy, ale też w szczególności pomocnika. Co więcej, po analizie akt sprawy i wyjaśnień J. D. Sąd uznał, że ów oskarżony nie spełnił dalszych przesłanek obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary. Choć w trakcie trzeciego przesłuchania w śledztwie, w dniu 15 października 2014 r., i kolejnych przesłuchań w śledztwie, J. D. przedstawił organom ścigania istotne okoliczności popełnienia przestępstw przez siebie i współoskarżonych, dotyczących prowadzenia przez D. D. (3), T. D. i siebie upraw konopi innych niż włókniste w domku w G., związanego z tym obrotu środkami odurzającymi oraz pomocy udzielanej przez niego, T. D. i K. B. do założenia i prowadzenia takich upraw, to jednak w momencie wskazanego przesłuchania nie doszło do ich ujawnienia w istotnym zakresie przed organami ścigania. W owym czasie organy ścigania dysponowały już szerokimi informacjami o działalności przestępczej D. D. (3), T. D. i K. B., chociażby na podstawie wykazów połączeń telefonicznych, analizy połączeń telefonicznych, w tym smsów (k. 300-310, 320-330, (...)), opinii z dziedziny informatyki J. B. z dnia 7 maja 2014 r. (tomy I-IV przy aktach sprawy) oraz protokołu z dnia 6-9 października 2014 r. odtworzenia treści nagrania rozmowy (k. 451-470a). Posiadanie takich informacji potwierdzało wydanie przez prokuratora w dniu 13 października 2014 r.: postanowienia o uzupełnieniu zarzutów wobec J. D. (k. 471-472), postanowienia o przedstawieniu zarzutów wobec D. D. (3) (k. 473-474), postanowienia o przedstawieniu zarzutów wobec K. B. (k. 475-476), postanowienia o zatrzymaniu i przymusowym doprowadzeniu J. D. (k. 477-478) i postanowienia o przeszukaniu (k. 481-482). Ponadto J. D. musiał mieć już wówczas świadomość tego, że organy ścigania dysponują już informacjami dotyczącymi działalności przestępczej jego i współoskarżonych, a więc składając wyjaśnienia faktycznie potwierdził i uszczegółowił istotne informacje posiadane już przez organy ścigania. J. D. niewątpliwie wiedział jakie przedmioty zostały zabezpieczone przez policję w G. (k. 6-9), a więc jako chociażby autor nagrania rozmowy z T. D. musiał się liczyć z możliwością odtworzenia nagrania w śledztwie i zebrania nowych danych przez policję. Ponadto w toku przesłuchania w dniu 15 października 2014 r. J. D. miał świadomość dokonania ekspertyzy zabezpieczonych telefonów i sprzętu, skoro doszło do okazania mu zdjęć z telefonu syna (k. 497-498), pytań o treść smsów (k. 498) oraz pytań o nagraną rozmowę (k. 498). Okoliczność, że J. D. nie złożył istotnych dla sprawy wyjaśnień wcześniej, a uczynił to dopiero po ponownym zatrzymaniu, po upływie niemal pół roku od ujawnienia plantacji i zabezpieczenia przedmiotów w domku w G., dobitnie zdaniem Sądu wskazywała na brak po jego stronie woli ujawnienia okoliczności sprawy i pomocy organom ścigania. Nawet jeśli w dniu 15 października 2014 r. w trakcie przesłuchania nie odtworzono oskarżonemu treści nagrania, nie ogłoszono uzupełnionych zarzutów (k. 471-472) i nie przedstawiono materiałów śledztwa, to jednak zatrzymano go i dokonano kolejnego przeszukania w jego domku, a więc bezpośrednio przed przesłuchaniem musiał on mieć pełną świadomość informacji posiadanych przez organy ścigania i ujawnienia nagrania. Także treść jego przesłuchania w dniu 15 października 2014 r. wskazywała, że organy ścigania dysponują szerszym niż pierwotnie materiałem dowodowym, skoro w tym kierunku zostały zakreślone przez przesłuchującego ramy treściowe wypowiedzi oskarżonego.

Zdaniem Sądu w stosunku do J. D. nie wystąpiły też przesłanki do fakultatywnego nadzwyczajnego złagodzenia kary na mocy art. 60 § 4 k.k. Należy wszak powtórzyć, że określenie „może” nie kreuje po stronie Sądu wymogu zastosowania takiej instytucji. W opinii Sądu brak było podstaw do uznania, aby oskarżony spełnił wymogi ujawnienia przed organami ścigania i przedstawił istotne okoliczności, nieznanne dotychczas temu organowi, przestępstwa zagrożonego karą powyżej 5 lat pozbawienia wolności, gdy w czasie złożenia obciążając wyjaśnień organy ścigania dysponowały już wynikami oględzin nagrania rozmowy J. D. i T. D. oraz analizy połączeń telefonicznych, w tym wiadomości tekstowych. Jak już wskazano J. D. wcześniej musiał się już liczyć z możliwością ujawnienia związanych z tym informacji, a więc przekazanie informacji organom ścigania nie nosiło cech ich ujawnienia, lecz samego tylko potwierdzenia ich treści i uporządkowania. Do czasu ponownego zatrzymania przez policję J. D. nie podjął żadnych działań zmierzających do uzupełnienia materiału dowodowego śledztwa, w tym do wyjaśnienia swego udziału w sprawie. Niewątpliwie więc okoliczność przyznania się do winy i złożenia obszernych wyjaśnień jest korzystna dla J. D., to jednak nie mogła prowadzić do złagodzenia kary, jako że nie było to wynikiem skruchy oskarżonego, lecz w zasadzie konsekwencją ujawnienia przez organy ścigania nowych dowodów. Poza tym jego postawa w procesie nie była potem konsekwentna, skoro w wyjaśnieniach z rozprawy częściowo umniejszał odpowiedzialność swoją i innych oskarżonych, co – przy uznaniu braku wiarygodności tych zmienionych wyjaśnień – zdaniem Sądu wskazywało, że J. D. po prostu na nadzwyczajne złagodzenie kary nie zasługuje. Także wskazanie przy zatrzymaniu w dniu 24 kwietnia 2014 r. przez J. D. na prowadzenie ostatniej uprawy w G. przez T. D. nie mogło być interpretowane jako zadenuncjowanie przez

niego prowadzenia przez syna równoległej uprawy we W., skoro z zebranych dowodów nie wynika, aby J. D. miał świadomość prowadzenia tam równoległej uprawy, a poprzez obciążenie syna liczył się z ujawnieniem tej uprawy.

Nadto, w aspekcie art. 60 § 2 k.k. i art. 19 § 2 k.k., Sąd nie dostrzegł w postawie J. D. i realiach sprawy okoliczności wyjątkowych, wskazujących, że kara przewidziana przez ustawę w jego przypadku, co do poszczególnych zarzutów, byłaby niewspółmiernie surowa i nie miałyby odzwierciedlenia w społecznym odczuciu skazania. Zdaniem Sądu w przypadku oskarżonego, co do przypisanych mu przestępstw, nie zaistniał uzasadniony wypadek przemawiający za łagodniejszym wymiarem kary. Oskarżony wprawdzie przyznał się do popełnienia przestępstwa, to jednak charakter przypisanych mu przestępstw, ich rozciągnięcie w czasie i znaczny stopień społecznej szkodliwości, popieranie i wspieranie działalności przestępczej przez własne dzieci, które choć były już dorosłe, to jednak nadal potrzebujące pozytywnych wzorców wychowawczych i osobowościowych, wykluczały dobrodziejstwo nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Na korzyść oskarżonego **J. D.** przy wymiarze kary Sąd ogólnie poczytał jego dotychczasową niekaralność za przestępstwa oraz dobrą opinię w miejscu zamieszkania. Na korzyść oskarżonego przemawiało istotnie przyznanie się do stawianych zarzutów, połączone ze złożeniem obszernych i istotnych dla sprawy wyjaśnień. Jednocześnie Sąd dostrzegł okoliczności, w jakim momencie wyjaśnienia te zostały złożone, co wskazywało, że nie było to w pełni wynikiem skruchy oskarżonego i woli ujawnienia przestępstw.

Za przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. (**zarzut IX**) Sąd wymierzył **J. D.** na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 60 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 złotych. Nadto Sąd na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) orzekł wobec J. D. środek karny w postaci nawiązki na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii w wysokości 1.000 złotych na rzecz Stowarzyszenia (...) ((...), (...)-(...) R.).

Określając wielkość stawki dziennej grzywny Sąd uwzględnił dochody uzyskiwane przez oskarżonego, jego wiek i poziom życia, stan zdrowia oraz jego możliwości zarobkowe. Na niekorzyść oskarżonego przy wymiarze kary Sąd poczytał dużą przydatność udzielonej pomocy w zakresie udostępniania domku, jako warunkującej w ogóle założenie uprawy oraz udzielenie pomocy do przestępstwa wyczerpującego znamiona trzech odrębnych czynów zabronionych i to ich typów kwalifikowanych. Na korzyść oskarżonego Sąd za to uwzględnił dopuszczenie się przestępstwa w formie zjawiskowej pomocnictwa oraz przyznanie się do winy. Za wychowawcze i prewencyjne wobec oskarżonego Sąd uznał orzec nawiązkę na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii, w kwocie adekwatnej do przestępstwa i orzeczonych kar. Po rozważeniu okoliczności sprawy Sąd wymierzył oskarżonemu karę w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, dostrzegając przewagę okoliczności korzystnych, zwłaszcza przyznanie się do winy, przy jednoczesnym podkreśleniu, że zastosowana sankcja karna najlepiej spełni cele skazania. Owa kara jest przy tym odpowiednio surowa do okoliczności popełnionego przestępstwa.

Za przestępstwo z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. (**zarzut X**) Sąd wymierzył **J. D.** na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 złotych. Nadto na podstawie art. 45 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego J. D. przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej pochodzącej bezpośrednio z przestępstwa w kwocie 3.600 złotych.

Określając wielkość stawki dziennej grzywny Sąd uwzględnił dochody uzyskiwane przez oskarżonego, jego wiek i poziom życia, stan zdrowia oraz jego możliwości zarobkowe. Na niekorzyść oskarżonego przy wymiarze kary Sąd poczytał znaczną ilość uprawianych roślin konopi innych niż włókniste w liczbie co najmniej 120, wysoki stopień

zorganizowania przestępstwa (zlecenie prac wykończeniowych piwnicy, działanie wspólnie i w porozumieniu z inną osobą – T. D.), dużą ilość wytworzonego i wprowadzonego do obrotu środka odurzającego, przewyższającą granicę znacznej ilości (1790 gram), uzyskanie z przestępstwa korzyści majątkowej (co najmniej 3.600 zł) oraz wyczerpanie jednym czynem znamion trzech odrębnych czynów zabronionych i to ich typów kwalifikowanych. Na korzyść oskarżonego Sąd za to uwzględnił pełne przyznanie się do winy. Z kolei orzekając środek karny Sąd kierował się treścią art. 45 § 1 k.k. oraz koniecznością uwzględnienia części korzyści majątkowej uzyskanej przez poszczególnych oskarżonych z przestępstwa. Ustalając wartość przypadku Sąd sugerował się ustaleniami faktycznymi sprawy, wskazującymi, że z kwoty 27.000 zł uzyskanej ze sprzedaży środków odurzających ów oskarżony otrzymał 3.600 zł, przy braku jednoznacznych podstaw do przyjęcia, że przekazana J. D. kwota była wyższa. Po rozważeniu okoliczności sprawy Sąd wymierzył oskarżonemu karę w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, dostrzegając przewagę okoliczności korzystnych, przy jednoczesnym podkreśleniu, że zastosowana sankcja karna najlepiej spełni cele skazania. Owa kara jest przy tym odpowiednio surowa w stosunku do okoliczności popełnionego przestępstwa, zaś dolegliwość finansowa w postaci grzywny i przypadku pozwoli pokazać oskarżonemu, że przestępstwo nie popłaca, pozbawiając go korzyści z nielegalnej działalności.

Za przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. (**zarzut XI**) Sąd wymierzył **J. D.** na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 40 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 złotych. Nadto Sąd na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) orzekł wobec oskarżonego J. D. środek karny w postaci nawiązki na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii w wysokości 1.000 złotych na rzecz Stowarzyszenia (...) ((...), (...)-(...) R.).

Określając wielkość stawki dziennej grzywny Sąd uwzględnił dochody uzyskiwane przez oskarżonego, jego wiek i poziom życia, stan zdrowia oraz jego możliwości zarobkowe. Na niekorzyść oskarżonego przy wymiarze kary Sąd poczytał dużą przydatność udzielonej pomocy w zakresie udostępniania domku, jako warunkującej w ogóle założenie uprawy oraz udzielenie pomocy do przestępstwa wyczerpującego znamiona trzech odrębnych czynów zabronionych i to ich typów kwalifikowanych. Na korzyść oskarżonego Sąd za to uwzględnił dopuszczenie się przestępstwa w formie zjawiskowej pomocnictwa oraz pełne przyznanie się do winy. Za wychowawcze i prewencyjne wobec oskarżonego Sąd uznał orzec nawiązkę na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii, w kwocie adekwatnej do przestępstwa i orzeczonych kar. Po rozważeniu okoliczności sprawy Sąd wymierzył oskarżonemu karę w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, dostrzegając przewagę okoliczności korzystnych, zwłaszcza przyznanie się do winy, przy jednoczesnym podkreśleniu, że zastosowana sankcja karna najlepiej spełni cele skazania. Owa kara jest przy tym odpowiednio surowa do okoliczności popełnionego przestępstwa.

Za przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. i art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) (**zarzut XII**) Sąd wymierzył **J. D.** na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto Sąd na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) orzekł wobec oskarżonego J. D. środek karny w postaci nawiązki na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii w wysokości 1.000 złotych na rzecz Stowarzyszenia (...) ((...), (...)-(...) R.).

Na niekorzyść oskarżonego przy wymiarze kary Sąd poczytał dużą przydatność udzielonej pomocy w zakresie udostępnienia domku, jako warunkującej w ogóle założenie uprawy. Na korzyść oskarżonego Sąd za to uwzględnił dopuszczenie się przestępstwa w formie zjawiskowej pomocnictwa oraz pełne przyznanie się do winy. Za wychowawcze i prewencyjne wobec oskarżonego Sąd uznał orzec nawiązkę na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii, w kwocie adekwatnej do przestępstwa i orzeczonych kar. Po rozważeniu okoliczności sprawy Sąd wymierzył oskarżonemu karę w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, dostrzegając przewagę okoliczności

korzystnych, zwłaszcza przyznanie się do winy, przy jednoczesnym podkreśleniu, że zastosowana sankcja karna najlepiej spełni cele skazania.

Za przestępstwo z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. (**zarzut XIII**) Sąd wymierzył **D. D. (3)** na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 60 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 40 złotych. Nadto Sąd na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego D. D. (3) przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej pochodzącej bezpośrednio z przestępstwa w kwocie 27.000 złotych.

Określając wielkość stawki dziennej grzywny Sąd uwzględnił dochody uzyskiwane przez oskarżonego, jego wiek i poziom życia oraz jego możliwości zarobkowe. Na niekorzyść oskarżonego przy wymiarze kary Sąd poczytał znaczną ilość uprawianych roślin konopi innych niż włókniste w liczbie co najmniej 180, dużą ilość wytworzonego i wprowadzonego do obrotu środka odurzającego przewyższającą granicę znacznej ilości (1790 gram), uzyskanie z przestępstwa korzyści majątkowej (co najmniej 23.400 zł) oraz wyczerpanie jednym czynem znamion trzech odrębnych czynów zabronionych i to ich typów kwalifikowanych. Na korzyść oskarżonego Sąd za to uwzględnił częściowe przyznanie się do prowadzenia uprawy. Z kolei orzekając środek karny Sąd kierował się treścią art. 45 § 1 k.k. i ustaleniami co do wartości zbytego środka odurzającego. Po rozważeniu okoliczności sprawy Sąd wymierzył oskarżonemu karę w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, dostrzegając przewagę okoliczności korzystnych, przy jednoczesnym podkreśleniu, że zastosowana sankcja karna najlepiej spełni cele skazania. Owa kara jest przy tym odpowiednio surowa w stosunku do okoliczności popełnionego przestępstwa, zaś dolegliwość finansowa w postaci grzywny i przepadku pozwoli pokazać oskarżonemu, że przestępstwo nie popłaca, pozbawiając go korzyści z nielegalnej działalności.

Nadto, w aspekcie art. 60 § 2 k.k., Sąd nie dostrzegł okoliczności wyjątkowych, wskazujących, że kara przewidziana przez ustawę w przypadku D. D. (3) byłaby niewspółmiernie surowa i nie miałaby odzwierciedlenia w społecznym odczuciu skazania. Zdaniem Sądu w przypadku oskarżonego nie zaistniał uzasadniony wypadek przemawiający za łagodniejszym wymiarem kary. Oskarżony wprawdzie częściowo przyznał się do popełnienia przestępstwa, to jednak charakter przestępstwa oraz jego zorganizowanie i znaczny stopień społecznej szkodliwości wykluczały dobrodziejstwo nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Za przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. i art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (**zarzuty XIV i XV**) Sąd wymierzył **K. B.** na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 2 k.k., art. 19 § 2 k.k. i art. 60 § 6 pkt 2 k.k. karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 60 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 40 złotych, przy czym na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności na okres 5 lat tytułem próby, oddając oskarżonego w tym okresie pod dozór kuratora sądowego. Nadto Sąd na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego K. B. przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej pochodzącej bezpośrednio z przestępstwa w kwocie 1.500 złotych.

W omawianym przypadku Sąd zastosował wobec oskarżonego nadzwyczajne złagodzenie kary, albowiem minimalny wymiar kary pozbawienia wolności jaki mógł znaleźć zastosowanie był nazbyt surowy i wynosił 3 lata. Oceniając okoliczności sprawy, zwłaszcza w aspekcie treści art. 60 § 2 k.k. i art. 19 § 2 k.k., Sąd doszedł do przekonania, że kara pozbawienia wolności nawet w dolnym wymiarze 3 lat byłaby niewspółmiernie surowa. Sąd w tym zakresie zauważył, że oskarżony wykonywał jedynie prace budowlane w miejscu uprawy, a więc choć udzielił istotnej pomocy do przestępstwa, to jednak nie były to prace które warunkowały samą uprawę, a co najwyżej jej warunki. Nadto dotychczasowy sposób życia oskarżonego, jego niekaralność za przestępstwa, obecnie ustabilizowane życie rodzinne i zatrudnienie prowadzić musiały zdaniem Sądu do zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, gdyż

przewidziana przez ustawodawcę kara raziłaby surowością. Poza tym, dostrzegając wskazane wyżej okoliczności korzystne dla K. B., Sąd wyprowadził wobec niego dodatnią prognozę kryminologiczno-społeczną, która umożliwiła zastosowanie wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu taka kara, połączona z grzywną, środkiem karnym przypadku i obciążeniem kosztami procesu spełni najlepiej cele kary, w tym prewencyjne. Określając wielkość stawki dziennej grzywny Sąd uwzględnił dochody uzyskiwane przez oskarżonego, jego wiek i poziom życia oraz jego możliwości zarobkowe. Maksymalny okres próby połączony z dozorem kuratora sądowego pozwali pokazać czy w/w prognoza była słuszna, prewencyjnie działając na oskarżonego.

W związku z wymierzeniem oskarżonym **T. D. i J. D.** za przypisane im przestępstwa kar jednostkowych pozbawienia wolności i grzywny Sąd był zobligowany je połączyć i wymierzyć im **kary łączny**. Charakter orzeczonych środków karnych wyłączał możliwość ich łączenia (art. 90 § 2 k.k.).

W związku z tym Sąd na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny orzeczone wobec oskarżonego **T. D.** w punktach 2, 3, 4 i 5 wyroku oraz wymierzył mu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 40 złotych.

W przypadku tego oskarżonego istniała możliwość wymierzenia tych kar w granicach od 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności (najsurowsza z kar jednostkowych) do 11 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności (suma kar jednostkowych) oraz od 100 stawek dziennych (najsurowsza z kar jednostkowych) do 220 stawek dziennych (suma kar jednostkowych). Sąd wymierzył mu więc karę bliżej dolnej granicy przewidzianego wymiaru, co stanowiło rezultat występowania okoliczności przemawiających za przyjęciem zastosowania zasady zbliżonej do absorpcji, a więc pochłonięcia kar łagodniejszych przez najsurowszą z kar jednostkowych przy jedynie niewielkim zastosowaniu zasady kumulacji orzeczonych kary w przypadku pozbawienia wolności. Sąd uwzględnił na korzyść oskarżonego związek przedmiotowo-podmiotowy wszystkich przypisanych mu przestępstw, tożsamość rodzajową przestępstw, jakich się dopuścił, wyczerpanie nimi zbliżonych przepisów karnych, w tym częściowe pokrywanie się przestępstw w czasie i miejscu. Za przyjęciem zasady absorpcji przemawiać musiały również zasady prewencji, zmierzające do tego, aby orzeczona kara nie spotkała się z negatywnym odczuciem społecznym, nie raziła nieuzasadnioną surowością, a przy tym dała oskarżonemu możliwość powrotu do społeczeństwa. Określając wysokość stawki dziennej kary łącznej grzywny Sąd kierował się wskazaniem z art. 86 § 2 k.k.

Wymierzając T. D. karę łączną pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym, Sąd orzekł wobec oskarżonego na podstawie art. 62 k.k. terapeutyczny system jej wykonywania. Sąd wziął pod uwagę treść dotyczących jego osoby opinii specjalisty za zakresu terapii uzależnień, wskazującą na konieczność poddania T. D. terapii i na negatywny wpływ stwierdzonego u niego uzależnienia od marihuany (k. 151v, 1166-1168). W tym świetle Sąd uznał za właściwe orzec terapeutyczny system wykonywania kary pozbawienia wolności, nakierowany na poddanie oskarżonego leczeniu odwykowemu w związku ze stwierdzonym u niego zespołem zależności od środków odurzających (art. 96 § 1 k.k.w.).

Ponadto Sąd na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny orzeczone wobec oskarżonego **J. D.** w punktach 7, 8, 9 i 10 oraz wymierza mu karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 złotych.

W przypadku tego oskarżonego istniała możliwość wymierzenia tych kar w granicach od 3 lat pozbawienia wolności (najsurowsza z kar jednostkowych) do 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (suma kar jednostkowych) oraz od 100 stawek dziennych (najsurowsza z kar jednostkowych) do 200 stawek dziennych (suma kar jednostkowych). Sąd wymierzył mu więc karę bliżej dolnej granicy przewidzianego wymiaru, co stanowiło rezultat występowania okoliczności przemawiających za przyjęciem zastosowania zasady zbliżonej do absorpcji, a więc pochłonięcia kar łagodniejszych przez najsurowszą z kar jednostkowych przy jedynie niewielkim zastosowaniu zasady kumulacji orzeczonych kary. Sąd uwzględnił na korzyść oskarżonego związek przedmiotowo-podmiotowy wszystkich przypisanych mu przestępstw, tożsamość rodzajową przestępstw, jakich się dopuścił, wyczerpanie nimi

zbliżonych przepisów karnych, w tym częściowe pokrywanie się przestępstw w czasie i miejscu. Za przyjęciem zasady absorpcji przemawiać musiały również zasady prewencji, zmierzające do tego, aby orzeczona kara nie spotkała się z negatywnym odczuciem społecznym, nie raziła nieuzasadnioną surowością, a przy tym uwzględniała pozytywną postawę oskarżonego, uzewnętrznioną w toku procesu. Określając wysokość stawki dziennej kary łącznej grzywny Sąd kierował się wskazaniem z art. 86 § 2 k.k.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd na poczet orzeczonych kar zaliczył oskarżonym:

- T. D. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie w okresie od dnia 24 kwietnia 2014 r. do dnia 28 kwietnia 2015 r., przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

- J. D. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania w sprawie od dnia 24 kwietnia 2014 r. do dnia 25 kwietnia 2014 r. oraz od dnia 15 października 2014 r. do dnia 16 października 2014 r. (łącznie 4 dni), przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

- D. D. (3) na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 15 października 2014 r. do dnia 19 listopada 2014 r., przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

- K. B. na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania w sprawie od dnia 21 grudnia 2014 r. do dnia 22 grudnia 2014 r. (dwa dni), przyjmując, że jest on równoważny 4 stawkom dziennym grzywny i uznając orzeczoną karę grzywny za wykonaną w tym zakresie.

Ze względu na znaczną ilość przedmiotów zabezpieczanych do sprawy, ogólną treść wniosku prokuratora o orzeczenie przepadku dowodów rzeczowych i ekonomikę procesową Sąd uznał za właściwe odnieść się do kwestii przepadku przedmiotów i dalszego losu dowodów rzeczowych zabezpieczonych do sprawy (także w aspekcie ich ewentualnego zwrotu osobom uprawnionym) już po prawomocnym zakończeniu postępowania (art. 420 § 1 k.p.k.).

Ponadto Sąd na podstawie § 2 ust. 3, § 14 ust. 2 pkt 5 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 461) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. Ł. (Kancelaria Adwokacka w P.) kwotę 1.623,60 zł z 23% VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu J. D. z urzędu w postępowaniu sądowym oraz adw. P. W. (Kancelaria Adwokacka w P.) kwotę 1.623,60 zł z 23% VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu K. B. z urzędu w postępowaniu sądowym. Sąd przy tym dostrzegł, że rozprawa trwała dodatkowo sześć dni, a w sprawie nie zaistniały szczególnie przesłanki do orzeczenia tego wynagrodzenia w wysokości ustalonej wedle wyższych stawek aniżeli minimalne.

Natomiast w kwestii rozstrzygnięcia o kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k., art. 630 k.p.k., art. 633 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 4 i 5, art. 3 ust. 1 i art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t. jedn. Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.), zasądzać na rzecz Skarbu Państwa należne od oskarżonych koszty sądowe:

- w całości od T. D. w kwocie 5.132,11 zł,

- w całości od J. D. w kwocie 6.534,50 zł,

- w całości od D. D. (3) w kwocie 1.660,97 zł,

- w 3/4 części od K. B. w kwocie 2.344,41 zł, przy czym w 1/4 części kosztów należnych od tego oskarżonego jako związanej z uniewinnieniem obciążając nimi Skarb Państwa,

oraz wymierzając oskarżonym opłaty:

- T. D. w kwocie 1.200 zł,
- J. D. w kwocie 1.000 zł,
- D. D. (3) w kwocie 880 zł,
- K. B. w kwocie 780 zł.

Koszty sądowe w przypadku oskarżonych Sąd rozdzielił wedle zasad słuszności, ustalając w stosunku do każdego z nich należności indywidualne (dotyczące poszczególnych osób) oraz koszty wspólne.

Koszty wspólne, dotyczące wszystkich oskarżonych, Sąd ustalił na łączną kwotę 5.709,34 zł, obejmującą: 40 zł (ryczałt za doręczenia wezwań i pism w śledztwie i w postępowaniu sądowym), 5.549,34 zł (koszty sporządzenia opinii informatycznych; k. 822, k. 980-984, k. 1132-1135) oraz 120 zł (koszty uzyskania informacji o karalności; k. 688-691).

Koszty indywidualne, dotyczące równoważnie i wyłącznie oskarżonych T. D. i J. D., Sąd ustalił na łączną kwotę 6.927,15 zł, obejmującą: 4.283,52 zł (koszty sporządzenia opinii z zakresu chemii; k. 209, k. 215, k. 222, k. 613, k. 622, k. 665) oraz 2.643,63 zł (koszty sporządzenia opinii z zakresu botaniki, ekologii i elektrotechniki; k. 985-992, k. 1095-1096, 1183-1186).

Koszty indywidualne, dotyczące wspólnie oskarżonych T. D. i D. D. (3), Sąd ustalił na łączną kwotę 242,43 zł (koszty opinii specjalisty z zakresu terapii uzależnień; k. 1169, 1265-1266).

Koszty sądowe indywidualne należne od oskarżonego T. D. Sąd określił na kwotę 120 zł, obejmującą: 20 zł (koszty przechowywania dowodów rzeczowych) oraz 100 zł (koszty konwoju T. D.; k. 1034, 1061, 1113, 1162, 1193).

Koszty sądowe indywidualne należne od oskarżonego J. D. Sąd określił na kwotę 1.643,60 zł, obejmującą: 20 zł (koszty przechowywania dowodów rzeczowych) oraz 1.623,60 zł (koszty obrony z urzędu J. D.).

Koszty indywidualne należne od oskarżonego D. D. (3) Sąd określił na kwotę 112,43 zł, obejmującą koszty badania D. D. (3) przez specjalistę terapii uzależnień (k. 1151-1154).

Koszty indywidualne należne od oskarżonego K. B. Sąd określił na kwotę 1.698,55 zł, obejmującą: 74,95 zł (koszty wywiadu kuratora sądowego co do K. B.) oraz 1.623,60 zł (koszty obrony z urzędu J. D.).

Na tej podstawie Sąd ustalił należne od T. D. ogólne koszty sądowe na kwotę 5.132,11 zł, co obejmowało: 1/4 kosztów wspólnych dotyczących wszystkich oskarżonych (1.427,33 zł z 5.709,34 zł), 1/2 kosztów indywidualnych dotyczących T. D. i J. D. (3.463,57 zł z 6.927,15 zł), 1/2 kosztów indywidualnych dotyczących T. D. i D. D. (3) (121,21 zł z 242,43 zł) oraz koszty indywidualne dotyczące T. D. (120 zł).

Na tej podstawie Sąd ustalił należne od J. D. ogólne koszty sądowe w kwocie 6.534,50 zł, co obejmowało: 1/4 kosztów wspólnych dotyczących wszystkich oskarżonych (1.427,33 zł z 5.709,34 zł), 1/2 kosztów indywidualnych dotyczących T. D. i J. D. (3.463,57 zł z 6.927,15 zł) oraz koszty indywidualne dotyczące J. D. (1.643,60 zł).

Sąd ustalił należne od D. D. (3) koszty sądowe w kwocie 1.660,97 zł, co obejmowało: 1/4 kosztów wspólnych dotyczących wszystkich oskarżonych (1.427,33 zł z 5.709,34 zł), 1/2 kosztów indywidualnych dotyczących T. D. i D. D. (3) (121,21 zł z 242,43 zł) oraz koszty indywidualne dotyczące D. D. (3) (112,43 zł).

Nadto Sąd ustalił należne od K. B. ogólne koszty sądowe w kwocie 3.125,88 zł, co obejmowało: 1/4 kosztów wspólnych dotyczących wszystkich oskarżonych (1.427,33 zł z 5.709,34 zł) oraz koszty indywidualne dotyczące K. B. (1.698,55 zł). Jednocześnie jednak ze względu na kierunek wydanego rozstrzygnięcia (częściowe uniewinnienie od stawianych zarzutów) i zbliżoną rangę stawianych zarzutów Sąd uznał za konieczne obciążyć tego oskarżonego kosztami ogólnymi w kwocie 2.344,41 zł (3/4 części z 3.125,88 zł). Sąd w tym zakresie kierował się zasadami słuszności, przy braku

możliwości jednoznacznego rozgraniczenia kosztów w części uniewinniającej od kosztów dotyczących czynów objętych skazaniem.

Poza wskazanym zwolnieniem K. B. od poniesienia całości dotyczących jego osoby kosztów sądowych, Sąd nie znalazł podstaw do dalej idącego zwolnienia któregokolwiek z oskarżonych od zapłaty kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa, w tym od opłat, dostrzegając, że w przypadku skazania zasadą winno być ponoszenie takich kosztów przez oskarżonych. Analiza sytuacji majątkowej, zdrowotnej i rodzinnej oskarżonych nie pozwalała uznać, że poniesienie kosztów procesu może być dla nich nazbyt uciążliwie. Wystarczającym powodem dla zwolnienia T. D. chociażby w części z kosztów nie mogło być jego częściowe uniewinnienie od stawianych zarzutów, gdyż zasadnicze zarzuty oskarżenia znalazły potwierdzenie w materiale dowodowym, zaś koszty dotyczące oskarżonego dotyczyły przede wszystkim tych właśnie zarzutów, same koszty nie są znaczne, zaś zasady słuszności nie pozwalały w opinii Sądu na ich przedsięwzięcie na Skarb Państwa.

SSO Maria Kostecka